

ဒေဝ

နိဗ္ဗာန်

BURMESE
CLASSIC

BURMESE
CLASSIC
.COM

အခန်း(၁)

ပန်း

ခင်းလမ်း... ဟုအမည်ပေးထားသော ပုဂ္ဂလိက
အထက်တန်းကျောင်းကြီးက ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသည်။ ခေတ်သစ်
ပညာရေးစနစ်အောက်တွင် ပေါ်ပေါက်လာသည့် ကျောင်းကြီးဖြစ်
သည်နှင့်အညီ ဂီတနှင့်ကာယပညာကိုပါ သင်ကြားပေးသည်။ စာ
အသင်အပြုလည်း အထူးကောင်းမွန်သဖြင့် အောင်ချက်ကောင်းပြီး
စာသင်သားတို့ များပြားလှသည်။

ညနေပိုင်း ပီတီချိန်ဖြစ်၍ ကျောင်းအားကစားတွင်းကွက်

လပ်တွင် ဘောလုံးကန်သူကန်၊ ဘတ်စကက်ဘောကစားသူကစား၊ ကြက်တောင်ရိုက်သူရိုက်နှင့် . . စာသင်သားများ ပျော်ရွှင်စွာ ဆော့ကစားနေကြသည်။

ရဲမိုးလည်းသူ၏ ဂီတချိန်ပြီးသွားပြီမို့ လက်စွဲတော်တယောနှင့်ဂစ်တာကို အိတ်ထဲထည့်၍ နားနေခန်းသို့သွားကာ . . ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းပြီး ဆရာ၊ ဆရာမများကိုနှုတ်ဆက်၍ အခန်းပြင်သို့ထွက်လာခဲ့၏။ ကော်ရစ်ဒါသို့အရောက်တွင် သွန်းရွှေစင်နှင့် ဆုံသည်။

“ဟေ့ . . သွန်း . .”

“ဘာလဲ . . အတန်းပြီးသွားပြီလား”

ရဲမိုး ခေါင်းလေးငိုက်ကျလာကာ သွန်းရွှေစင်ပါးလေးကို နမ်းမည်အပြု . .

“အို . . ကိုမိုးကလည်း ကော်ရစ်ဒါကြီးမှာ၊ ဟိုမှာ အခန်းထဲက၊ ကလေးတွေ ဝိုင်းကြည့်နေတယ်၊ ဆရာမကြီးတွေ သွားရင်လည်း မကောင်းဘူး”

ရှက်နေသော သွန်းရွှေစင်က ရဲမိုးကို မျက်နှာလေးဆူကာ ပြော၏။

“တွေ့များသွားရင် ကိုမိုးနဲ့သွန်းကို အလုပ်ထုတ်ပစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ် . .”

ရဲမိုးက ရယ်လျက် . .

“ဒီနေ့တော့ ဆရာမကြီး အလုပ်ထုတ်လို့ မရတော့ပါဘူး၊ ဒီနေ့က သောကြာနေ့ဆိုတော့ . . အင်း . . သူတို့ တနင်္လာကျမှ ကိုမိုးတို့ကို အလုပ်ထုတ်လို့ရမှာလေ . . ဟား . . ဟား”

“ဒါနဲ့ သွန်းရဲ့အသံလေးက ကိုမိုး တပည့်မတစ်ယောက်ရဲ့

အသံနဲ့ အရမ်းတူတာပဲ . . သိလား”

“ဟုတ်လား . . . ကဲ . . ကိုယ့်ဆရာ လက်ထဲကစာအုပ်တွေကို ဘာလိုကူသယ်မပေးရတာလဲ . .”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ သွန်းရယ်”

ရဲမိုး ရယ်မောကာ ပြောလိုက်ရင်းက . . . သွန်းရင်ခွင်ထဲ ခိုက်လာသော စာအုပ်တစ်ထပ်ကို ဆွဲယူကူသယ်ပေးလိုက်၏။

“မနက်ဖြန်ကျောင်းပိတ်ပြီ . . သွန်းပဲ ဒီနေ့ညနေ လျှောက်ထည်မယ်ပြောထားတယ်လေ . . ကဲ . . ပြော . . ဘယ်သွားချင်လဲ”

သွန်းရွှေစင်သည်လည်း . . ဤကျောင်းမှ အလယ်တန်းပြ ဆရာမတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်လုံး သုံးဆယ်ကျော်မှ အတာတက်ပြီး သမီးရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငုံထားမတတ် ချစ်ကြသူများလည်းဖြစ်သည်။

သွန်းရွှေစင်က ရဲမိုးနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲလျှောက်လာရင်းက ချက်ဝန်းထောင့်ကပ်၍ မော့ကြည့်ကာ . . .

“ရိုလာကိုစတာ သွားစီးမယ် . .”

သွန်း၏အပြောကြောင့် ရဲမိုးမျက်လုံးပြူးသွား၏။ နောက်နေတာများလားဟု တွေးမိ၍ သွန်းကိုအကဲခတ်ကြည့်တော့လည်း တည်တည်တန့်တန့်မို့ တွေးရခက်သွားသည်။

“ကလေးကလား သွန်းရယ် . . ရှက်စရာကြီး”

“အိုး . . ကိုရဲကလည်း ဘာလို့ရှက်ရမှာလဲ၊ သွန်းက ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး အသည်းတယားယား အရသာခံချင်တာ . . သိလားကိုရဲရဲ့ရဲ့ . .”

“သွန်းကလည်းကွာ . . မဟုတ်တာတွေ . .”

“မဟုတ်တာဆိုလည်း သွန်းစီးချင်တယ်. . လိုက်ပို့. . ဒါပဲ”

ချစ်သူရည်းစားဘဝမှာ မိန်းကလေးဆန္ဒ မှန်သမျှက ဥပဒေကဲ့သို့ အာဏာတည်သည်မို့ ရဲမီးခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ သွန်းက ဆယ်ကျော်သက်တစ်ယောက်လို တက်ကြွကာ ပျော်မြူးနေတော့၏။

“ဟိတ်. . ကျောင်းသားတွေ ဝိုင်းကြည့်နေတယ်လေ မရှက်ဘူးလား. . ”

ရဲမီးပြောတော့မှ. . သွန်း ကူရုံပြန်ဆည်လိုက်ရသည်။ နှစ်ယောက်အတူတွဲလျှောက်ရင်း ကားရပ်ထားရာဆီသို့ လာခဲ့ကြ၏။

ရဲမီး၏ကားလေးဖြင့် ချစ်သူကို ပျော်ရွှင်ဖွယ်ကမ္ဘာလေးဆီ ပို့ရန် မောင်းထွက်လာခဲ့၏။ အရင်ဆုံး. . သွန်းကို အဝတ်အစားလဲဖို့ ပြန်ပို့ရသေးသည်။ ပြီးမှ. . ရဲမီး သူ့အိမ်သို့ဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲရသည်။ ဒီအတိုင်းသွားလျှင် ဆရာ၊ ဆရာမများ ကလေးကလား လာဆော့ကြသည်ဟု လူတွေထင်ကြဦးမည်။

သို့နှင့် ကြည်ကြည်နူးနူး စကားတွေပြောရင်း မောင်းလာခဲ့ရာ. . တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ဝင်းအတွင်းမှ ကစားကွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ရဲမီးလက်မောင်းကို အတင်းဆွဲခေါ်ကာ ကစားကွင်းထဲဝင်၍ မိုးပျံရထား လက်မှတ်ရုံသို့ပြေးသည်။

“ကိုရဲ. . ဟိုပေါ်ကျရင် သွန်းကို ဖက်ထားနော်”

“ရထားကို မစီးရဲပေမယ့် သွန်းကိုတော့ ဖက်ထားရဲပါတယ်”

သူတို့ပြောဆိုနေခိုက်မှာပင် ရိုလာကိုစတာက ဘူတာသို့ဝင်လာသည်။ ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေသူများ၊ မူးဝေနေသူများ၊ ကြောက်လန့်စိုးထိတ်နေသူများ ရထားပေါ်မှဆင်းလာကာ. . . အတွေ့အကြုံနှင့် ခံစားရမှုများကို အလှအယက်ပြောဆိုလာကြသည်။

ဒီလိုနှင့် ရဲမီးတို့ရထားပေါ်ရောက်လာခဲ့သည်။ အရံအတား လက်ရန်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ရဲမီးချွေးစို့နေသလောက်. . သွန်းကတော့ လွှတ်ပျော်နေ၏။ အချက်ပေးသံနှင့်အတူ ရိုလာကိုစတာရထား စတင်ရွေ့လျားလာပြီ. . ၊ မျက်နှာပျက်လောက်အောင် စိုးထိတ်နေသောရဲမီးအား လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ဖြစ်ညစ်ကာ သွန်းက အားပေးရှာသည်။ ထို့အတွက် ရဲမီး အနည်းငယ်ရှက်သွား၏။

ရထားက စထွက်ခဲ့ပြီ။ စိတ်ကိုတင်းထားသော်လည်း. . ကြောက်စိတ်ကို ဖျောက်၍မရ။

တခြားစီးသူတွေ ပျော်လို့အော်၊ ကြောက်လို့အော်. . အော်နေကြသော်လည်း ရဲမီး အသံပင် မထွက်နိုင်ခဲ့. . ။

“ဝေး. . ဟေး. . ဟေး. . ဟေး၊ အား. . အောင်မလေး အသည်းယားလိုက်တာ. . ”

သွန်းက ရင်သိမ့်တုန်ရသလို ခုံမင်စွာခံစားရင်း ပျော်မြူးနေသည်။ ချစ်သူကိုကြည့်ပြီး ရဲမီးမပျော်နိုင်၊ ရင်ထဲတလှုပ်လှုပ်ဖြစ်ကာ မူးဝေပြီး အန်ချင်သလိုဖြစ်လာ၏။ ရိုလာကိုစတာက သူ့တာဝန်သူ ကျေပွန်စွာနှင့် သံလမ်းကျောကုန်းကို တက်နင်းပြီး အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။

လွန်ရောကျွဲရော သုံးလေးမိနစ်လောက်သာကြာမည့် ခရီးစဉ်လေးကို ရဲမီးတောင့်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ ရိုလာကိုစတာစီးပြီး မပျော်နိုင်ဖြစ်နေတာ သူတစ်ယောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်သည်။ ချစ်သူ၏ နွေးထွေးသော အထိအတွေ့နှင့်. . သင်းပျံ့သော ကိုယ်သင်းနံ့သည်လည်း သူ့ကြောက်စိတ်ကို ပြေပျောက်အောင် ဖြေသိမ့်ပေးခြင်းငှာ

BURMESE
CLASSIC

မစွမ်းနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

အလွန်တရာမှကြာမြင့်လှသည်ဟု ရဲမိုး ထင်နေသော ရိုလာ ကိုစတာခရီးစဉ်သည် သူ့အသက်ထွက်လုဆဲဆဲမှာပင် အဆုံးသတ် သွား၏။

“ကိုရဲ. . ပြီးပြီလေ. . ဆင်းရဲအောင်”

ရဲမိုး ရထားပေါ်မှဆင်းဖို့ ကြိုးစားပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

ရေချိန်လွန် အရက်သမားတစ်ယောက်လို ယိမ်းယိုင်သွား

၏။

“ဟင်! . . ကိုရဲဘာဖြစ်တာလဲ. . မူးနေပြီလား”

“အင်း. . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး သွန်းရဲ့”

“ကိုရဲ နေသာရဲ့လား”

“မူးတော့ မူးနေသေးတယ်”

“ကိုရဲကလည်း သိပ်ပျော့တာပဲ၊ ကလေးတွေတောင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး”

“ကိုယ်က အမြင့်ကြောက်တဲ့စိတ် ရှိနေတာလေ. . ”

“အမြင့်ကို ကြောက်စရာမလိုပါဘူး၊ ကိုရဲကြောက်ရမှာက သွန်းကိုလေ. . ဟုတ်ဖူးလား”

သွန်းဟာသကြောင့် နှစ်ယောက်သား လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ ရဲမိုးလည်း မူးနေတာတွေ အတန်အသင့်သက်သာ သွားသည်။

“စားသောက်ဆိုင်ဝင်ပြီး သံပရာရည်ဖြစ်ဖြစ်. . ကမ္မလာသီး ဖျော်ရည်ဖြစ်ဖြစ် သောက်လိုက်ပါလား ကိုရဲ”

“ကောင်းသားပဲ. . ”

Game City ဝင်းထဲမှ စားသောက်ဆိုင်သို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

ရဲမိုး ဘာကိုမှစားချင်စိတ်မရှိ၍ သွန်းစားတာကို အအေးသောက်ရင်း ကြည့်နေမိသည်။ သုံးဆယ်ကျော်မှ ရခဲ့သည့်ချစ်သူကို ရဲမိုး အသည်း နှင့်အောင် ချစ်မိသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး၏ ဘဝတွေလည်း. . အလုပ်ကိုယ်စီနှင့် တည်ငြိမ်နေပြီမို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲဆင်နွှဲကာ တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည် ထူထောင်ဖို့ အချိန်အခါလည်း သင့်နေပြီဖြစ်သည်။

“သွန်း. . ကိုရဲတို့ လက်ထပ်ကြစို့ကွာ”

ရဲမိုးစကားကြောင့် သွန်းတစ်ယောက် မျက်လုံးလေးဝိုင်း သွားသည်။ ဖူးဖူးငုံငုံနှုတ်ခမ်းလွှာတွေလည်း စူတူတူဟတတလေး ဖြစ်သွားလေသည်။

“အို! . . ကိုရဲ. . ဘာ. . ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်”

“သွန်းကို အရမ်းချစ်တယ်. . ကြားလေသွေးလို့ ဝေးသွား မလား တွေးမိတိုင်း အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေ သိပ်များနေပြီသွန်းရယ်၊ သွန်းကို ပိုင်ဆိုင်ချင်ပြီကွာ၊ ကိုရဲ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာကို သွန်း ဘယ်လိုသဘောရလဲဟင်”

သွန်းက တစ်ရှူးတစ်ရွက်ထုတ်၍ ညီညာစွာခေါက်ရင်း နှုတ် ခမ်းနှစ်လွှာဖြင့် ဖိလိုက်သည်။ ထိုတစ်ရှူးလေးကို ရဲမိုးအား လှမ်းပေး ၏။ ယူပြီးဖြန့်ကြည့်လိုက်တော့ နှင်းဆီငုံနှုတ်ခမ်းလွှာ၏ အရာလေး ကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ. . အချစ်တံဆိပ် ခတ်နှိပ်ထားတဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ပြန် လေ. . ”

“အို. . သွန်း ကိုယ့်ကို လက်ထပ်မယ်ဟုတ်လား. . ဟား. . ”

ဝမ်း. . ဝမ်းသာလိုက်တာ သွန်းရာ”

သွန်း၏လက်ကို အုပ်မိုး၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ဘဝချင်း ပေါင်းစပ်ဖို့အတွက်. . ရင်းနှီးချစ်ကျွမ်းဝင်မှုတွေ စီးဆင်းစိမ့်ဝင်လာ သည်မို့ နှလုံးသားများ နွေးထွေးသွားကြသည်။

“သွန်းရဲ့မိဘတွေက ခွင့်ပြုကြမှာပါနော်”

“ကိုရဲနဲ့တောင် သုံးခါဆုံပြီးပြီမဟုတ်လား. . ဘာများပြော လို့လဲ၊ စောစောက ပြန်လာတုန်းကတောင် မေမေက ဘယ်သွားမလို့ လဲ မေးနေသေးတယ်၊ ကိုရဲနဲ့ အပြင်သွားမှာလို့ ပြောခဲ့တယ်လေ”

“အား. . ဒါဆို ကိုယ်မိန်းမရဖို့ သေချာသွားပြီပေါ့”

“အင်း. . ”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ”

ရယ်သံလွင်လွင်လေးတွေ ဝေစည်သွားတော့၏။

အပြင်မှာ ဆည်းဆာကလည်း အားနည်းလာပြီမို့ အမှောင် က အားကောင်းလာလေပြီ. . ။ မပိုင်ဝက်မွေးကလေး ရဲမိုးမှာတော့ ချစ်သူကို လက်မထပ်ရသေးခင် အိမ်ပြန်ပို့ပေးရဦးပေမည်။ အပြန် ခရီးမှာ ကန်တော်ကြီးစောင်း ပန်းကန်လုံးကျွန်းတွင် ခဏခိုကြ၏။

ချစ်သူတို့သဘာဝ သမီးရည်းစားဝမ်းစာ ဖြည့်ရဦးမည်လေ။

ကန်စပ်မှ ခုံတန်းတွေမှာ ထိုင်မိကြသည့်အခိုက် ကန်ရေပြင် ကို ဖြတ်သန်းပြေးလွှားသည့် လေအပျိုမလေး၏ ကျီစယ်မှုကြောင့် လန်းဆန်းတက်ကြွသွားသည်။ နှစ်ဦးသား ပူးကပ်စွာထိုင်ရင်း အပြန် အလှန်ထွေးပွေ့ထားမိကြ၏။

အထိအတွေ့နတ်ဆိုးက ချစ်သူတို့အား ဧဒင်ဥယျာဉ်ထွက် ပန်းသီးစစ်စစ် စားမိအောင် ပြားယောင်းသွေးဆောင်လျက်ရှိသည်။

စိတ်ဆင်ခြင်အား ချွန်းအုပ်ထူးခတ်ပြီး ထိန်းသိမ်းနေရ၏။

“သွန်း. . ဒီနေ့ပျော်ရဲ့လား”

“အပျော်ဆုံး၊ အကြည်နူးဆုံး၊ ရင်အခုန်ဆုံး နေ့တစ်နေ့ပါပဲ ကိုရဲရယ်. . ၊ ကိုယ့်ကိုတန်ဖိုးထားပြီး လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာခံရတဲ့ အတွက်လည်း မိန်းမသားဘဝ ပြီးပြည့်စုံသွားသလို ခံစားရတယ်၊ သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုရဲ”

စိတ်တူသဘောတူ ချစ်သူဘဝတွင် အပရိက ချစ်ရည်လူးမှု တို့နှင့် အသက်ရှူသံပြင်းလာသည်။ အချိန်မီထိန်းသိမ်းလျှင် သမီး ရည်းစား နယ်ခြားစည်းကိုကျော်လွန်သွားနိုင်သည်မို့ ရဲမိုးက ဦးစွာ ကျွန်ုပ်တို့လိုက်ရသည်။

“သွန်း. . ကိုယ်တို့ပြန်ရအောင်”

“သွန်းလေ. . ကိုရဲကို အရမ်းချစ်တာဘဲ. . ဘယ်လိုချစ်မှန်း မသိဘူး”

စေတနာနတ်ဆိုး၏ သွေးဆောင်ပြားယောင်းဖျက်ဆီးမှုကို ကြုံကြုံခံကျော်ဖြတ်နိုင်ခဲ့သော ရဲမိုးစိတ်ခံစားမှုက. . သန့်ရှင်းလတ် ဆတ် ပေါ့ပါးနေသည်။ အမှောင်ထုထဲမှ တိုးထွက်လာနိုင်သည့်အ တွက်လည်း ဂုဏ်ယူနေမိ၏။

သွန်းအား အိမ်ရှေ့ထိပြန်ပို့ပေးခဲ့သည်။

“စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့နေ့၊ ရင်ခုန်ကြည်နူးရတဲ့နေ့ လေးကို ဖန်ဆင်းပေးလို့. . ကျေးဇူးပဲ ကိုရဲ”

“လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ အန်ကယ်တို့နဲ့ တိုင်ပင်လိုက်ဦးနော်. . သိပ်တော့အချိန်မဆွဲစေချင်ဘူး. . သွန်း”

“စိတ်ချကိုရဲ. . မေမေနဲ့ဖေဖေကို ဖွင့်ပြောပြီးရင် ကိုမိုးမိဘ

တွေနဲ့ အမြန်လာတောင်းလို့ ရပြီလေ”

“ဒါဆို ကိုရဲသွားမယ်”

“အင်း.. ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနော် ကိုရဲ”

“အင်းပါ.. အချစ်ရေ သွားပြီ”

မရောင့်ရဲနိုင်သည့် အချစ်စိတ်တွေ အမျှင်တန်းနေသည့် သံယောဇဉ်တွေကို ကြိုးစားဖြတ်တောက်ပြီး ရဲမိုး ကားမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သူ ရဲမိုး မိန်းမယူတော့မည် ဆိုလျှင် မိဘများ ဘယ်လောက်ဝမ်းသာကြမည်လဲ မသိ၊ တွေးရင်းနှင့် ရဲမိုးစိတ်ပျော်လာသည်။

“ဂျိန်း.. ဝေါ.. ဝေါ.. ”

ထိုစဉ် ကျယ်လောင်သော မိုးချိန်းသံကြီးနှင့်အတူ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာချလေတော့၏။ တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောမှ ကားကြီးတစ်စီး၏ စူးရှရုမီးအလင်းရောင်ကြောင့် ရဲမိုး မျက်လုံးများ ပြာဝေပြီး.. မမြင်မစမ်းဖြစ်သွား၍ ကားက ဘယ်ညာယိမ်းသွားသည်။

လက်တစ်ဖက်နှင့် အလင်းရောင်ကိုကာရင်း ကားစတီယာရင်ကို မနည်းထိန်းလိုက်ရသည်။

ရဲမိုး အတော်လေးရင်တုန်သွား၏။ စိတ်ပျံ့လွင့်မှုကို ထိန်းပြီး ကားအား ဂရုတစိုက်မောင်းနှင်လိုက်ရသည်။ ဒါ့ကြောင့် မောင်ရင်လောင်းနဲ့ သတို့သားလောင်းတွေ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်ကြဖို့ ပြောတာနေမှာဟု တွေးမိပြီး ပြုံးစိစိပင်ဖြစ်သွား၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တစ်ဖက်ယာဉ်ကြောမှ လိုင်းကားကြီးတစ်စီး.. လမ်းလယ်မျဉ်းဖြူကြောင်းကိုကျော်ကာ.. မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အတင်းမောင်းဝင်လာတာ တွေ့လိုက်သည်။

ရဲမိုး အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားပြီး ရှောင်ထွက်ဖို့ စဉ်းစားရတော့သည်။ ဖြစ်ချင်တော့.. ရဲမိုးရဲ့ညာဖက်မှာလည်း ဒိုင်နာတစ်စီးက ကပ်ပါလာသဖြင့် ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်ဖြစ်နေသော အခြေအနေမှာ ရုန်းထွက်ဖို့ အခွင့်မသာတော့သဖြင့် ဘရိတ်အုပ်ပြီး ရှောင်ထွက်ရန် အသည်းသန် ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော်.. အချိန်မမီတော့။ အရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းဝင်လာသော ဘတ်(စ်)ကားကြီးက သူ့ကားလေးကို ဝင်အောင်းလိုက်တော့သည်။

“ဒုန်း.. ”

“အား.. ”

သတ္တုထည်ချင်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်မိသံတွေကိုသာ ရဲမိုး နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရသည် ထင်၏.. ။ မျက်လုံးထဲ ဝင်းဝင်းတောက်သွားပြီးနောက် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် မှောင်အတိကျသွားသည်။ နာကျင်မှုဝေဒနာအား အသိမဲ့ခြင်းက လွှမ်းမိုးသွားသည်မို့ ရဲမိုး ဘာဆိုဘာကိုမှ မသိတော့.. ။

ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာတော့ အထိတ်တလန့်အော်ဟစ်သံများ.. ဟွန်းသံနှင့်လူသံများ ဆူညံလှုပ်ရှားသွားတော့သည်။

အခန်း(၂)

ဘေဝ မိအထူးကုဆေးရုံးကြီး၏ အထူးခန်းထဲမှ ခုတင်တစ်လုံးပေါ်တွင် ရဲမိုးမလှုပ်မယှက်ရှိနေ၏။ မိမိရုပ်အလောင်း တစ်ခုအလား ရဲမိုးတစ်ကိုယ်လုံး ပတ်တီးလွတ်သည့်နေရာက ရှာမှ ရှားဆိုသလို ဖြစ်နေသည်။ ပတ်တီးကြားမှ ပေါ်လွင်နေသည့် ရဲမိုး၏ မျက်နှာပေါ် တုန်တုန်ချိချိ လက်တစ်ဖက်ရောက်လာကာ.. ရေပတ် ဝတ်နှင့် ဆေးကြောသုတ်သင်ပေးနေ၏။

“အဖေကြီး ကျွန်မတို့သားလေး အသက်ပြန်ရှင်ဖို့ အခွင့်အ

ရေးမှရှိသေးရဲ့လား”

ဒေါ်ရည်မွန်က သားဖြစ်သူ ရဲမိုးကိုကြည့်ပြီး ဦးဖိုးအောင်ကို ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်လည်းစိတ်ပူမနေပါနဲ့ကွာ..။ ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြော အထူးကုသမားတော်ကြီး ဦးရဲမြင့်ရှိပါတယ်”

“ခုထိ သတိမရသေးဘူးလေ..။ သုံးရက်တောင်ရှိနေပြီ”

“ပါရဂူကြီး ဦးနှောက်ခါတ်မှန်ကို စစ်ဆေးနေတာ မပြီးသေး လို့ပါကွာ”

ရဲမိုး၏မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ရည်မွန်က မျက်ရည်ပိုင်းသော မျက် ဝန်းများနှင့် သားကို စိုးရိမ်တကြီး စိုက်ကြည့်လျက်ရှိ၏။ အဖေဖြစ်သူ ဦးဖိုးအောင်ကတော့ မိန်းမလောက် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပူပန်မနေ သလို မြင်တွေ့ရသော်လည်း.. ရင်ထဲမှာ မီးတောက်လျက်ရှိနေ၏။ ရင်ထဲကအပူကို ဖော်ထုတ်မပြတတ်သောသူမျိုးမို့.. တည်ငြိမ်သ ယောင် မြင်တွေ့နေရခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“ကဲ.. အဘွားကြီး နေအတော်မြင့်နေပြီ၊ မနက်ကတည်း တာ ဘာမှမစားသေးဘူးမို့လား..။ လာပါကွာ.. တစ်ခုခု သွားစားရ အောင်”

“မစားချင်ပါဘူးရှင်”

“လာပါကွာ.. တော်ကြာ အားလုံးလဲကုန်ပါမယ်”

ဦးဖိုးအောင်က သူ့ဇနီးကို ဂရုတစိုက်တွဲကာ စားသောက် ဆိုင်တန်းသို့ ခေါ်သွား၏။ သားဖြစ်သူက ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်ရာမှ ရခိုခဲ့ သည့် ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များနှင့် သတိလစ်နေဆဲမို့ ဘယ်လိုပြုစုသွား မှုမျိုးကိုမှ သိနိုင်စွမ်းမရှိ၊ သတိရလာမည့်အချိန်ကိုသာ မောင့်အား

နေကြရခြင်းဖြစ်သည်။

ရဲမှီး၏မိဘများ စားသောက်ဆိုင်ရောက်နေချိန်၌ ဆေးရုံသို့ ရောက်လာသူက သွန်းရွှေစင်ဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံမှ အဝင်အထွက်က စိတ်ကြိုက်လုပ်ဆောင်ခွင့် ရှိနေ၏။ ရဲမှီးအဖြစ်ကိုမြင်တော့ သွန်းရွှေစင် မယုံကြည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ နှစ်ရက်တိတိ ခွင့်မဲ့ ပျက်ကွက်၍ ဘာများဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သိရအောင်. . . ဖုန်းဆက်သော်လည်း ကိုင်မည့်သူမရှိ၊ မနက်ကမှ ကျောင်းသို့ ရဲမှီး၏ဖခင် ခွင့်လာတိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကို သွန်းရွှေစင် ကြားကြားခြင်း လိုက်လာခဲ့၏။ တွေ့တော့လည်း အဖြစ်က မြင်ရက်စရာမရှိ. . .

“ကိုရဲရယ်. . . ဘယ်လိုများဖြစ်ရတာလဲ၊ သွန်းကိုထားမသွားပါနဲ့၊ မေမေတို့က သွန်းနဲ့ကိုရဲ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ခွင့်ပြုလိုက်ပြီလေ. . . ကိုရဲရဲ့ ထပါဦး. . . ထကြည့်လှည့်ပါအုံး”

အသိမဲ့စွာ လဲလျောင်းနေသည့်ရဲမှီးက သွန်းပြောတာတွေ မကြားသလို ဘာမှလည်း တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိ။ သွန်းရွှေစင် ‘ခုတင်ပေါ်မှ ရဲမှီးအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေကျလာတော့၏။

“သွန်းပြောနေတာ ကြားရလား၊ သွန်းတို့ လက်ထပ်ကြမယ် ဆို. . . ကိုရဲ သွန်းကို စကားပြန်ပြောပါအုံး ကိုရဲရယ်. . . တစ်ခုခုပြောပါဦး”

“သူ. . . ဘာမှမပြောနိုင်တော့ဘူး သမီး”

“ရှင်. . .”

“အန်ကယ်က. . . ဒီက မောင်ရဲမှီးကို တာဝန်ယူထားတဲ့. . . ဆရာဝန်ပါ”

ကျောင်းစိမ်းယူနီဖောင်းလေးနှင့်မို့ ဦးရဲမြင့် တလေးတစား

ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်မကသူ့ရဲ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေပါ ဒေါက်တာကိုရဲ ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ. . . သိခွင့်ရှိရင်သိပါရစေ ဒေါက်တာ”

“သိရပါတယ်. . . မိန်းကလေး၊ မောင်ရဲမှီးက အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တုန်းက ရခဲတဲ့ဒဏ်ရာတွေကြောင့် COMA ကိုမာ ရသွားတာ

“ရှင်. . . ဟုတ်. . . ဟုတ်ရဲ့လား. . . ဒေါက်တာရယ်”
“အခုလေးပဲ ဦးနှောက်ခါတ်မှန် စစ်ဆေးမှုရလဒ် ထွက်လာတာ. . .”

“ဘုရား. . . ဘုရား. . . ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုရဲရယ်၊ အဲဒါ လုံးဝ ဖြစ်မကောင်းနိုင်တော့ဘူးလား ဒေါက်တာ. . . ဒီလို အသိကင်းပြီး သတိမေ့နေတာ ဘယ်လောက်ကြာမှာလဲ ဒေါက်တာ”

“အင်း. . . ဖစ်ဖတ်. . . ဖစ်ဖတ်. . . လို့ပဲပြောရတော့မှာ၊ ကိုမာ ဆိုတာကတော့ သူပြန်သတိရလာတဲ့အချိန်ကိုဘဲ စောင့်ရမှာပဲလေ၊ သိပ်ကံဆိုးရင်တော့ တစ်သက်လုံးပဲဆိုပါတော့”

သွန်းရွှေစင် ဘာမှမပြောနိုင်တော့. . . ရှိုက်သံသဲ့သဲ့သာ ချွတ်လာပြီး ရဲမှီးအား တွေ့တွေ့ကြီးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ပါရဂူကြီးထွက်သွားတော့ သွန်းရွှေစင်က ဂလူးကို့စ်ချိတ် အစာသွင်းပိုက်တပ်ထားသည့်ရဲမှီးအား ကိုင်တွယ်ပွတ်သပ်ကြည့်သည်။ အသားအရေက အေးစက်မနေသော်လည်း သာမန်လူမျိုးနွေးထွေးမှုမရှိ။ အခြေအနေမကောင်းနိုင်ကြောင်း တွေးသိရိပ်မိသွားသည့်အတွက်. . . သွန်းတစ်ယောက် မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

သွန်းရွှေစင် မခံစားနိုင်တော့ဘဲ မျက်နှာကိုလက်ဝါးနှင့် အုပ်
၍ရိုက်ငိုကာ အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့တော့၏။

ပုဂံ

သုံအလည်အပတ်လာခဲ့တာ သုံးခါ၊ ဆောင်းခို
ဇုတ်တို့ ခရီးရှည်ထွက်တာ သုံးကြိမ်နှင့် သုံးလီတိုင်တိုင် အတာကူးခဲ့
ပြီဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာကြီးဖျားနာမှုက နာတာရှည်ကပ်ရောဂါတစ်ခုကဲ့
သို့ တစ်နေ့တစ်ခြား ဆိုးရွာလာခဲ့သည်။ အစစအရာရာ မရပ်မနား
ပြောင်းလဲမှုဖြစ်စဉ်တွင် ရဲမိုး မပါဝင်သကဲ့သို့ ရှိနေလေ၏။

ယာဉ်မတော်တဆဖြစ်စဉ်မှ စတင်ရေတွက်ကြည့်လျှင် သုံး
နှစ်သုံးမိုးဆိုသည်ကလေးကို ဖြတ်သန်းလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ရဲမိုးကတော့

ခုချိန်ထိ မလုပ်မယူကံနှင့် အသက်ရှူနေသော်လည်း ဘာလုပ်ရှားမှုမှ မရှိ၊ ပကတိဝိညာဉ်မဲ့သူတစ်ယောက်လိုသာ ဖြစ်နေသည်။

ဆေးရုံမှာ တာရှည်ကြာမြင့်လှပြီမို့ ရဲမိုးဘေးမှာ မိသားစုဝင်တွေ တစ်ယောက်မှရှိမနေတော့။ တာဝန်ကျ သူနာပြုတစ်ယောက်သာ တစ်ရက်တစ်ကြိမ်လာ၍ သွေးပေါင်ချိန်၊ နှလုံးခုန်နှုန်းတိုင်းခြင်း၊ ပိုက်ချိတ်ခြင်း၊ အညစ်အကြေးသုတ်သင်ခြင်းတို့ . . ဆောင်ရွက်ပေးသည်။

မိဘများက ဝယ်ယူထားသောမြေကွက်များ ရောင်းချပြီး ဆေးရုံစရိတ်ရှင်းပေးကာ ရဲမိုးအသက်ကို ဆွဲဆန့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကာလကြာရှည်လာသည်နှင့်အမျှ မိဘများလည်း ပွဲပန်းသည့်ဒဏ်ကို ခံစားနေကြရပြီဖြစ်သည်။

တာဝန်ကျဆရာမ ရဲမိုးအခန်းသို့ ဝင်လာသည်။ တပ်ဆင်ထားသော ပိုက်များ စက်များနှင့် မှတ်တမ်းများကို စစ်ဆေးလေ့လှယ်၏။ သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ပေးစဉ်မှာပင် ရဲမိုး မျက်ခွံများ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသည်။

ဝေဝါးနေသော အမြင်အာရုံ ကြည်လင်လာချိန်တွင် . . သူဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ တိတိကျကျသိရအောင် စဉ်းစားတွေးကြည့်နေရှာသည်။ သန့်ရှင်းဖြူစင်သောအခန်း၊ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသောပိုက်များ၊ မလွတ်မလပ်ဖြစ်နေသည့် ခန္ဓာကိုယ်တို့ကြောင့် သူဘာဖြစ်နေသလဲ ဘယ်ရောက်နေသလဲဆိုတာ တွေးကြည့်လို့ရသွားသည်။

“ဟာ . . ဟာ . . ကျုပ် . . ဘာဖြစ်လို့ ဆေးရုံရောက်နေတာလဲ . . ”

ရုတ်တရက်လှုပ်ရှားလာပြီး အော်ဟစ်လိုက်သည့် ရဲမိုးအသံကြောင့် သူနာပြုဆရာမလေး အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသည်။

“ဟင်! . . ရှင် . . ရှင် သတိရလာပြီ”

အတွေ့အကြုံများသူပီပီ ချက်ချင်းပင် တည်ငြိမ်စွာနှင့် လုပ်ဆင့်တာကို ဆက်တိုက်လုပ်ဆောင်သည်။ အချက်ပေးခလုတ်နှိပ်ပြီး သူနာပြုများခေါ်သည်။ ဒေါက်တာဦးရဲမြင့်ထံ ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားသည်။ လူနာက တအားစိတ်လှုပ်ရှားလာပြီး ဆောက်တည်ရာ ချေဖြစ်နေ၏။

“စိတ်အေးအေးထားပါ။ ရှင် အက်ဆီးဒင့်(နီ)ဖြစ်ပြီး ဆေးရုံရောက်နေတာပါ။ ရှင် အခုမှသတိရလာတာ . . ၊ အားလုံးကောင်းသွားမှာပါ”

ဆရာမလေး ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်သည်ဖြစ်စေ ရဲမိုး စိတ်တည်ငြိမ်မှုရနိုင်ဖြစ်နေသည်။ အက်ဆီးဒင့်(နီ) ဖြစ်ခဲ့သည်ဆို၍ ဘယ်ဘုန်းကလဲ ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့တာလဲဆိုတာ ပြန်တွေးရင်း သွေးရူးသွေးဆန်း ဖြစ်နေရှာသည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပင် . . သူနာပြုနှစ်ယောက်နှင့် ပါရဂူကြီး ဦးရဲမြင့်တို့ မရှေးမနှောင်းဆိုသလို ရောက်လာကြသည်။ လိုအပ်သောစစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်ပြီးနောက် . . ဦးရဲမြင့်က အားလုံးသော သူနာပြုများကို အပြင်ထွက်ခိုင်းလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သော ရဲမိုးက ဆရာဝန်ကြီးအား စူးစမ်းသလိုကြည့်သည်။

“မင်္ဂလာပါ မောင်ရဲမိုး၊ ကျုပ်က . . မောင်ရင့်ကို ကုသနေတဲ့ အာရုံကြောသမားတော်ကြီး ဒေါက်တာရဲမြင့်ပါ”

ရဲမိုး အထူးအဆန်းလို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“မောင်ရင် ဒီဆေးရုံပေါ်မှာ သတိမေ့နေတာ အတော်ကြာ သွားပါပြီ. . . အခု မောင်ရင် ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

“လည်ချောင်းတစ်ခုလုံး နာပြီးပူနေတယ် ဆရာ”

ရဲမိုး အိပ်ရာပေါ်လှဲအိပ်နေရင်းက မသက်မသာလေသံဖြင့် ဆရာဝန်ကြီးကို ပြန်ပြောလေသည်။ ဒေါက်တာရဲမြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ ပြီး. . . ရေဘူးထဲမှရေကို ငဲ့၍ ပိုက်ကောက်လေးနှင့် ရဲမိုးအားတိုက် သည်။ အဝမ်းမရစုပ်သောက်နေသဖြင့် ရဲမိုးရေသီးသွားတော့သည်။

“ဖြည်းဖြည်း. . . ဖြည်းဖြည်းသောက် မောင်ရဲမိုး. . .”

ရဲမိုး ရေတစ်ခွက်ကုန်အောင်သောက်ပြီးမှ ရင်အပူ နည်း နည်းသက်သာသွားဟန်နှင့် သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာ ရဲမြင့်စကားဆက်၏. . .

“သိပ်ကိုပြင်းထန်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ယာဉ်တိုက် မှုကို ခင်ဗျားကြုံတွေ့ခဲ့ရတာလေ၊ အဲဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို မှတ်မိ သလား မောင်ရဲမိုး”

ရဲမိုး မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားကာ မျက်မှောင်ကြွတ်စဉ်းစားရင်း. . . ဖြစ်ခဲ့တာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု အဆက်အစပ်မရှိ မျက်လုံးထဲ ဝိုးတဝါး ပြန်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော် အားလုံးကို မှတ်မိသလိုပါပဲ. . . ဆရာ”

“ပြင်ပဒဏ်ရာတွေကလည်း သိပ်ကိုဆိုးဝါးခဲ့တာ. . .”

ဆရာဝန်ကြီးအပြောကြောင့် ရဲမိုးအယောင်ယောင်အမှား မှားနှင့် သူ့မျက်နှာသူ စမ်းကြည့်မိသည်။ ပတ်တီးစည်းထားတာမတွေ့ ရသလို ဒဏ်ရာအမာရွတ်များကိုလည်း ထိတွေ့စမ်းသပ်မိခြင်းမရှိ၍ စိတ်သက်သာရာရသွား၏။

“အပြင်ဒဏ်ရာတွေက. . . သုံးလလောက်နဲ့ အကုန်ပျောက် သွားတာလေ”

ဆရာဝန်ကြီးပြောနေချိန်တွင် ရဲမိုးစိတ်တွေ မတည်မငြိမ် ဖြစ်နေ၏။

“အင်း. . . အဖြစ်က မောင်ရင်ဘဝထဲက အချိန်တွေကို ရိုက် လုခဲလိုက်ရတာပါပဲ”

ရဲမိုးမှာ သူ့လက်ဖဝါးလေးထဲမှ အသက်လမ်းကြောင်းပြ အစင်းကြောင်းလေးကိုကြည့်ကာ. . .

“ကျွန်တော့် အသက်ကလည်း တစ်ဖြောင့်တည်း မဟုတ် တော့ဘူးပေါ့၊ အပြတ်အတောက်တွေနဲ့ ပြန်အသက်ရှင်လာရတာ ပေါ့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် သတိမေ့နေတာ ဘယ်လောက်ကြာခဲ့ပြီ လဲ ဆရာ. . .”

ဆရာဝန်ကြီး၏မျက်နှာတွင် အကြင်နာရိပ်တွေ ကရုဏာ တရားတွေ စွန်းထင်နေတာ ရဲမိုးသတိပြုမိသည်။

“စိတ်အေးအေးထားပါ မောင်ရဲမိုး၊ တကယ်တော့ မောင် ရဲမိုး သတိလစ်နေခဲ့တာ သုံးနှစ်နဲ့ လေးလနီးပါးရှိနေပြီ”

“ဗျာ! . .”

“ဟုတ်တယ် မောင်ရင် မယုံနိုင်ဘူးဆိုတာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်၊ မောင်ရင် COMA ရခဲ့တာ. . .”

ထိုစဉ်မှာပင် အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ရဲမိုးမိဘများ အလော တကြီးပြေးဝင်လာကြ၏။ သားဖြစ်သူကို ခုတင်ပေါ်မှာ ထူထူသော ယောင်တွေလိုက်ရသည့်အတွက် အံ့သြဝမ်းသာဖြစ်နေကြသည်။ သားရှိရာသို့ တုန်တုန်ချီချီ ပြေးလာကြရင်း. . .

“သား.. သားလေး.. သတိရလာပြီ၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကွယ်.. ၊ သားကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက လူ့ဘဝမှာ ပြန်နေ ထိုင်ခွင့် ပေးလိုက်ပြီပေါ့”

အိုကြီးအိုမအရွယ်ကျမှ သားဇောနှင့် အပြေးရောက်လာကြ သည့်မိဘများကိုကြည့်ရင်း ရဲမိုး ဆိုနှင့်ကြေကွဲသွားရသည်။ ရဲမိုး ခုတင်ပေါ်က ဆင်းမည်အပြု.. ဝုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“ဟာ!.. သား.. ရဲမိုး”

ဖခင်နှင့် ဒေါက်တာရဲမြင့်မှာ ရဲမိုးအား တွဲထူပြီး ခုတင်ပေါ် ပြန်တင်ပေးလိုက်သည်။ ရဲမိုး ပိုပြီးအံ့သြတုန်လှုပ်နေဟန်ရှိ၏။

တဖြည်းဖြည်းတွေးကြည့်တော့ သုံးနှစ်လုံးလုံး လဲလျောင်း နေရ၍ အကြောတွေဆိုင်းပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်ခြင်းဖြစ်မည်။

“လဲနေတာကြာလို့လားမသိဘူးနော်”

ရဲမိုးက သူ့လဲသွားရခြင်းအကြောင်းကို မလုံမလဲပြောလိုက် သည်။ ဦးဖိုးအောင်နှင့် ဒေါက်တာရဲမြင့်တို့ အကြည့်ချင်းဆုံသွား၏။ မိခင်မှာ ဝေဒီလာသည့် မျက်ရည်တို့ကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ် ခတ်လုပ်ရင်း ပြုတ်ကျမလာအောင် အားထုတ်နေရှာသည်။ တစ် ခုခုပြောလိုဟန်နှင့်လည်း ပါးစပ်တပြင်ပြင်ဖြစ်နေ၏။

“သား.. သားရဲ့.. .”

“အမေကြီး.. သားလေး နားပါစေဦးကွာ”

ပြောဖို့ဟန်ပြင်လိုက်သည့် အမေ့ကို.. အဖေက ဟန့်တား လိုက်ကြောင်းရိပ်မိသည်။

ရဲမိုး ရင်ခုန်နေရပြန်သည်။ နောက်ထပ်သတင်းဆိုးတွေ ရှိ နေသေးလားတွေ့ကာ ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လာသည်။

ဒေါက်တာရဲမြင့် လည်ချောင်းရှင်းသလို ချောင်းဟန့်လိုက် ရင်း..

“လူလည်းသတိရလာပြီ၊ ဦးနှောက်မှတ်ဉာဏ်တွေလည်း ကောင်းတယ်ဆိုတော့ ပုံမှန်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်လိုက်ရင် ခြေထောက် တွေပြန်ကောင်းလာမှာပါ။ ဒီလို.. ဝေဒနာရှင်ထဲမှာ မောင်ရဲမိုးက ကံကောင်းပါတယ်..”

“ကံကောင်းတယ်.. ဟုတ်လားဆရာ၊ အချိန်တွေသုံးနှစ် ကျော်ပျောက်ဆုံးခဲ့ရတဲ့အပြင်.. ခြေထောက်တွေပါ မသန်စွမ်းတော့ တာ ကံကောင်းသတဲ့လားဆရာရယ်..”

“ကာယကံရှင်နဲ့ ထပ်တူမခံစားနိုင်တာမှန်ပေမယ့်.. ဒီလို ဝေဒနာရှင်တွေထဲမှာ မောင်ရဲမိုးအခြေအနေက အကောင်းဆုံးဆို တာတော့ သေချာပါတယ်..”

“သားရယ်.. အမေတော့.. သားပြန်သတိရလာတာနဲ့ တင် ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်နေပါပြီကွယ်.. ၊ ဆရာပြောသလို လေ့ကျင့် ခန်းလုပ်ရင်.. ခြေထောက်တွေ ပြန်ကောင်းလာမှာပါ သားရယ်.. နော်..”

မိခင်က ဘယ်လိုပဲ အားပေးနှစ်သိမ့်နှစ်သိမ့် ရဲမိုး စိတ်ဓါတ် တွေပြန်တက်မလာတော့၊ မသန်စွမ်းတော့သည့် ခြေထောက်များ ကိုကြည့်ရင်း မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်နေရှာသည်။ ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျခဲ့ ရသည့် သူ့ဘဝ၏ အဦးအစ လကွယ်ညအကြောင်း ပြန်တွေးကြည့်မိ သည်။

ရိုလာကိုစတာစီးပြီး ရင်မသည်းဖို ဖြစ်ခဲ့ရမှုများ၊ သွန်းနှင့် အနမ်းမိုးရွာခဲ့ပုံများ၊ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတာ လက်ခံသဖြင့် တော်

ခဲ့ရပုံများ.. ။ အိမ်အပြန်ခရီးမှာ ဘုတ်(စ်)ကားတစ်စီးနှင့် ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုက်မိခဲ့ပုံများက.. အစီအစဉ်တကျမဟုတ်ဘဲ ကပေါက်တိကပေါက်ချာနှင့် ပြန်လည်မြင်ယောင်လာ၏။ မှတ်ဉာဏ်အကန့်ထဲမှာ.. သွန်းရွှေစင် ပေါ်လာတော့ သတိရစိတ်နှင့် တွေ့ချင်လာတော့သည်။

“မေမေ.. သွန်း.. သွန်းရွှေစင်ရော.. သားဆီ လာသေးလား၊ သူ သားကို လက်ထပ်မယ်တဲ့”

ရဲမိုးအမေးကြောင့် မိဘနှစ်ပါးစလုံး မျက်နှာညှိုးကာ ခေါင်းငုံ့သွားကြသည်။ ဒေါက်တာရဲမြင့်လည်း ကျောခိုင်းသွားသည်။ ရဲမိုးရင်တွေ ဗလောင်ဆူလာပြန်၏။ မိခင်ကြီးက မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ထပ်မံနှစ်သိမ့်ပေးပြန်သည်။

“သားရယ်.. သုံးနှစ်တောင်ကျော်သွားပြီ မဟုတ်လား.. ။ ဖြစ်ခါတော့ သူလည်းလာရှာပါတယ်ကွယ်.. ”

“ဘာ.. ဘာ.. သတင်းကြားသေးလဲ မေမေ.. ”

ရဲမိုး သိချင်တာကို သူမိခင် ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ နှုတ်ဆွဲနေကာ.. ခင်ပွန်းကိုအကူအညီတောင်းသလို ကြည့်လိုက်သည်။ ဖခင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း..

“သူ့အကြောင်းကို မစဉ်းစားပါနဲ့လားသားရယ်၊ သူ.. သားအချစ်ကိုလှည့်စားသွားပြီ၊ သားပြန်လာတဲ့အထိ မစောင့်နိုင်တော့လို့.. သူ လက်ထပ်သွားပြီ သား.. ။ တစ်နှစ်ကျော်လောက်ရှိရောမယ်.. ”

“ဗျာ.. သွန်း လက်ထပ်သွားပြီ.. ဟုတ်လား ဖေဖေ”

ဘယ်သူမှ စကားမတုံ့ပြန်ကြတော့၊ ရဲမိုး တစ်ယောက်သာ

ကမ္ဘာပျက်နေ့ ပက်ပင်းကြုံသလို ခံစားနေရသည်။ အသည်းပေါက်မတတ်ချစ်သည်ဟုဆိုခဲ့သော သွန်း.. ။ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတော့ အကြည်နူးဆုံး အပျော်ရွှင်ရဆုံးနေ့ဟု ဟစ်ကြွေးခဲ့သော သွန်း.. ။ မိဘများကိုဖွင့်ပြောပြီး အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သော သွန်း.. ။ ထိုသို့သောစကားတွေပြောဆိုခဲ့တဲ့ သွန်းက.. အခုသူများနဲ့လက်ထပ်သွားပြီတဲ့လား.. ။

ကြားရသည့်စကားတွေက သူ့နားပင်သူ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ထိုအဖြစ်အပျက်လေးတွေကတော့ ရဲမိုးအတွက် မကြာသေးသလို ခံစားနေရရှာသည်။

မူနီမိုင်းသည် အတွေးများနှင့် ဦးနှောက်ပွင့်ထွက်တော့မတတ် ဆူဝေသွား၏။ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်အုပ်ကာ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ကျလာသောမျက်ရည်တို့ကို မိဘတွေမြင်မှာ စိုး၍ တစ်ဖက်သို့ စောင်းလှည့်လိုက်သည်။ မရှုနိုင်မကယ်နိုင်ဖြစ်နေသည့် သားကိုကြည့်ရင်း မိဘတွေစိုးရိမ်နေကြသည်။

“သား.. သား.. နေသာရဲ့လား ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“စိတ်ဓါတ်တွေ ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက် ကြေနေတာကလွဲလို့ အားလုံးကောင်းပါတယ် မေမေ”

“သားရယ် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေဖြစ်ပြီး.. ပြန်မထနိုင်ဖြစ်နေပါဦးမယ်”

“သား.. ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ကံဆိုးရတာလဲ”

“အတိတ်ကံ အကျိုးဆက်လို့ပဲတွေးပါသား.. အနာဂတ်ကောင်းဖို့အတွက် ပစ္စုပ္ပန်ကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးပြုပါသားရယ်”

ဖခင်ကပါ တရားပြ၍ နားချသည်။ မှန်တကွပြောချို့

ပြောတာတွေမှန်နေသော်လည်း... ကာယကံရှင် ရဲမိုးအတွက်တော့ ယောနိသော မနုဿိကာရ အဆုံးအမအတိုင်း သင့်တင့်လျှောက် ပတ်စွာ နှလုံးသွင်းနိုင်ဖို့ ခက်ခဲနေလေ၏။

အားလုံး အခန်းထဲမှထွက်သွားတော့ ရဲမိုးချွတ်ခြုံကျ စိတ် နှလုံးနှင့် ခုတင်ပေါ် အရုပ်ကြိုးပြတ် လှဲချလိုက်သည်။ အတွေးထဲ သွန်းကို တမ်းတမ်းတတ သတိတရ ဖြစ်နေလေ၏။

ဒါ ကိုယ့်အပြစ်မဟုတ်သလို... သွန်းအပြစ်လည်း မဟုတ်။ လက်ထပ်ဖို့ရက် သတ်မှတ်ခါနီးမှ ကံကြမ္မာကျီစား၍ သုံးနှစ်ကျော် သတိလစ်ခဲ့ရခြင်းကသာ အပြစ်ဖြစ်သည်။ ထိုအပြစ်က ရဲမိုးနှင့်သွန်း ကို လာနွယ်နေ၍ ဒီလိုပြဿနာမျိုး ကြုံရခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်ပဲချစ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ... ကာလအတိုင်းအဆမရှိ အသိ မဲ့လဲလျောင်းနေသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းမက သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနေပါ့မလဲ...။

သွန်းကိုအပြစ်မတင်ရက်သလို... အချစ်ကိုဆုံးရှုံးခြင်း အတွက်လည်း ရင်ထုမနာ နှမြောတသဖြစ်ရသည်။ အကယ်၍သာ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုး မကြုံခဲ့ရဘူးဆိုလျှင်... သူတို့အိမ်ထောင်သည်ဘဝ ရောက်တာ သုံးနှစ်နီးပါးကာလပင် ရှိတော့မည်။

“ဒီအဖြစ်ဆိုးကို ကိုရဲ လုံးဝမခံစားနိုင်ဘူး သွန်းရယ်... စနိုးဝိုက်လေး အိပ်ပျော်ရာကနီးလာတော့ ချစ်သူမင်းသားလေးနဲ့ ပေါင်းဖက်ရပေမယ့်... ကိုယ်နီးလာတော့ သွန်းက တစ်ခြားရင်ခွင်ကို ရောက်နေပြီလေ... ကံကြမ္မာက အပြီးနဲ့အတိုးချပြီး နှိပ်စက်နေသ လားလို့တောင် ထင်မိပါရဲ့ သွန်းရယ်”

ရဲမိုး မချီတင်က ရေရွတ်ညည်းတွားရင်း မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်

ကျလာသည်။

ခုတော့... သူ့မှာ လူကလည်း ဂီလာနု၊ နှလုံးသားကလည်း အနာတရနှင့် အရှုံးကိုသာ အဖော်ပြုနေရပြီလေ...။

အခန်း(၄)

အထူးကုဆေးရုံကြီးက ကုသနေကြီးစွာဖြင့် ငြိမ်သက်နေသလောက်. . လူများက ထိုဆေးရုံထဲတွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ကိုယ်နှင့်သက်ဆိုင်သည့်လူနာ ရောဂါ သက်သာ၍ ပြုံးပျော်နေသူတွေရှိသလို. . ဆေးရုံစရိတ် မတတ်နိုင် တော့သူတွေ၊ ရောဂါမသက်သာသူတွေ၊ လူနာဆုံးပါးသွား၍ ပူဆွေးသောကနှင့် ဗျာပါဒ လောင်မြိုက်ခံရသူတွေလည်း ရှိနေသည်။

လူဖြစ်ရသည်ကိုက ဒုက္ခဖြစ်သည်မို့. . ဒုက္ခဆင့်ကာ အပူမီး

ငြင်းနေသူက အများသားဖြစ်သည်။ ထိုသောကလူသားများထဲတွင် ခဲမိုးလည်း တစ်ယောက်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ခြေထောက်ဒဏ်ရာများမှ ကိုက်ခဲမှုဝေဒနာကို ခံစားနေရဆဲမို့ သက်သာအောင်ပေးထားသည့် ဆေးအရှိန်နှင့် ရဲမိုး အိပ်ပျော်နေ၏။

စိတ်ဒဏ်ရာများနှင့် ခံစားမှုချွတ်ခြုံကျနေသော ရဲမိုးမှာ အိပ်မက်ဆိုးများနှင့် နပန်းလုံးနေရရှာသည်။ မက်သည့်အိပ်မက်များ တလည်း သေခြင်းတရားနှင့် ပက်သက်ဆက်စပ်နေသည်။ ကိုယ်သိသောသူတွေ. . မသိသောသူတွေ. . အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် သေနေပုံတွေကို မြင်မက်နေလေ့ရှိသည်။ ထိုအိပ်မက်ဆိုးများကြောင့် ရဲမိုး ဇောချွေးပျံ့ကာ ကယောင်ကတမ်းနှင့် နိုးထလာ၏။

ပူးပူးဝါးဝါး အော်သံကြောင့် စာအုပ်ဖတ်ရင်းစောင့်နေသည့် သူနာပြုဆရာမလေး အနားသို့ ချက်ချင်းရောက်လာခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင့်. . ”

ဆရာမအမေးကို ရဲမိုးမဖြေနိုင် ပြုံးကြောင်ကြောင်မျက်ဝန်း တိုဖြင့်သာ စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ဆရာမက ချွေးပျံ့နေသည့် ရဲမိုးမျက်နှာကို ရေပတ်ဝတ်နှင့် ဂရုတစိုက် သုတ်ပေးရှာသည်။

ရဲမိုး ရပြီဟုပြောရန်လက်အလှမ်း. . သူမလက်ကို ကိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

လက်ချင်းထိမိသည်နှင့် ရဲမိုးတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲတုန်ကာ ဦးနှောက်ထဲ ဝင်းလက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလိုပင် အိမ်တစ်လုံး မီးလောင်နေသည့်မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရဲမိုးက သူနာပြုဆရာမလေးလက်ကို မလွှတ်တမ်းဆုပ်ကိုင်

ထားသည်တွင် . . ထိုမြင်ကွင်းမှာ ပို၍ ထင်ရှားပြတ်သားလာသည်။
မီးလောင်နေသောအိမ်ထဲ သုံးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ပိတ်မိနေတာကို ရဲမီး မြင်လိုက်ရသည်။ ကလေးမှာ ကြောက်လွန်းသ
ဖြင့် အခန်းထောင့်လေးတွင်ကပ်ကာ အော်ငိုနေရှာသည်။

“တာရာ. . တာရာ. .”

“တာရာ. . တာရာဆိုတာ ကျွန်မသမီးနာမည်လေ. .”

ရဲမီး သူနာပြုဆရာမလေးလက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထား
ရင်း. .

“ခင်ဗျားသမီး အရမ်းကြောက်နေပြီ၊ ခင်ဗျားအိမ်လည်း မီး
လောင်နေပြီ. . အိမ်ထဲမှာ တာရာလေး ပိတ်မိနေပြီ”

ရဲမီး ပြောသမျှကို မယုံနိုင်စွာဖြင့် သူနာပြုဆရာမလေးက
သူ့လက်ကို အတင်းရုန်းထွက်နေသည်။

ရဲမီးက မလွှတ်သေးဘဲ. . .

“ခင်ဗျားအိမ်ကို အမြန်ပြန်ပါ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားသမီးလေး
ကို ကယ်ပါ၊ ကျုပ်ပြောတာကို ယုံပါ. . ခင်ဗျားသမီးရဲ့ အသက်က
ခင်ဗျားလက်ထဲမှာပဲရှိတယ်. . အခုအမြန်သွားပါ. . အခုသွားရင်
အချိန်မီသေးမယ်”

“ရှင်. . ကျွန်မသမီးကို သိလို့လား. .”

“မသိဘူး. . ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်မြင်နေရတယ်၊ ဂါဝန်အစိမ်း
ရောင်လေးနဲ့ ဝက်ဝံရုပ်လေး ပိုက်ထားတယ်. .”

ရဲမီးမှာ သူမလက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူ့နား
မှာပါ မီးလောင်နေသလို ခံစားနေရရှာသည်။ ပြူးကျယ်သော မျက်
ဝန်းက ကယောင်ကတမ်းပုံစံနှင့် သွေးရှူးသွေးတန်းစကားတွေ အ

ဆတ်မပြတ်ပြောနေသော ရဲမီးကိုကြည့်ပြီး ကြောက်လန့်နေသော
ဆရာမလေးကလည်း လွတ်အောင် အားစိုက်ရုန်းကန်နေသည်။

“တာရာလေး မီးခိုးတွေမွန်နေပြီ၊ မီးသတ်ကို မြန်မြန်ဖုန်း
ဆက်ပါ၊ မြန်မြန်သွားပါ ဆရာမ. .”

“ကျွန်မသွားလို့ရအောင်. . ရှင်လွတ်လေ”

သူနာပြုဆရာမလေးက ဒေါသတကြီးနှင့် အော်ဟစ်ပြော
တော့မှ ရဲမီး လွတ်ပေးလိုက်သည်။ ရဲမီးလက်မှ လွတ်မြောက်သည်
နှင့် သူမလည်း အခန်းထဲမှ တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက်သွားလေ၏။ ရဲမီး
လည်း သူ့အမြင်အာရုံထဲ မီးတွေဝိုင်းလျက် ကျန်ခဲ့တော့သည်။

သူနာပြုဆရာမမှာလည်း မယုံတစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်နှင့် သူ
တို့ဘေးခြံမှ သူငယ်ချင်းထံ ဖုန်းဆက်မေးကြည့်သည်။ သူမအိမ်
ပြတင်းပေါက်မှ မီးခိုးများထွက်နေကြောင်း ပြောတော့မှ. . အမှန်တ
တယ်မီးလောင်နေကြောင်းသိရကာ ငယ်ထိပ်မြွေပေါက်သလို ဖြစ်
သွားတော့၏။ မီးသတ်ကို အမြန်ဖုန်းဆက်ပြီး တက္ကစီငှားကာ အိမ်
ပြန်ခဲ့သည်။

တစ်လမ်းလုံး ဘုရားစာရွတ်လိုက် ငိုလိုက်နှင့် ဆောက်တည်
ရာမရဖြစ်ပြီး ကားဆရာကိုသာ အမြန်မောင်းခိုင်းနေမိ၏။ မဝေးလှ
သော သူတို့ရပ်ကွက်ကိုရောက်တော့ ကားလမ်းပိတ်နေပြီဖြစ်သည်။
တားခရုင်းပေးပြီး. . လမ်းထဲသို့ သူမ အပြေးဝင်ခဲ့၏။ ထူးဆန်းသော
လူနာပြောတာ သွေးထွက်အောင်မှန်နေ၍. . သူနာပြုဆရာမလေး
အံ့သြနေမိသည်။

သမီးလေးကို အမေနှင့်အတူထားခဲ့သော်လည်း ရဲမီးက
တာရာတစ်ယောက်တည်း အကြောင်းကိုသာ ပြောသည်။ အမေအ

ကြောင်းပါမလာခဲ့. . ။

ထို့ကြောင့် အမေအတွက်ပါ စိတ်ပူပြီး. . ဝိုင်အံ့နေသော လူတွေကြားထဲ အတင်းတိုးဝေ့ဝင်ကာ. . အိမ်အရောက်ပြေးလာခဲ့သည်။ သူ့ကိုသိနေသူများက လမ်းဖယ်ပေးကြ၏။

မီးကတော့ အရှိန်သေသွားပြီ။ အိမ်နောက်ဖေးတစ်ခြမ်းလုံး မီးသင့်ခံရပြီး အငွေ့တလူလူထွက်နေ၏။ သမီးနှင့်အမေကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ရှာကြည့်မိသည်။

မီးသတ်ရဲဘော်တွေ စောင့်ရှောက်ထားသော ကလေးနှင့် အမေကိုတွေ့မှပဲ သူမရင်ထဲကအလုံးကြီး ကျသွားတော့သည်။ သမီးထံပြေးသွားကာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားမိ၏။

သမီးက ဂါဝန်အစိမ်းရောင် ဝတ်ထားပြီး. . ဝက်ဝံရုပ်လေး ပိုက်ထားတာမြင်တော့ ပိုလို့အံ့သြသွားမိသည်။ ရဲမီးပြောတာတွေက ဒက်ထိုကွက်တိ မှန်လွန်းနေသည်မဟုတ်လား. . ။

အိမ်စုစုပေါင်း လေးလုံးနှင့်တစ်ခြမ်း လောင်ကျွမ်းခဲ့သော မီးလောင်မှုအတွက် တရားခံက ကိုယ်မဟုတ်သည့်အပြင်. . သမီးနှင့်အမေပါ ဘေးအန္တရာယ်မရှိဘဲ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည့်အတွက် သူမရင်ထဲ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာနှင့် မျက်ရည်မဆည်နိုင် ဖြစ်နေလေတော့၏။

ဆန်း

ဆာနှင့်လေပြည် အပြန်အလှန်ဖေးမနေကြ ပြင် ညနေခင်းလေးမှာ သာယာအေးချမ်းလျက် ကြည်နူးဖွယ်ရာ ဆောင်းနေသည်။ မြက်ခင်းနှင့် အလှစိုက်သစ်ပင်များကို ဖြတ်သန်းကာသည့် လေညင်းက စိမ်းစိုလတ်ဆတ်သောရနံ့ကို သယ်ဆောင်ကာသည်။

ပန်းလှိုင်ဆေးရုံကြီးက ပန်းလှိုင်မြစ်အနီးတွင် တည်ရှိသည်မှီ ဆေးထုကလည်း သန့်ရှင်းလှသည်။ လတ်ဆတ်အေးမြသောလေကို

ရှုရှိုက်နေရင်းနှင့်ပင် ရဲမိုး ချွေးဒီးဒီးကျနေလေ၏။ သူ့ခြေထောက်ပေါ်သူ မတ်မတ်ရပ်ပြီး . . အများနည်းတူ လမ်းလျှောက်နိုင်အောင် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားနေရသည်။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်မှ လမ်းလျှောက်ဖို့ကိစ္စလောက်နှင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခပေးမနေချင်တော့ . .

မြက်ခင်းစပ်တွင် ရပ်ထားသည့် ဦးချဲ့(လ်)နှင့်တော့ သူ့ဘဝကို မကုန်ဆုံးချင်တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ သို့သော် . . သုံးနှစ်လုံးလုံး ခုတင်ပေါ် လဲနေသည့်အတွက် အကြောအချင်တွေ သေသလိုဖြစ်ပြီး လှုပ်ရှားရတာ . . ခြေလှမ်းရတာ အဆင်မပြေ၊ ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်းနေသည်။

မြေကွက်များရောင်းပြီး ဆေးရုံစရိတ်ရှင်းပေးခဲ့သည့် မိဘများကိုလည်း ဒုက္ခဆက်မပေးလိုတော့၊ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး ကိုယ့်ဝန်ကိုယ်ထမ်းဖို့ ကောင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဒို့အတွက် သူဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပါစေ၊ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမည်ဟုလည်း ခိတ်ပိုင်းဖြတ်ထား၏။

အလူမီနီယံချိုင်းထောက်နှစ်ဖက်ကို အားပြု၍ ခြေလှမ်းကြွ နှင်ဒို့အရေး နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင် ကြိုးစားပြီး လျှောက်လှမ်းနေသည်။

“ရတယ် ကိုယ့်ဆရာ . . မှန်မှန်ပဲ လှုပ်ရှားပါ၊ လေ့ကျင့်တာ လွန်သွားရင်လည်း ဒဏ်ဖြစ်နေဦးမယ်”

အကူဝန်ထမ်းက ရဲမိုးအား . . အပြင်းအထန်မလှုပ်ရှားရန် သတိပေးသည်။ ရဲမိုး ခဏနားလိုက်၏။

“ကျုပ် ဒီဆေးရုံကိုရောက်နေတာ ခင်ဗျားလုပ်သက်ထက်ပိုနေပြီထင်တယ် . . ကုန်ခဲ့တဲ့ပိုက်ဆံကလည်း မနည်းဘူး . . ဒီကနေ

ကျုပ်ဘာသာ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားနိုင်မှ ပိုက်ဆံအကုန်သက်သာတော့မှာ . . ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ဆရာရယ်”

ရဲမိုးအမောပြေသည်နှင့် ခြေလှမ်းပြန်စသည်။

လောနေသည့် စိတ်အလျဉ်ကို ခန္ဓာက မလိုက်နိုင်သည့်အတွက် ရဲမိုးလဲအကျ . .

“ကိုယ့်ဆရာကလည်း တအားသွက်နေတာကိုး . . ဖြည်းဖြည်းဗျ . . ဖြည်းဖြည်း . . ”

လဲကျသွားသည့် ရဲမိုးလက်ကိုဖမ်းဆွဲပြီး ထူလိုက်သည်။ လက်ချင်းမိမိရရ ထိမိလိုက်ချိန်တွင် ရဲမိုးတစ်ကိုယ်လုံး နတ်ပူးသလို တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ဦးနှောက်ထဲ ဝင်းလက်သွားတော့သည်။ တစ်တိုယ်လုံးတုန်ရီနေသည့်အပြင် တစ်ချက်တစ်ချက် မျက်ဖြူဆိုက်သွားသေးသည်။ ဘာတွေဖြစ်နေသည်ဆိုတာ . . သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်မသိတော့ . . ။

“ဟာ! . . ဟေ့လူ . . ဘာ . . ဘာဖြစ်တာလဲ အဆင်ပြေရဲ့လား”

မေးနေတာကိုပင် ပြန်မဖြေအား . . သူတွေ့မြင်နေရတာ တို့သာ အာရုံစိုက်နေမိသည်။

သူ့မြင်တွေ့နေရသော မြင်ကွင်းက ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ ကောင်းနေ၏။ ထရုံများကာထားသော တဲအိမ်လေးတစ်ခုအတွင်း၌ အဝတ်အစား ကပိုကရီနှင့် အလန်တကြား လှည့်ပတ်ပြေးနေသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အား . . ဓားကိုင်ယောက်ျားတစ်ယောက်က ခေါ်သမာန်အပြည့်နှင့် တရကြမ်းလိုက်ခုတ်နေသော မြင်ကွင်းပင်ဖြစ်

၏။

“ဟာ! . . ဟေ့လူ့ . . မလုပ် . . မလုပ်နဲ့ . . မလုပ်နဲ့ မမေသူ
မမေသူ . . ပြေး . . ပြေး . . အိမ်ပြင်ကိုထွက်ပြေး . . ”

“ကိုယ့်ဆရာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ . . မေသူဆိုတာ ကျွန်
တော့်မိန်းမနာမည်ဗျ . . ”

“ဟုတ်လား . . ခင်ဗျားမိန်းမကို လူတစ်ယောက် ခါးနဲ့လိုက်
ခုတ်နေတယ်”

“ပေါက်ကရဲတွေဗျာ . . ဘယ်သူက ခုတ်နေတာလဲ”

“မသိဘူး . . အဲဒီလူကို နောက်ကျောဘက်ကပဲ မြင်ရတာ”
ပြောနေရင်း မြင်ကွင်းကို ရဲမိုးထပ်မြင်လာသည်။

“အား! . . ဟာ . . ဟေး မလုပ်နဲ့ . . အမလေး . . သေပါပြီ
ဗျ”

ထိုအချိန်တွင် ပါရဂူကြီး ဦးရဲမြင့် ရောက်လာ၏။ ရဲမိုးလည်း
လဲကျသွားတော့သည်။ လက်ချင်းခွာလိုက်သည်နှင့် မြင်တွေ့နေရ
သောမြင်ကွင်းက ပြတ်တောက်ရပ်တန့်သွားတော့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ . . ”

“လူနာဘာဖြစ်နေလဲမသိဘူး ဆရာကြီး၊ သူလေ့ကျင့်ခန်း
လုပ်နေတုန်း ချော်လဲလို့ ထူပေးတာပါ။ အဲဒီမှာ လူနာ ပေါက်ကရဲ
တွေ ပြောတော့တာပဲ ဆရာကြီး”

“ပေါက်ကရဲတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်မြင်ရတာ မှန်
သမျှကို ပြောနေတာ . . ”

ရဲမိုး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ထိုဝန်ထမ်းကို ပြန်ပြောလိုက်
သည်။

“ဒီက မောင်တင်ထွန်းလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးမှပေါ့ ဟုတ်လား၊
မောင်ရဲမိုး . . ဘာတွေမြင်လို့လဲ”

“မြင်ရတာက မေသူဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးကို လူတစ်ယောက်က
ခါးနဲ့လိုက်ခုတ်နေတဲ့ မြင်ကွင်းပါ”

“မေသူဆိုတာက . . ”

“ကျွန်တော် . . ကျွန်တော့်မိန်းမပါ ဆရာကြီး . . ”

သုံးယောက်ပတ်လည် အမေးအဖြေတွေ လုပ်ပြီးနောက် . .
ဦးရဲမြင့်အကြည့်က ရဲမိုးထံတွင် ရပ်သွား၏။ ရဲမိုးမျက်နှာကို စေ့စေ့
ကြည့်ရင်း လေးလေးနက်နက်တွေးတောနေဟန်နှင့် ဦးရဲမြင့် သူမေး
စေသူ ပွတ်သပ်နေလေ၏။

“သူနာပြုဆရာမ နော်လေးခိုင်အိမ် မီးလောင်တုန်းကလို
ပေါ့ ဟုတ်လား . . မောင်ရဲမိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အင်း . . ဒီအတိုင်းဆို မောင်ရဲမိုး . . လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရုံနဲ့
မပြီးဘူး . . စိတ်ကုဆရာဝန်နဲ့ပါ ပြကြည့်ရင်ကောင်းမယ်”

“ဗျာ! . . ကျွန်တော် မရူးဘူးနော် ဆရာ”

“အဲဒီသဘောမဟုတ်ဘူးလေ၊ မောင်ရဲမိုးရဲ့ စိတ်ခံစားမှု
တွေက ထူးခြားဆန်းပြားနေလို့ အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးကြည့်စေချင်
တာပါ”

“ကျွန်တော် . . ကျွန်တော် စဉ်းစားပါရစေဦး ဆရာ”

“အင်း . . အဲဒါကောင်းပါတယ် . . ကဲ . . ဒီနေ့တော့ ထောက်
လောက်ပါပြီ . . မောင်ရဲမိုး နားလိုက်ပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ဆရာ”

အကူဝန်ထမ်းဖြစ်သူ တင်ထွန်းမှာတော့ မျက်နှာမသာမယာ ဖြစ်နေခဲ့ပြီး ဇနီးဖြစ်သူ ဓားခုတ်ခံရသည်ဟု ရဲမီးက ပြောသဖြင့် စိတ်မပြောင့်နိုင်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ပို၍ဆိုးသည်က ဒီနေ့ည နိုက်ဂျူတီကျနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဂျူတီနှင့် အိမ်ပြန်ချင်စိတ်တို့ လွန်ဆွဲပြီး စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေရှာသည်။

တင်ထွန်း လူနာခန်းမှထွက်လာပြီး သူနာပြု နားနေခန်းသို့ ပြေးတော့သည်။ ဆရာမ နော်လေးခိုင်ကို အမောတကောရှာဖွေသည်။ အုပ်စုဖွဲ့ကာ ကော်ဖီသောက်ရင်း အတင်းတွေ သတင်းတွေ ဖလှယ်နေကြသည့် ဆရာမအုပ်စုထဲသို့ တင်ထွန်းရောက်သွား၏။ ဆရာမလေး နော်လေးခိုင်ရှေ့တည့်တည့်တွင်ရပ်ရင်း။

“ဆရာမ.. ဆရာမအိမ် မီးလောင်တဲ့နေ့တုန်းက ကိုရဲမီးက ကြိုသိနေတာဆို အဲဒါတကယ်ပဲလား.. ဟင်”

အမောတကောမေးလာသော တင်ထွန်း၏ မေးခွန်းကြောင့် အားလုံးဝိုင်းကြည့်ကြ၏။

“တကယ်ပေါ့ဟ.. တင်ထွန်းရ၊ ငါ့သမီးလေးကို သူ မသိပေမယ့် နာမည့်ရော အဝတ်အစားရော မလွဲတဲ့အပြင် ကိုင်ထားတဲ့ အရုပ်ပါ ကွတ်တီပြောတာဟ..”

“ဒါဆိုရင်တော့ ပြဿနာပဲဗျာ”

“ဟဲ့!.. ဘာဖြစ်လို့လဲ.. သူကနင့်ကို ဘာပြောလိုက်လို့လဲ”

ရဲမီးကို ပန်းလှိုင်ဆေးရုံမှာတော့ မသိသူမရှိကြ၊ နှစ်နဲ့ချီ၍ ဆေးရုံတက်သူက သူတစ်ယောက်တည်းရှိသည်မဟုတ်လား။

“သူက.. မေသူ အသတ်ခံရတယ်လို့ ပြောတယ်”

“မေသူက.. နင့်မိန်းမပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်စိုးရိမ်နေတာ”

“နင့်မိန်းမ မေသူကို သူသိလို့လား”

“ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ ဆရာမရယ်၊ သုံးနှစ်လောက် အိပ်ပျော်ပြီး.. သူနီးလာတာ ရက်ပိုင်းလေးပဲ ရှိသေးတယ်.. သူ့အိမ်တောင် ပြန်ခွင့်မှမရသေးတဲ့ဟာ ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ.. တို့က သေချာအောင်မေးကြည့်တာ၊ ထူးတော့ထူးဆန်းတယ်.. COMA ရပြီး ပြန်နီးလာတော့မှ ကိုရဲမီး အတော်ထူးဆန်းနေတယ်”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆရာမ”

ရဲမီးပြောတာကို ယုံကြည်သည့် နော်လေးခိုင်က တင်ထွန်းအား အိမ်ပြန်ဖို့ တိုက်တွန်းသည်။ နိုက်ဂျူတီကျသည့်နေ့မို့ တင်ထွန်း အိမ်ပြန်ဖို့လည်း မဝံ့မရဲဖြစ်နေလေ၏။

“တင်ထွန်း ဒါက အသက်တစ်ချောင်းဆုံးမယ့်ကိစ္စနော်.. ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ် နင်အိမ်ပြန်ကြည့်သင့်တယ်”

“ဟုတ်တယ် တင်ထွန်း နင့်ကိစ္စတွေ တို့ဝိုင်းလုပ်ပေးထားမယ်၊ ဘာမှမထူးရင်တော့ ပြန်လာခဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်.. ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမတို့ရယ် ကျေးဇူးပါပဲ”

ဆရာမများထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရသဖြင့် တင်ထွန်း မယောင်မလည်လုပ်ပြီး ဆေးရုံထဲမှ လစ်ထွက်လာခဲ့၏။ သူနေတာက ပုလဲမြို့သစ်ဆိုတော့ ပန်းလှိုင်ဆေးရုံနှင့် တခြားစီဖြစ်နေလေသည်။ မယားအတွက် စိုးရိမ်စိတ်များနှင့် ကားအဆင့်ဆင့်စီးကာ အိမ်ပြန်ခဲ့သော်လည်း ညကိုးနာရီကျော်မှ ပုလဲသို့ပြန်ရောက်သည်။

ရပ်ကွက်ထဲဝင်လာတော့ လူခြေပင်တိတ်နေပြီ။ နာမည်က သာယလဲမြို့သစ် ဆိုသော်လည်း အနေအထားက တောဆန်နေသေး ၏။ လူလည်းတအားကြီး မစည်သေး။

တင်ထွန်း ဇောကပ်ပြီး . . ရပ်ကွက်အစွန်မှ သူ့အိမ်သို့ ခပ် သွက်သွက်ပြန်လာခဲ့၏။ ဇနီးသည်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်က ပိုတိုး လာသည်။ အိမ်ထောင်သက် ငါးနှစ်အတွင်း ရင်သွေးမထွန်းကား ခဲ့သဖြင့် တင်ထွန်းတို့အိမ်လေးက အမြဲလိုတိတ်ဆိတ်နေတတ်သည်။

ခြံတံခါးတွန်းဖွင့်ဝင်လာခဲ့သည့်တိုင် အိမ်လေးကတိတ်ဆိတ် နေသည်မို့ တင်ထွန်းအနည်းငယ်စိတ်အေးသွားသည်။

သူတို့အိပ်ခန်းဆီမှ အလင်းရောင်ဖြာထွက်နေတာတွေ့၍ မေသူ့ မအိပ်သေးမှန်းသိပြီး အလိုလို စိတ်ကပျော်သွားသည်။

လှေကားသုံးထစ်တက်ပြီး တံခါးခေါက်ဖို့ ဟန်ပြင်စဉ်မှာပင် မေသူ၏ ခိုးခိုးခပ်ခပ်ရယ်သံကိုကြားလိုက်ရ၍ တအံ့တသြဖြစ်မိ သည်။ အံ့သြစိတ်နှင့် အသံမပေးဘဲ ဆက်နားစွင့်ကြည့်သည်။

“.....”

ကြည်ကြည်နူးနူး ရယ်မောလိုက်သော မေသူ့အသံနှင့်အတူ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အသံကိုပါ ကြားလိုက်ရ၍ . . . တင်ထွန်း မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“ဟင်! . .”

သူ နိုက်ဂျူတိကျသည့်ရက်မှာ ယောက်ျားတစ်ယောက် အိမ် ထဲရောက်နေတာ ဘာသဘောလဲ။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေးနေစရာ မလိုတော့သည့်ကိစ္စ ဖြစ်နေ၍ ဒေါသအမျက် တောက်လောင်သွား သော တင်ထွန်း . . ခြေသံလုံအောင်နင်းကာ အိမ်ဘေးမှပတ်၍ . .

နောက်ဖေးဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရင်ထဲမှာ . . မသင်္ကာမှု၊ နာကြည်းမှုနှင့် ဒေါသတို့ . . သုံးမျိုး စလုံးက ဆူပွက်နေခဲ့ပြီ . . .

အိမ်နောက်ဖေးတံခါးဝတွင် ရပ်ပြီးတွန်းဖွင့်လိုက်ဖို့အတွက် တွေ့ဝေတုံ့ဆိုင်း နေမိသည်။ ဇနီးဖြစ်သူ၏ ညည်းသံသဲသဲက သူ့အ သည်းကို အပ်နှင့်ဆွသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။ ထိုအခါ မနာလိုဝန်တို့ ဗူက စေ့ဆော်ပြန်သဖြင့် . . ဒေါသက အားကောင်းလာပြန်သည်။

တင်ထွန်း ဒေါသတွန်းအားနှင့် တံခါးကို ဆတ်ခနဲဖွင့်လိုက် သည်။

“ကျွဲ! . .”

မယုံနိုင်စရာ . . မမြင်ရက်စရာမြင်ကွင်းကို တင်ထွန်း ပက် မင်းတွေ့လိုက်ရသည်။

ရမ္မက်ထန်နေသော လူသားနှစ်ယောက်က အခန်းကန့်မ ထားသည့် ခုတင်ပေါ်မှာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေလေ၏။

မယားလူလူ အူနုကွဲခတ်ခံရသလို တဆတ်ဆတ်နာသွား သည့် တင်ထွန်းမျက်လုံးထဲ မီးဝင်းဝင်းတောက်သွားတော့သည်။

“မေသူ . . ကောင်မ . . အယုတ်တမာမ ခွေးဇာတ်ခင်းနေ တယ်ပေါ့လေ”

ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်လာသော ပေါက်ကွဲသံကြောင့် ရမ္မက် ဖြစ်အတွင်းမှ မေထုန်လူသားနှစ်ယောက် အလန့်တကြား ဖြစ်သွား ကြသည်။

ဝရုန်းသုန်းကား အနေအထားမှာပင် သတိကောင်းသော ကြာကူလီကောင်က ပြတင်းပေါက်ကို ပခုံးစောင်းနှင့် တွန်းတိုက်ဖွင့်

ပြီး ခုန်ချသွားတော့၏။ အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့်...
တင်ထွန်းတုံ့ပြန်ဖို့ အချိန်မရလိုက်...။

ထိုအခါ... တင်ထွန်း၏ အလုံးစုံသောဒေါသများက မေသူ
အပေါ် စုပုံကျသွားတော့သည်။ ကိလေသာကြောင့် ကန်းပြီး ဒေါသ
မောဟကြောင့် မိုက်သွားသော တင်ထွန်းမှာ ဆင်ခြင်တုံတရားပါမဲ့
သွားပြီး နောက်ဖေးထရံကြားမှ သားလှီးခါးကိုဆွဲယူ၍ မယားဆီသို့
တိုးကပ်သွားလေတော့သည်။

“လင်ငယ်နေတဲ့ကောင်မ... ငါ့မှာတော့ နွားလိုရုန်းနေရ
တယ်၊ နင့်ကို အရှင်မထားဘူး”

“ကိုထွန်း... ကိုထွန်း... မှားမယ်နော်”

“မမှားဘူး... ငါ့ဘာမှ မမှားဘူး... လင်ကတော့ နေ့ညမ
ရှောင်အလုပ်လုပ် စီးပွားရှာနေတာ... နင်က ဖင်မငြိမ်ဘူးပေါ့...
ဟုတ်လား... ဂန်းမ... ဗိုင်းဒါမ”

“ကိုထွန်းရယ် ကျွန်မမှားပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါနော် တောင်း
ပန်ပါတယ်ရှင်”

“တောင်းပန်ပါတယ် ဟုတ်လား၊ နင်တို့ရဲ့ ပိုးလိုးပက်လက်
ခွေးဇာတ်ခင်းနေတာကို ငါ့မျက်စိနဲ့ တက်အပ်မြင်တာ... ကဲဟာ...
ငရဲပြည်မှာ လင်ငယ်သွားရှာချီဦး...”

ကိလေသာကို အရင်းခံသော... မောဟအမိုက်ဖုံးနေသည့်
တင်ထွန်းမှာ ဘီလူးစီးနေသော အနွှေးကြီးတစ်ယောက်လို ခါးကိုင်ကာ
ပြေးဝင်သွားတော့၏။

“အား!...”

နောက်ပိုင်းဖြစ်ရပ်များက ရဲမှီး မြင်တွေ့ခဲ့သည့် ဖြစ်စဉ်အ

တိုင်းသာ ဆက်လက်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ရဲမှီး မြင်တွေ့ခဲ့သည့် ကျော
မေးကာ ခါးကိုင်ထားသူမှာ တင်ထွန်းကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေလေတော့
၏။

နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်သော မေသူအသံ၊ တင်ထွန်း၏
ဒေါသတကြီး ကြိမ်းမောင်းရေရွတ်သံများက တိတ်ဆိတ်သောညကို
နှိုးထသွားစေသည်။ ဒဏ်ရာဗလပွနှင့် လဲကျငြိမ်သက်သွားသည့်
မေသူခန္ဓာကိုယ်မှသွေးများ မြင်မကောင်းအောင် စီးဆင်းလာသည်။
သူ့လက်ချက်ဖြင့် အသက်ပျောက်နေသည့် ဇနီးသည် မေသူကိုတွေ့မှ
တင်ထွန်း အသိစိတ်ပြန်ဝင်လာ၏။

ထိုအချိန်မှာ အားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သလို ပြန်လည်ပြင်
ဆင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်လောက်အောင် နောက်ကျသွားခဲ့ပြီလည်းဖြစ်သည်။
ဝိညာဉ်မဲ့ ဇနီးသည်၏ ပူပူနွေးနွေးအလောင်းကိုဖက်ပြီး ရှိုက်ကြီး
စာငင် ငိုကြွေးနေသော်လည်း မေသူက ပြန်ရှင်မလာတော့။ ဘယ်လို
စိတ်နှင့် မယားကို သတ်မိသလဲဆိုတာ တင်ထွန်းပြန်စဉ်းစား၍မရ
ဖြစ်နေတော့သည်။ မှားမှန်းသိသည့်အချိန်မှာ ရလာသည့်နောင်တ
က သိပ်နောက်ကျနေခဲ့ပြီလေ။

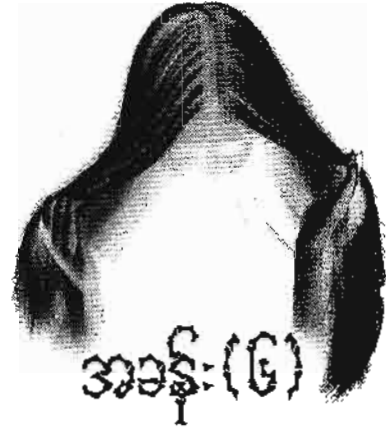
မေသူအလောင်းအား တစ်နာရီနီးပါး ပွေ့ဖက်ငိုကြွေး ကျေ
တွဲပြီးနောက် တင်ထွန်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်သည်။ လူသတ်
လက်နက်ဖြစ်သည့် သားလှီးခါးကို ကောက်ယူကာ ရဲဝံ့သွက်လက်
သောခြေလှမ်းများနှင့် အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာခဲ့သည်။

ဆယ်နာရီကျော်ကျော်ရှိပြီမို့ ရပ်ကွက်လမ်းပေါ်မှာ ခွေးလေ
ခွေးလွင့်တို့သာ ကျက်စားတော့၏။ သွေးအလိမ်းလိမ်း ပေကျနေ
သောတင်ထွန်းကို ခွေးများက အလန့်တကြားနှင့် စူးစူးပါးပါး ထိုး

ဟောင်ကြသည်။ ခွေးတွေကြောင့် တင်ထွန်း၏ခြေလှမ်းများ နောက်တွန့်မသွား၊ မှန်မှန်ပင် ဆက်လက်ချီတက်လျက်ရှိသည်။

သူဦးတည်ရာက ပုလဲမြို့ရဲစခန်းဆီသို့...

ထိုညက တင်ထွန်းပြန်လာလေမလား စောင့်မျှော်နေကြသည့် ပန်းလှိုင်ဆေးရုံကြီးမှ သူနာပြုဆရာမလေးများ အလုပ်ပိုခဲ့ရတော့သည်လေ...။

အခန်း(၆)

အဝတ် ရုံကြီးထဲမှ လူနာတွေ ရောဂါသက်သာပျောက်တင်းသွား၍ ထွက်ခွာသွားကြသူတွေရှိသလို၊ ကုသမှုနောက်ကျပြီး ရောဂါကျွမ်းနေသူများနှင့် သေနေစေသူများလည်း ထွက်ခွာသွားကြရ၏။

ရဲမှီး လေ့ကျင့်နေသော ခန်းမကြီးထဲတွင် အခြားလူနာများ သူနာပြုများ၊ အကူဝန်ထမ်းများ ရှိနေကြပြီး သူတို့တွေအားလုံးရဲမှီးအား ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြ၏။

“ဟိုလူနာကို သွားပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပါလား..”

“အမလေး မလုပ်ပါနဲ့ အစ်မရယ်.. တော်ကြာ ဘယ်နေ့ သေမယ်ဆိုပြီး ဟောကိန်းထုတ်လိုက်မှ စိတ်ဆင်းရဲနေပါမယ်”

ထိုသို့အများသူငါ ဂရုစိုက်စရာ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေတာ ကို.. ရဲမိုး မရိပ်စားမိ..။ သူ့ခြေထောက်တွေ ပြန်လည်သန်စွမ်း လာအောင်သာ အပတ်တကုတ် ကြိုးစားနေရှာသည်။

တစ်လအတွင်းမှာပင် ချိုင်းထောက်နှစ်ဖက်နှင့် လျှောက် လာနိုင်ခဲ့သည်။ မကြာမီ ချိုင်းထောက်လွတ်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားသေး၏။

အခန်းထဲသို့ဝင်လာသော ရဲမိုးအား အမေဖြစ်သူက အားရ ဝမ်းသာကြိုဆိုသည်။

“အိုး.. သား.. သားရယ် အခြေအနေတွေ တိုးတက်နေပြီ ပေါ့.. ဝမ်းသာလိုက်သာ”

“ဟုတ်တယ် အမေ.. သားလည်း အားတက်နေတာ၊ ပြီး တော့.. အမေတို့ကိုလည်း ဆက်ဒုက္ခမပေးချင်တော့ဘူးလေ”

“မဟုတ်တာ သားရယ်.. အမေတို့မှာ ဒီသားတစ်ယောက် ပဲရှိတာကို..”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်.. အမေတို့ အိုစာမင်းစာစုဆောင်းထား တဲ့မြေကွက်တွေ သားအတွက်နဲ့ ကုန်ခဲ့တာလေ”

“လက်ရှိအိမ်နဲ့ မြေတစ်ကွက် ကျန်ပါသေးတယ် သားရယ်၊ မြေဈေးအဆမတန်တက်လို့ သားအတွက် အဆင်ပြေပြေ ပံ့ပိုးနိုင် တာနဲ့တင် အမေတို့ဝမ်းသာလှပါပြီ သားရယ်”

“ဒါကြောင့် သားမခံစားနိုင်အောင်ဖြစ်နေတာ၊ သား အစွမ်း

အနဲ့ပဲ ရှေ့ခရီးကိုဆက်ချင်တယ် အမေရယ်”

“ငါ့သား ဇွဲကောင်းတာ အမေသိပါတယ်.. အောင်မြင်မှာ ပါတယ်”

ရဲမိုး အမေရင်ခွင်ထဲ ခိုဝင်လိုက်၏။ ကြီးမားလှသော မိဘ မေတ္တာကို အကြိမ်ကြိမ်ခံစားရသည့် ရဲမိုး.. အလိုလိုပင် မျက်ရည် ဆူလာသည်။ လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်စူးထားသောချစ်သူက ဒုက္ခနှင့် သာကကို မျှဝေမခံစားဘဲ.. လမ်းခွဲကာ အဝေးသို့ပြေးထွက်သွားခဲ့ သော်လည်း မိဘနှစ်ပါးက ရဲမိုးအနားမှာ အတိအကျရှိနေခဲ့သည်။

အခါလည်ကျော်ကျော်ကတစ်ခါ၊ အသက်သုံးဆယ်ကျော် မှတစ်ခါ လမ်းလျှောက်နိုင်အောင် ပံ့ပိုးပေးခဲ့သော မိဘမေတ္တာကို ရဲမိုး အနှိုင်းမဲ့ ကျေးဇူးတင်နေမိတော့သည်။

အခန်း (၇)

၂၃. ၄၃၉၂၈၁-ဒီဂရီ တိမ်းစောင်းနေသော ဝင်ရိုးပေါ် (၂၄)နာရီလျှင်တစ်ကြိမ် လည်ပတ်နေသောကမ္ဘာကြီး မရပ်တန့်သမျှ ကာလယန္တရားကြီး တည်ရှိနေမည်မှာ အသေအချာပင်ဖြစ်၏။

အသစ်တစ်ဖန် ပြန်လည်မွေးဖွားလာသော ရဲမိုးပင် နှစ်လ သားအရွယ် ရောက်ခဲ့ပြီ။ ထိုနှစ်လအတွင်း အပတ်တကုတ် အား ထုတ်ခဲ့မှုကြောင့် ရဲမိုး ချိုင်းထောက်လွတ်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ခြေထောက်ကတော့ နာနေဆဲ...။

ခြေတစ်ဖက် ထောင့်ထောင့်နင်း ဖြစ်နေသော်လည်း အကူ တီရိယာမပါဘဲ အလွတ်လျှောက်လှမ်းနိုင်ပြီမို့ ရဲမိုး ဘဝသစ်ပြန်စ နေအတွက် အားတက်သရောဖြစ်နေခဲ့ပြီ။ ဒီအခန်းကို ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ယာလို သဘောထားခဲ့ရတာ ဒီနေ့နောက်ဆုံးပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ရဲမိုး ဆေးရုံမှဆင်းတော့ အဝတ်အစားအိတ်တစ်လုံး လွယ် ထိုက်ရုံနှင့် ဆေးရုံမှ ထွက်ခွာဖို့ အသင့်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲသို့ ဒေါက်တာရဲမြင့် ဝင်လာသည်။

“အိမ်ပြန်တော့မယ်ပေါ့ မောင်ရဲမိုး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာ”

“ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ... ဒီလို ဝေဒနာရှင်တွေထဲမှာ မေးထားတဲ့ထရိမ်းနင်တွေကို အကောင်းဆုံးတုံ့ပြန်နိုင်တာ ခင်ဗျားပဲ နှိမ့်တယ်”

“အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် ဂုဏ်ယူချင်ပါတယ်ဆရာ”

ဒေါက်တာရဲမြင့်... ကျေနပ်စွာပြုံးပြီး ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုး ထားသည်။ ပြီးတော့ ရဲမိုးအား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ လက် ဆွဲနှုတ်ဆက်အပြီး ရဲမိုး စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်တော့...။

ဒေါက်တာရဲမြင့်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ဓါတ်လိုက်ခံရ သလို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်သွား၏။ မျက်ဖြူဆိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွား ထာ မျက်လုံးထဲ ဝင်းလက်လင်းဖြာသွားသည်။ ဒေါက်တာရဲမြင့်က သူ့လက်ကို မသိမသာရုန်းရင်း လွတ်အောင်ကြိုးစားသည်။ ရဲမိုးက ဆုံးဝလွတ်မပေး...။

“မောင်ရဲမိုး ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကျွန်တော်မြင်နေရတယ် အားလုံးကို ဆက်စပ်လို့ မရဘူး”

ဖြစ်နေတယ်”

သူမြင်နေရသည်က ကားတစ်စီး...

“ခရီးသည်တင် ကားတစ်စီး... ပြီးတော့ သေနတ်ကိုယ်လည်း
လမ်းပေါ်ကလူတွေ...”ထိုလူတစ်စုမှာ ခါးပြများဖြစ်ဟန်တူ၏။ ကားကိုလှမ်းတား
နေပြီး ကားပေါ်မှလူတွေကို အကုန်ဆင်းခိုင်းကာ ကားဘေးတွင်
ဒူးထောက်နေစေသည်။ လက်နက်ကိုင်များနှင့် ခရီးသည်တွေ ဝရုန်း
သုန်းကား ဖြစ်နေကြ၏။ရုတ်တရက်ဆိုသလို (၄)နှစ်အရွယ် ကလေးတစ်ယောက်
အား ချီထားသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ထွက်ပြေးလေသည်။
ခါးပြများက အလွတ်မပေးဘဲ သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်သည်။ ကလေး
အမေ သေနတ်မှန်ပြီး လဲကျသွားတော့ ကလေးလည်း လမ်းပေါ်သို့
လွင့်ထွက်သွားကာ သနားစဖွယ် အော်ဟစ်ငိုယိုနေ၏။ ခါးပြများက
ဒဏ်ရာရထားသော အမျိုးသမီးအား လမ်းဘေးချောက်ထဲ ကန်ချ
လိုက်ကြ၏။ဒါကိုမကြည့်ရက်သည့် ခရီးသည်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
က ခါးပြတွေ ကလေးငယ်အား ရန်မရှာခင် သွားရောက်ပွေ့ချီထား
လိုက်သည်။ ခရီးသည်များ၏ ပစ္စည်းဥစ္စာများ အကုန်ထားခဲ့ခိုင်းပြီး
နောက်... ကားပြန်ထွက်သောအခါ ကံဆိုးရှာသူ ကလေးအမေမှာ
တောနက်ချောက်ကြီးထဲတွင် ကျန်ခဲ့ရှာသည်။လူမမယ်ကလေးငယ်မှာ နွေးထွေးသော ရင်ခွင်သစ်တစ်စုံ
တွင် ခိုလှုံခွင့်ရခဲ့သော်လည်း တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုနေဆဲ၊ မိခင်သစ်က
လည်း ကလေးငယ်ကို တွင်တွင်ချောကာ နှစ်သိမ့်နေဆဲသာ...

“ကောင်လေးအမေ အသက်မသေဘူး”

ရဲမိုးမြင်နေတာတွေ အကုန်လုံးပြောပြနေ၏။

ဒီတစ်ခါတော့ ဆရာဝန်ကြီးလက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး
ညီနှင့် ရဲမိုး လဲကျသွားလေသည်။

“မောင်ရဲမိုး... မောင်ရဲမိုး...”

ဦးရဲမြင့် ရဲမိုးကို ထူပေးရင်း...

“အဆင်ပြေရဲ့လား... မောင်ရဲမိုး”

ရဲမိုး ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ဆရာဝန်ကြီးက...

“ကဲ... ခုနကမောင်ရင်ပြောနေတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်း
တို့ ဆရာပြောပြပါအုံး”

ရဲမိုး ပြန်မဖြေသေးဘဲ ငြိမ်နေသေး၍...

“ခုနကဘဲ မောင်ရင်ပြောနေသေးတယ်လေ၊ ကောင်လေး
အမေအသက်မသေဘူး... ကောင်လေးအမေအသက်မသေဘူးနဲ့၊
အဲဒီကောင်လေးဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”ရဲမိုး ဆရာဝန်ကြီးဦးရဲမြင့် မျက်နှာကို ထိတ်လန့်စွာကြည့်
နေရင်းက...

“အဲဒီကောင်လေးက... ဆရာ... ဆရာပဲ”

ဦးရဲမြင့် ရဲမိုးပခုံးကို လှမ်းကိုင်လိုက်ရင်း အံ့အားသင့်သော
လေသံဖြင့်...“ကျုပ်က အဲဒီကောင်လေး... အာ... မဖြစ်နိုင်တာ မောင်
ရဲမိုးရယ်”

“ဆရာအမေ မသေသေဘူး”

“ကျုပ်အမေက လွန်ခဲ့တဲ့ (၂)နှစ်လောက်ကမှ ဆုံးသွားတာ

ပါ”

ရဲမိုးခေါင်းခါပြရင်း..

“သူက ဆရာအသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ဆရာမွေးစားအမေပါ။
ချောက်ထဲကျသွားတဲ့ ဆရာအမေအရင်းက အခုထိ အသက်ရှင်နေ
သေးတယ်”

ဆရာဝန်ကြီး အံ့အားသင့်သော မျက်လုံးများဖြင့် ရဲမိုးကို
ကြည့်နေမိသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး မောင်ရဲမိုး၊ အဲဒီတုန်းက
ကျုပ်အမေအရင်းလည်း သေသွားပါပြီ”

“ဆရာအမေ အသက်ရှင်နေသေးတယ်”

ဦးရဲမြင့် ရဲမိုးပခုံးကိုပုတ်ကာ နှစ်သိမ့်သောပုံစံဖြင့်..

“ကျုပ်အမေ သေသွားပါပြီ၊ မနောက်ပါနဲ့ မောင်ရဲမိုးရယ်”

“သူအသက်ရှင်နေသေးတယ်၊ ကျွန်တော် သူ့နာမည်ကို သိ
တယ်၊ သူဘယ်မှာနေလဲဆိုတာလည်း ကျွန်တော်သိနေတယ်”

“အဲဒါလုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးနော်၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်အမေသေ
သွားတာ ကျုပ်မျက်စိနဲ့ မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ခဲ့ရတယ်”

ရဲမိုးပခုံးပေါ်မှ လက်ကိုခွာလိုက်ပြီး အံ့ဩစွာကြည့်နေရင်း
က ဆရာဝန်ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ..

“မောင်ရဲမိုး မင်းဒီအကြောင်းတွေ ဘယ်.. ဘယ်လိုသိတာ
လဲ..”

“ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး.. ဆရာ၊ အခုကျွန်တော် အ
ရမ်းကြောက်နေတာဘဲ.. သိတယ်၊ ကျွန်တော် ဘာတွေဖြစ်နေတာ
လဲ ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော်တောင် နားမလည်နိုင်အောင်

ဖြစ်မိတယ်”

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ငါးဆယ်နှီးပါးကကိစ္စကို ပြောခြင်းမို့..
ဒေါက်တာရဲမြင့် ရဲမိုးကို မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။ သူ့ကို တစ်သက်
လုံး စောင့်ရှောက်လာပြီး အထူးကုသမားတော်ဘဝထိ တက်လှမ်းနိုင်
အောင် ပံ့ပိုးပေးခဲ့သောမိခင်ကို မွေးစားအမေဟု ရဲမိုးက အတိအကျ
သိနေခြင်းပင်၊ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ရဲမိုးဘယ်လိုသိနေတာလဲ..

အမေရင်းက ခုထိ အသက်ရှင်နေဆဲဟုလည်း တစ်ထစ်ချ
ပြောနေသေး၏။ ဦးရဲမြင့် သံသယဖြစ်မိသော်လည်း ရဲမိုးပြောပြ
သည့်.. သူ့အမေရင်း ဖုန်းနံပါတ်ကို သူ့ဖုန်းထဲရိုက်ထည့်ထားလိုက်
သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရဲမိုး၏မိဘများ ရောက်လာ၏။ အိမ်ပြန်ဖို့
အဆင်သင့်ဖြစ်နေသော သားကိုခေါ်ကာ ဦးရဲမြင့်အား နှုတ်ဆက်ကြ
သည်။

“သားကို ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ကုသပေးခဲ့တဲ့အတွက်
ပြောမပြတ်တလောက်အောင် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရဲမြင့်ရယ်..
ကဲ.. ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ရဲမိုးတို့မိသားစု အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြ၏။

ရဲမိုးက ဆရာဝန်ကြီးကို လှည့်ကြည့်ကာ..

“ဆရာလည်း.. အမေရင်းနဲ့ ပြန်လည်ဆုံစည်းနိုင်ပါစေ
ဆရာ”

ဆေးရုံမှဆင်းသွားသော ရဲမိုးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဦးရဲမြင့်
စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ကျန်ခဲ့တော့သည်။ ရဲမိုးပြောတာတွေ ဟုတ်မ
ဟုတ် သူသိချင်နေပြီဖြစ်သည်။ အမေနာမည် ဒေါ်မြနီဆိုတာ မှန်

နေသလို လိပ်စာနှင့် ဆက်သွယ်ရမည့် ဖုန်းနံပါတ်လည်း ရဲမိုး သူ့ကို ပေးထားပြီးပြီဖြစ်သည်။

သိချင်စိတ်ပြင်းပြနေသော်လည်း ဆက်သွယ်ရန် လက်တွန့် နေမိ၏။ အသက်ငါးဆယ်ကျော်ကာမှ အမေပျောက်ရှာရမည့်အဖြစ် ကိုလည်း ရှက်သလိုလိုဖြစ်နေသည်။ လောလောဆယ်တော့ Round လှည့်ကာ လူနာတွေစစ်ဆေးခြင်းဖြင့်သာ စိတ်ဖြေရာရှာဖို့ ဦးရဲမြင့် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့၏။

အခန်း (၈)

တစ်ဖက်စာနေ၍ လမ်းလျှောက်ရာတွင် ထော့ နင်းထော့နင်း ဖြစ်နေရုံမှလွဲပြီး ရဲမိုး သူ့ဘဝသူ ပြန်စဉ်ခံခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ သုံးနှစ်ကျော် ကင်းကွာခဲ့သော စန္ဒရားနှင့် ဂစ်တာကို ရဲမိုးပြန်ကိုင်နေ ပြီ။ ကျွမ်းကျင်ခဲ့သည့် ပညာရပ်ဖြစ်သော်လည်း မတို့မထိရတာ ကြာ ပြီမို့ . . လက်သံကိုပြန်နွှေးနေရသည်။

ပုဂ္ဂလိကကျောင်းမှာ (၃)နှစ်ကင်းကွာခဲ့၍ . . အလုပ်လည်း ပြုတ်ခဲ့ပြီမို့ ဂီတသင်တန်းဖွင့်ခြင်းဖြင့်သာ ဘဝကိုဆက်လက်လျှောက်

လှမ်းရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သတင်းစာဂျာနယ်များတွင် သင်တန်းကြော်ငြာထည့်ကာ တပည့်မျှော်ရတော့၏။

ထိုကာလများတွင် ဒေါက်တာဦးရဲမြင့်မှာလည်း.. အမေပျောက်ရှာဖို့အတွက် တအံ့နွေးနွေး ဖြစ်နေလေ၏။ တကယ်တော့ အဖြစ်မှန်ကို ရင်မဆိုင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ တစ်သက်လုံး မွေးစားအမေကို အမေရင်းလို နှလုံးသွင်းပြီး ရှင်သန်ခဲ့ခြင်း သမိုင်းစဉ်ကို မပြင်ဆင်လိုခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဖြစ်သမျှကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ရဲမိုးပေးခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ်ကိုနှိပ်၍ ဆက်သွယ်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟလို အမိန့်ရှိပါ”

တစ်ဖက်မှ တုန်ယင်သော်လည်း နွေးထွေးသည့်အသံနှင့် မေးမြန်းလာသည့်အတွက် ဦးရဲမြင့်တုံ့ပြန်ဖို့ တွေဝေနေသေး၏။

“ဟလို..”

“အေ.. ကျွန်တော် ဒေါ်မြစိန်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ဒေါ်မြစိန်ဆိုတာ ကျွန်မပါပဲ ဘယ်သူများလဲမသိဘူး.. . . .”

“.....”

“ဟလို.. ဟလို..”

ဦးရဲမြင့် အချိန်တွေကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော အမေအသံကို ကြားလိုက်သည်နှင့် ဘာပြောရမှန်းမသိအောင်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

တပ်ထားသောမျက်မှန်ကို ချွတ်၍.. သူ့ရှေ့က စားပွဲခုံပေါ်တင်လိုက်ပြီးမှ..

“ဒါနဲ့ အမေ.. အေ.. ဒီက ဒေါ်မြစိန်က ဘယ်ဇာတိကပါ

လဲခင်ဗျာ”

“အဒေါ်က ထားဝယ်ဇာတိပါကွယ်.. ဘာကြောင့် မေးတာလည်းဟင်၊ အခုပြောနေတာက ဘယ်သူများလဲကွယ်”

ဦးရဲမြင့်က ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို အရဲစွန့် ရှင်းပြလိုက်တော့သည်။ ဦးရဲမြင့်အစဖော်ပေးသည့် အတိတ်ကာလက ထားဝယ်ကားလမ်းခါးပြေမှုကို ဒေါ်မြစိန်လည်းသိနေ၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ငါးဆယ်ခန့်က ခါးပြတိုက်မှုဖြစ်စဉ် ကြုံကြိုက်ခဲ့ပြီး သေနတ်ဒဏ်ရာနှင့် စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရကြောင်း၊ ထိုဒေသမှ ရွာသားများက သူမအသက်ကို ကယ်ခဲ့၍ အသက်ရှင်ခဲ့ရကြောင်း၊ (၄)နှစ်အရွယ်သားငယ် ပျောက်ဆုံးခဲ့ကြောင်း၊ မိုးအဆုံးမြေအနှံ့.. လိုက်ရှာသော်လည်း ယနေ့ထိ ပြန်မဆုံရတော့ကြောင်း စသည်များကို ဝမ်းပန်းတနည်း ပြောပြရှာသည်။

ဒေါ်မြစိန် ပြောပြသမျှ မျက်ရည်အဝဲသားနှင့် နားထောင်ရင်း ဦးရဲမြင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်နေတော့သည်။ ဟန်မဆောင်နိုင်သော ဦးရဲမြင့် ချုံးပွဲချကာ ငိုချလိုက်လေသည်။

ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ထိန်းချုပ်လိုရသွားသည်နှင့် မဆိုင်းမတွပင် ကားထုတ်၍ ရဲမိုးပေးသောလိပ်စာအတိုင်း လိုက်လာခဲ့သည်။

အမေ့ရုပ်ရည် ဘယ်လိုရှိသလဲ၊ အသက်ခုနှစ်ဆယ်လား၊ ရှစ်ဆယ်လား.. သူသိချင်လှပြီဖြစ်သည်။

လိပ်စာအတိုင်းရောက်တော့ အိမ်အခြေအနေက အဆင့်အတန်း မနိမ့်လှကြောင်း တွေ့ရသည်။ နှစ်ငါးဆယ် ကွဲကွာခဲ့ရသော သားအမိနှစ်ယောက် ပြန်လည်ဆုံစည်းမှုက အံ့မခန်း ဆန်းကြယ်လှသလို.. ပျော်ရွှင်ကြည်နူး ကြေကွဲခြင်း စသည်ရသပေါင်းလည်း

စုံလင်နေ၏။

ဦးရဲမြင့်မှာ သူ့လူနာဖြစ်ခဲ့ဖူးသူ ရဲမိုး၏ စိတ်စွမ်းအင်ကို
လည်း အံ့သြမဆုံး ဖြစ်နေမိတော့၏။

အခန်း(၉)

မိုးအိမ်ရှိ အဆိုအတီးသင်တန်းမှာ အချိန်တိုအတွင်း
လူသိများလာခဲ့သည်။ လူလေးဆယ်လောက်ကို ဆက်ရှင်နှစ်ခုခွဲပြီး
သင်ကြားပို့ချနေရပြီဖြစ်သည်။ ဒီနေ့တော့ သင်တန်းသား/သင်တန်း
သူများအား အခြေခံဂစ်တာတီးနည်းကို ပို့ချပေးနေသည်။

ဤတွင် . . . နေပိုင်ဆိုသော သင်တန်းသားကို လက်ကွက်ပြု
ရင်း သူ့လက်ကို ကိုင်မိသွား၏။ ထိုခဏမှာပင် . . . ရဲမိုး အဖြစ်အပျက်
တချို့ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။

လေးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အိမ်တွင်းလှေကားပေါ်မှ နောက်ပြန်ပြုတ်ကျသွားသည့်အဖြစ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုက်ရ၏။ ထုံးစံအတိုင်း မျက်ဖြူဆိုက်သလိုဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးနတ်ပူးသလို ရဲမိုး တုန်နေ၏။ ဆရာဘာဖြစ်မှန်းမသိ၍ သင်တန်းသားတွေ စိုးရိမ်တကြီး ဝိုင်းအုံလာကြသည်။

“ဆရာ. . ဆရာ. . ဘာ. . ဘာဖြစ်တာလဲ”
“နေပိုင်. . ဒေါ်သီတာပိုင်ဆိုတာ မင်းအမေလား”

“ကျွန်တော့် အမေပါ ဆရာ”
“အေး. . မင်းအမေ လှေကားပေါ်ကပြုတ်ကျလို့. . ”

ရဲမိုးအပြောကြောင့် သင်တန်းသား/သင်တန်းသူတွေ အံ့သြကာ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

စက္ကန့်လေးဆယ်လောက်အကြာတွင်. . . နေပိုင်ဆိုသော ချာတိတ်က လှောင်ပြောင်သလို ရယ်မောလိုက်ရင်း. .

“အဟင်း. . ဟင်း. . ဆရာကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ”
နေပိုင်က မယုံသလိုပြန်ပြောနေသဖြင့် ရဲမိုးလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ဆက်မပြောတော့ဘဲ သင်တန်းသားတွေကို ဆက်သင်ပြနေလိုက်သည်။

သိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်းမှာပင် ဆိုတေး၏ သစ္စာသီချင်းသံက ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာ၏။ အားလုံး၏အကြည့်က. . အသံလာရာသို့ရောက်သွားသည်။ နေပိုင် ဖုန်းထုတ်ကိုင်လိုက်တာတွေ့ရသည်။

“ဟဲလို. . မမ. . ပြော”
“.....”

“ဗျာ! . . အ. . အခုဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲ. . ဘယ်မှာလဲ”
“.....”

“SSC မှာ. . ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အခုပဲလိုက်ခဲ့မယ်”
ဖုန်းပိတ်ပြီးသည်နှင့် နေပိုင်အကြည့်က သူ့ဆရာရဲမိုးထံတန်းခနဲ ရောက်လာသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွင် မယုံကြည်နိုင်သလို အံ့သြမှုတွေ စွန်းထင်းနေလေ၏။ SSC ဆိုသည့်စကားကို အားလုံးကြားလိုက်ကြရသည်မို့ နေပိုင်အား ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

“ဆ. . ဆရာ. . ဘယ်လိုလုပ် သိတာလဲဗျာ”
“စောစောက ငါပြောလိုက်တုန်းကသွားရင် မီနိုင်သေးတယ်၊ တဲ. . အမြန်လိုက်သွားလိုက်ပါဦး၊ ကြီးကြီးမားမား မထိခိုက်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်ကွာ”

နေပိုင် ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ကျောပိုးအိတ်ကောက်လွယ်ကာ ပြေးထွက်သွားလေ၏။

“ကဲ. . . အချိန်တွေပုပ်ကုန်ပြီ၊ လေ့ကျင့်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်ကြ”

ရဲမိုး မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် လေသံမာမာပြောလိုက်၍ သင်တန်းသားတို့၏ စပ်စုလိုစိတ် အနည်းငယ် အရှိန်တန်သွားသည်။ သင်တန်းဆင်းချိန်တွင် ချာတိတ်မသုံးယောက် မယောင်မလည်နှင့် နောက်ချန်နေရစ်ခဲ့တာ သတိထားမိသည်။

ရဲမိုး မမြင်ချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သော်လည်း မကြာမီသုံးယောက်လုံး သူ့နားရောက်လာကြသည်။

“ဆရာ. . ”
ဒေါ်သံကြားမှ သတိထားမိသလိုပုံစံမျိုးနှင့် ရဲမိုး လှည့်ကြည့်

လိုက်သည်။

“ဟင်. . မင်းတို့ မပြန်ကြသေးဘူးလား၊ ဘာမေးစရာရှိလို့လဲ”

“မေးချင်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလား. . လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ချင်တယ်လို့ပဲ ပြောရမလားတော့ မသိဘူးဆရာ”

“မင်းတို့က ဂီတထက် အကြားအမြင်ကို ပိုစိတ်ဝင်စားသွားပြီပေါ့. . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်. . ဟုတ်တယ်. . ဆရာ၊ ကျွန်မ ဆရာနဲ့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြည့်ချင်လို့ပါ”

ဝင့်နဒီဆိုသော. . . ခပ်သွက်သွက် သင်တန်းသူလေးက တောင်းဆိုလာသည်။ ဒီကိစ္စ လိုက်လျောမပေးမချင်း အနားရရှိမလွယ်မှန်း ရဲမိုးသိနေ၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပြီလေ. . မင်းတို့သဘောပဲ. . ”

ရဲမိုး ကမ်းပေးသည့်လက်ကို ဝင့်နဒီက မလွှတ်တန်းဆုတ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ၏ သူငယ်ချင်းမနှစ်ဦးကလည်း အားပေးသလို ပြုံးပြကြသည်။ ဝင့်နဒီ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်မိသည်နှင့် ရဲမိုး မျက်နှာမှအသားတွေ တဆက်ဆတ်တုန်လာ၏။ အတွေးအာရုံထဲ ဝင့်နဒီပါဝင်သော လူတစ်စုကိုတွေ့နေရသည်။

ပျော်နေရွှင်နေကြသော လူအုပ်ထဲမှ. . ကောင်လေးတစ်ယောက်ဘေးတွင် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ရှိနေသည်။ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက် စကားများနေကြ၏။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုပင်. . ကောင်မလေးတစ်ယောက်က နောက်တစ်ယောက်အား မောင်းချခါးနှင့် ထိုးလိုက်တာကို မြင်လိုက်ရသည်။ ရဲမိုး ခေါင်းတယမ်းယမ်းနှင့်

မျက်လုံးများ ပြန်ဖွင့်လိုက်သည့်အခါတွင် ဝင့်နဒီက. .

“ဘာ. . ဘာတွေမြင်လို့လဲ ဆရာ”

“မှောင်မှောင်မည်းမည်း အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ. . မင်းတို့အုပ်စု ပျော်မြူးနေကြတယ်”

“အဲဒါ. . ဘယ်နေရာဖြစ်မလဲ ဆရာ”

“မသိဘူး. . မှောင်နေတော့ ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရဘူး၊ ကနေကြတာလိုတော့ ထင်တာပဲ”

“ဒါဆို Club များလား၊ အဲဒီမှာ ဘာဆက်ဖြစ်သလဲ ဆရာ”

“အင်း. . အဲဒီမှာ သွေးထွက်သံယို ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်တာတွေ့တယ်. . ဒီတော့. . မင်းတို့ ဒီရက်ထဲ အသွားအလာဆင်ခြင်မှ အဲဒီအဖြစ်က ရှောင်လွှဲလို့ရမယ်”

“ဟုတ်. . ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ. . ကျေးဇူးပဲနော်”

ဝင့်နဒီ လက်ချင်းဖြုတ်၍ နောက်ဆုတ်သွားခိုက် ရှေ့တိုးလာသူက မိုးပွင့်ဖြစ်သည်။ မိုးပွင့်ကလည်း ရဲမိုးလက်ကို ရဲရဲတင်းတင်းပင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ရဲမိုးက မျက်လုံးမှိတ်ပြီး အာရုံစူးစိုက်ထားလိုက်သည်။ သို့သော် ဘယ်လိုအဖြစ်အပျက်မျိုးကိုမှ မြင်တွေ့ခံစားရခြင်းမရှိ. . မှောင်မည်းနေသော အနက်ရောင်ပြင်ကြီးသာ. . ။

နှစ်မိနစ်သုံးမိနစ်လောက်ကြာသည်အထိ ဘာအဖြစ်အပျက်ကိုမှ ခံစားရခြင်းမရှိသည်မို့ ရဲမိုးမျက်လုံးများ ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဘာကိုမှ မမြင်ရဘူး. . မိုးပွင့်၊ ဒါဆို မင်းကံကောင်းတာပဲလားတော့မသိဘူး”

“တော်ပါသေးရဲ့ ဆရာရယ်”

နောက်ဆုံးကျန်သူက ကေသီဦး ဖြစ်၏။ သူတို့အချင်းချင်း

မျက်စိပစ်ကာ တိုက်တွန်းနေတာတွေ့ရ၍ ရဲမိုး လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ကေသီဦးက ခေါင်းခါပြီး..

“ဟင့်အင်း.. ဆရာ ကျွန်မမေးရဲဘူး၊ တစ်ခုခုဖြစ်မယ့် ကိစ္စကို ကြိုသိထားရတာ ကျွန်မခံစားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ဆရာ”

“ကောင်းတယ်ကွာ.. အနာဂတ်ကို ကြိုသိလို့ အရာရာမှာ တစ်ပန်းသာနိုင်ပေမယ့်.. ဒါ မတရားဘူးလို့ ဆရာမြင်တယ်၊ ကျန်တဲ့သူတွေက ကံပစ်ချရာမှာပဲ နေရတော့မယ့်သဘောမျိုး ဖြစ်နေတာလေ”

“အဲလောက်ထိ မတွေးမိပါဘူးဆရာရယ်.. သမီးက ကြိုသိရမှာကြောက်လို့ပါ”

“ကဲ.. ဟုတ်ပါပြီ.. သွားကြတော့၊ ဝင့်နဒီ အစစအရာရာ သတိထားနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ.. သမီးတို့သွားပြီနော်”

ပူပင်စရာကိစ္စ များများစားစား မရှိကြသေးသည့် အရွယ်တွေမို့ လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စွာ ပြေးထွက်သွားကြသော ချာတိတ်မလေးများကို ငေးကြည့်ရင်း ရဲမိုး ငိုငွေ့တွေကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ သွန်းရွှေစင်ကို နင့်နင့်နဲနဲ သတိရလိုက်မိ၏။ COMA ကြောင့် အချိန်ကန့်သတ်ချက်မရှိ အသေကောင်လိုဖြစ်နေသော လူတစ်ယောက်အား ထားသွားခြင်းအတွက်.. သွန်းကို အပြစ်မတင်မီသော်လည်း တစ်ခါတစ်ခေါက်လောက်တော့ တွေ့ချင်နေမိသည်။ ပြတင်းဝမှ အပြင်သို့ ငေးမောနေမိတာ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ အမေ့အသံကြားမှ ရဲမိုး သတိပြန်ဝင်လာသည်။

“သား ထမင်းစားတော့မလား”

“ဗျာ.. အဲ.. မစားသေးဘူး အမေ၊ နေ့ခင်းက ပလာတာနဲ့ ထက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်တာ ရင်ပြည့်ချင်သလိုဖြစ်နေလို့”

“အစာကြေဆေးလေး သောက်လိုက်လေ သားရဲ့၊ ဪ ဒါနဲ့ စောစောက ဒေါက်တာရဲမြင့်တောင် ဖုန်းဆက်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား.. ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”

“သားမအားတာနဲ့ သူ့နောက်မှပြန်ဆက်လိုက်မယ် ပြောသွားတယ်”

“ဟုတ်..”

ဆရာဝန်နှင့် စကားပြောစရာအကြောင်းက ရောဂါကိစ္စပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့ကို စိတ်ကုဆရာဝန်နှင့်ပြုဖို့ တိုက်တွန်းဦးမည်မို့ ရဲမိုးလည်း ဖုန်းပြန်ဆက်ဖို့ စိတ်မကူးမိ။ စန္ဒရားခုံတွင် ဝင်ထိုင်ကာ လက်သင့်ရာ တေးသွားတစ်ပုဒ် တီးခတ်လိုက်သည်။ တေးသွားပေါ်လာတော့ မာမာအေး၏ မောင့်အချစ်မြားက မပစ်လိုက်ရဘဲ၊ မယ့်အချစ်မြားစူးခဲ့ရတာ ဖြစ်နေသည်မဟုတ်လား..။

“ဪ.. သတိရတယ်” သွန်းရယ်”

အခန်း(၁၀)

နည်းပညာတွေ အံ့မခန်းတိုးတက်လာသည့်ခေတ်မှာ ကိုယ်
ထိန်းနာပါရာ ကိုယ်ဆည်းပူးဖို့အတွက် အခွင့်အလမ်းတွေက တောင်
ရောက်ရှိနေတာ သူတို့အတွက် ကံကောင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဇွဲခတ်၍ ရေကုန်ရေခန်း ကြိုးစားသူတွေအတွက် အောင်
မြင်မှုက လက်တစ်ကမ်းမှာရှိနေသည့် ခေတ်ဖြစ်သည်လေ။

“ဖြောင်း. . ဖြောင်း. . ဖြောင်း. .”

လက်ခုပ်သံများကြားမှာ ရဲမိုး အတွေးတွေရပ်သွားသည်။
နိမိတ်သင့်သူကို ချီးကျူး၊ အားပေးသင့်သူကို အားပေးပြီး. . ပို၍
အဆင့်မြင့်သော သီချင်းများကို လေ့လာရန် ညွှန်ပြပေးပြီး သင်တန်း
သွတ်ပေးလိုက်၏။

နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင် လူငယ်တစ်သိုက်. . ဆူညံစွာအော်ဟစ်
နောက်ပြောင်ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားကြတော့သည်။ သူတို့အုပ်စု
သမီးပေါ်ရောက်သည်နှင့် မိုးပွင့်က စကားစသည်။

“ဟိတ်. . မပြောမရှိနဲ့နော်. .” ဒီနေ့ လပြည့်ရဲ့ဘတ်ဒေး
အပိုက်ရမှာ လိုက်မလား”

“ငါတို့ကိုမှ. . မဖိတ်တာ”

“ငါကတစ်ဆင့် အားလုံးကိုဖိတ်ဖို့. . အပါခေါ်ခဲ့ဖို့ မှာထား
ဆယ်လေ”

ဒီလိုနှင့် ပိုက်ဆံဝိုင်းထည့်၍. . လက်ဆောင်များဝယ်ပြီး
နွေးနေပွဲကျင်းပမည့် ဒစ်စကို Day Club သို့ ချီတက်လာခဲ့ကြလေ
သည်။ ကားပေါ်တွင်. . ဝင့်နဒီက သူရည်းစားထံ ဖုန်းဆက်ချိန်းဆို
သည်။ ဝင့်နဒီ၏ချစ်သူ ဆည်းဆာဟိန်းက သူ့အမေနေမကောင်း၍
အားဟု အကြောင်းပြန်သည်။ ဝင့်နဒီ နှုတ်ခမ်းစုသွား၏။

လူကြွေကျော်သိန်း၏ မိုးခါးရေသီချင်းကို သင်တန်း
သူ မိုင်လေးက သီဆိုပြီး သင်တန်းသားများက တီးခတ်ပေးကြသည်။
စိတ်ပါလက်ပါ သီဆိုတီးခတ်နေကြသည့်. . သင်တန်းသားများကို
ကြည့်ရင်း ရဲမိုး ပီတိတွေဖြစ်နေလေ၏။ ခေတ်လူငယ်တွေက အတု
ခိုးလွယ်သလို အတတ်လည်းမြန်ကြသည်။ မွေးလာကတည်းက တီဗွီ
ကြည့်ပြီး သံစဉ်တွေနှင့် နားရည်ဝလာကြလို့လား မသိ၊ နားစွဲပြီးသား
သီချင်းတွေကို ပြန်ဆိုကြရာမှာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှိလှသည်။

“ဘာတဲ့လဲဆည်းဆာ မလာနိုင်ဘူးတဲ့လား”

“ဟွန်း.. ယောက္ခမလောင်းက နေမကောင်းဘူးတဲ့လေ”

“ဒါလေးများ.. ဝဲပစ်လိုက်စမ်းပါဟယ်၊ ဟိုမှာ သူ့ထက် လန်းတာတွေ တွေ့ဦးမှာ”

“တော်စမ်းပါဟယ် ရည်းစားထားရတာ စိတ်ကုန်လွန်းလို့ တက္ကစီပေါ်မှာ လက်ပံပင်ဆက်ရက်ကျသလို ပြောဆိုလာ ကြရင်းနှင့်ပင် မွေးနေ့ပွဲကျင်းပရာသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အခမ်းအနား မိုးစုံ လက်ခံကျင်းပရာ ခန်းမကြီးနှင့် KTV တွဲဖွင့်ထားသော သုံးထပ် အဆောက်အအုံကြီးက ခမ်းနားထည်ဝါလွန်းလှသည်။ မွေးနေ့ရှင်က ခန်းမအဝင်ဝမှာ အားလုံးကို ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ ဆီးကြိုနေ၏။

“ဟား.. အဆိုတော်ကြီးတွေ အုပ်စုအကုန်လုံးရောက် လာ တာကိုး.. အရမ်းမိုက်သွားပြီ၊ ငါတတ်ဒေးမှာ အားလုံး သီချင်းတစ် ပုဒ်စီ ဆိုပေးရမယ်”

“တစ်ပုဒ်နည်းတယ်.. နှစ်ပုဒ်စီဆိုပေးမယ်ကွာ”

“ဟား.. ဒါဆို ပိုဂုတ်တာပေါ့၊ ကဲ.. ဝင်.. ဝင်ကြ.. ခဲ့ အောက်ကို.. ဟား.. ဟား.. ဟား”

မွေးနေ့ရှင် လပြည့်က ရွှင်မြူးပျော်ပါးစွာ ကြိုဆိုသဖြင့် ဝင့် နဒီတို့အုပ်စု အားပါသွားကာ ခန်းမထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြ၏။ အထဲမှာတော့ ပွဲကြမ်းနေကြပြီ။ အပွတ်ကြမ်းသော D.J.သော်သော်ကို လက်စွမ်းပြ ပွတ်နေသလို.. မွေးနေ့ပွဲလာ လူငယ်တွေလည်း ထွန်ထွန်လူးကာ ဒန့်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ဂီတသင်တန်းတက်နေကြသူ အနုပညာပိုးပါ သူတွေ သွေးဆူလာကြပြီ။

ဝင့်နဒီနှင့်မိုးပွင့် အချင်းချင်း မျက်စပစ်ကာ၊ ကလို့ရမည့်

နေရာလွတ်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် မိုးပွင့် ခြေလှမ်းတွေတွန့်သွားကာ ဝင့်နဒီကို လက်ကုတ်သည်။ မိုးပွင့် ညွှန်ပြရာသို့ ဝင့်နဒီကြည့်လိုက်သည်အခါမှာတော့..

“ဟင်.. သေနာကောင်.. ဆည်းဆာဟိန်း”

ဝင့်နဒီ၏ရည်းစား ဆည်းဆာဟိန်းက အလန်းလေးတစ်ဗွေ နှင့် ဖက်လှဲတကင်း ရင်ချင်းအပ်ကာ မိုးမမြင်လေမမြင်ကလျက် ရှိ ကြသည်။

“တွေ့လား.. နင့်အကောင် ကဲနေလိုက်တာ”

မိုးပွင့်၏ အငေါ်တူးစကားကြောင့် ဝင့်နဒီ တအားရှက်သွား မိသည်။ လူပုံအလယ် အရှက်ကွဲခြင်းက ဒေါသအဖြစ် ပြောင်းသွား ကာ ဝင့်နဒီမျက်လုံးတွေ မီးဝင်းဝင်းတောက်လေတော့၏။ ဝင့်နဒီ ဒေါသတွန်းအားနှင့် ဆည်းဆာဟိန်းအနား ရောက်သွားသည်။

ဆည်းဆာဟိန်းက အတွေ့ထူးမှာ မေ့မူကာ ကလို့ကောင်း နေဆဲ၊ အလန်းဇယားလေးကလည်း ရင်ငွေ့လို့ကောင်းနေဆဲ၊ ဝင့်နဒီ က ဆည်းဆာဟိန်း၏ လက်မောင်းကို ဖြန်းခနဲ ရိုက်ချလိုက်ရင်း..

“ဟဲ့!.. နင်.. နင် တော်တော်မျက်နှာများတဲ့ကောင်ပဲ၊ ဒါ နေမကောင်းတဲ့ နင့်အမေလား”

“ဟင်!.. ဝင့်.. နင်ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ”

“လပြည့်က ငါနဲ့လည်း ဘော်ဒါတွေလေ၊ သူဖိတ်လို့ ရောက် လာတာပေါ့.. ကဲ.. ရှင်းစမ်းပါဦး.. သူကရော ငါလိုပဲ အသည်း နင့်အောင်ချစ်ရတဲ့ တစ်ယောက်လား”

ဝင့်နဒီ၏ Non stop တော်ကီကြောင့်.. ဆည်းဆာဟိန်း ရင်ခွင်ထဲ မိန်းမောနေသည့်ကောင်မလေး လူချင်းခွာကာ စူးစမ်းလာ

သည်။

“ဘာလဲ. . ဘာတွေလာပွားနေတာလဲ”

“ပွားတာမဟုတ်ဘူး. . နင့်ကို နားခိုင်းတာ၊ ဆည်းဆာက ငါ့ရည်းစား”

“ဘာ! . . ”

အဖြစ်အပျက်ကို လိပ်ပတ်လည်သွားသည့် အလန်းဇယား လေးလည်း ဝင်းဝင်းတောက် မျက်ဝန်းများနှင့် နဂါးမှန်းသိအောင် အမောက်ထောင်ပြတော့သည်။

“ဘာတွေ. . လာဖောနေတာလဲ၊ ငါနဲ့တွဲနေတာ တစ်နှစ် ပြည့်တော့မယ်”

“ဟင်! . . တစ်နှစ်ဟုတ်လား၊ ကဲ. . ဆည်းဆာ နှင်ဝမ်းတူး ခိုက်နေတဲ့နင့်ကျွန် နင့်ဘာသာရှင်း”

မိန်းမချောနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဆည်းဆာဟိန်း ကမ္ဘာပျက် ကိန်း ဆိုက်နေခဲ့ပြီ။

“ကိုယ်. . ကိုယ်ရှင်းပြပါရစေဦး. . ဝင့်ရယ်၊ ကိုယ်. . ဝင့်ကို ဘာလဲအံ့တာပါ”

ဆည်းဆာဟိန်း၏ ရှင်းလင်းချက်က. . အလန်းဇယား၏ ဒေါသယမ်းပုံကို မီးမြှိုက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားလေ၏။

“ဘာပြောတယ်. . ဆည်းဆာ၊ ဒါဆို. . ငါကရော နင့်အတွက်ဘာလဲ”

“လူလိုပြောနေတာ နားမလည်ဘူးလား၊ ဆည်းဆာက ငါ့ကို ပဲချစ်တာတဲ့. . နင်ညောင်းတော့”

အပိုင်ဝင်ပြောလိုက်သည့် ဝင့်နဒီ၏စကားကြောင့် အလန်း

ဇယား အရမ်းဖျားသွားသည်။ အချစ်ဖျားအဆိပ်တွေ ငယ်ထိပ်အထိ တက်သွားသည့်အတွက် အပြောမဟုတ် အလုပ်နှင့်တုံ့ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရသည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲနှိုက်လိုက်သည့်. . အလန်းဇယား၏ လက်ထဲတွင် ခေါက်ခါးမြှောင်တစ်ချောင်း ပါလာသည်။

မှုန်ပြု မီးအလင်းရောင်အောက်တွင်ပင် ခါးသွားက အရောင်တလက်လက် ထွက်နေလေ၏။

ဝင့်နဒီလည်း ထိတ်လန့်သွားပြီး နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိသည်။ ဆည်းဆာဟိန်းလည်း ထင်မှတ်မထားသော အဖြစ်မို့ ကြောင်တွေတွေဝေးနေခိုက်မှာပင် ဝင့်နဒီ၏ ခါးအထက်နား ဆီသို့ အလန်းဇယား၏ခါးသွား စိုက်ဝင်သွားတော့၏။

“အား! . . . ”

နာကျင်လွန်းလှသဖြင့် စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သော ဝင့်နဒီ၏အသံကြောင့် မွေးနေ့ပွဲက ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်။ ဆွဲကြလဲ့ကြ အော်ကြဟစ်ကြ တားကြဆီးကြနှင့် ပွဲဆူသွားသည်က ဝင့်နဒီ ကံကောင်းသွားခြင်းပင်ဖြစ်၏။ နောက်ထပ်ခါးချက်များ ထပ်ဝင်မလာတော့. . . ။

သို့သော် ထိုနေ့က ဝင့်နဒီ ခါးတန်းလန်းနှင့် ဆေးရုံရောက်သွားသလို ဆည်းဆာဟိန်း၏ အလန်းဇယားလေးလည်း အချုပ်နန်းစံသွားရတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC

တင်းလွတ်လပ်ခွင့် ရောင်နီသမ်းလာပြီး... စတုတ္ထ မဏ္ဍိုင်ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ကြသည့် မီဒီယာလောက အားကောင်း လာသည်က ရဲမှီးအတွက် အခြေအနေသစ်တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဖြစ် လာခဲ့သည်။

Day Club ခန်းမထဲတွင် ဓါးထိုးမှုခေါင်းစဉ်နှင့်သတင်းက ဂျာနယ်စာမျက်နှာများတွင် ဟိုးလေးတကြော်ဖြစ်နေသည်။ ဓါးထိုးမှု သက်သက်ဆိုလျှင် ပြဿနာမရှိ၊ ခုဟာက ဝင့်နဒီ ဖော်ကောင်လုပ်

ပြီး... ယခုကဲ့သို့ သွေးထွက်သံယိုဖြစ်မည့်ကိစ္စအား ကြိုတင်သိရှိခဲ့ပါ သည်ဟု ဖွင့်ချလိုက်ခြင်းက ပြဿနာဖြစ်လာသည်။

ဂျာနယ်လစ်များကလည်း သတင်းအနှံ့ရလျှင် ရေဆုံးရေ ဖျားအထိ လိုက်တတ်ကြသည်မို့ သူနာပြုဆရာမ နော်လေးခိုင်နှင့် အကူဝန်ထမ်း တင်ထွန်းတို့ကိစ္စပါ ဂျာနယ်ထဲပါလာခဲ့၏။ ထိုအခါ ကြိုတင်သိမြင်ခြင်း သတင်းအရင်းအမြစ်ဖြစ်သည့် ရဲမှီးအကြောင်းပါ ပါလာတော့သည်။

ရဲမှီး၏ အနာဂတ်နှင့်အတိတ်အား သိမြင်နိုင်စွမ်းရှိမှုကို အထူးတလည် ရေးသားဖော်ပြလာကြသည်။ ဝင့်နဒီ ဒဏ်ရာမပြင်း ထန်သဖြင့် ဆေးရုံတွင် သိပ်ကြာကြာမနေလိုက်ရ၊ ဝင့်နဒီ မရှိသည့် သင်တန်းခန်းမတွင် သူမအကြောင်း အတင်းပြောသည့်အခါတိုင်း ရဲမှီးအကြောင်းက ကပ်ပါလာစမြဲပင်ဖြစ်သည်။ သင်တန်းသားများက ရဲမှီး၏အကြောင်း စပ်စုမေးမြန်းချင်ကြသည်။ ရဲမှီးက ဂီတသံစဉ်များ အကြောင်း၊ သီချင်းများအကြောင်းကလွဲပြီး ဘာစကားမှ မစ၍သာ ခေပ်စုရဲကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ထက်ပိုဆိုးသည်က... ရဲမှီး၏ ဖုန်းနံပါတ်နှင့် သင်တန်း ကျောင်းလိပ်စာပါ ဂျာနယ်ထဲပါသွားသဖြင့် အဆက်မပြတ် ဖုန်းဆက် ခြိမ်းခြောက်မှုများကို ဖြေကြားရခြင်းဖြစ်သည်။ ကြာတော့ ဘယ်လိုမှ ခေပ်စားနိုင်တော့သည့်အတွက် ဖုန်းပိတ်ထားလိုက်ရသည်အထိ စိတ် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေရသည်။

ထိုရက်များအတွင်း ရဲမှီး အံ့အားသင့်စရာ ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ် ထားခဲ့သေးသည်။ သူ့ထံသို့ သွန်းရွှေစင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ဖောက် ထားခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ တံခါးခေါက်သံကြား၍ ရဲမှီးတံခါးဆွဲဖွင့်

လိုက်သည်နှင့် . .

“ဟင် . . သွန်း”

“သွန်းကို အိမ်ထဲဝင်ဖို့ မဖိတ်ခေါ်တော့ဘူးလား ကိုရဲ”
ရဲမိုး ကြောင်ပြီးငေးကြည့်နေရာက . .

“ဪ . . လာ . . ဝင်လေ သွန်း”

“ကိုရဲ အဖေနဲ့အမေရော . .”

“ရိပ်သာသွားကြတယ်”

သွန်းရွှေစင်သည် သူနှင့် ချစ်ခဲ့စဉ်ကအတိုင်းပင် လှပနေဆဲ ဖြစ်၏။ ရဲမိုး အတန်ကြာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ . . အကြောင်သားငေး ကြည့်နေပြီးမှ . . ခုံတွင်ထိုင်လိုက်သော သွန်းရဲ့ထူးခြားချက်ကို တွေ့ သွား၏။

“သွန်းရဲ့ ဆံပင်ရှည်ကြီးကိုတောင် ညှပ်လိုက်ပြီနော်”

“အင်း . . ညှပ်လိုက်တာတော့ကြာပါပြီ”

သွန်းရွှေစင် သူ့ဆံပင်လေးကို သပ်ကာ ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကိုရဲ ပိန်သွားတယ်နော်”

“အင်း . . သူတို့ပြောတာတော့ COMA က အဆီချနည်း တဲ့၊ အိပ်ပျော်နေရင်းနဲ့ကို တဖြည်းဖြည်းပိန်သွားတာလေ”

“ဟုတ်မယ် ထင်တယ်နော်”

ဒီလောက်နှင့် စကားပြတ်သွားကြပြန်သည်။ သွန်းက ရဲမိုးကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ အကြည့်လွဲကာ မျက်လွှာချသွားသည်။ သွန်းပုံစံ က အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေဟန်ရှိ၏။ ကံကြမ္မာကျီစယ်မှုနှင့် လွဲခဲ့ရ သောချစ်သူကို မေ့ပျောက်မရနိုင်သလို ချစ်မိနေဆဲဖြစ်ကြောင်း ရဲမိုး ကိုယ့်ဘာသာ သိနေသည်။

ကာမပိုင်လင်သား ရှိနေပြီဆိုသည့်အချက်အား လက်မခံ နိုင်သလို ဖြစ်နေမိ၏။

“သွန်းလက်ထပ်လိုက်ပြီဆိုတာ ကိုရဲလည်း သိပြီးလောက် ပြီပေါ့ . .”

“အင်း . . ကိုရဲ ကြားပါတယ်၊ သူက ဘယ်သူလဲ”

သိချင်စိတ်ကို ထိန်းမရ၍ ရဲမိုးအားနာနာနှင့်ပင် မေးကြည့် မိလိုက်သည်။

“ဟိုလေ . . ဖေဖေတို့အတင်းပေးစားလို့ ယူရတာ၊ သူက ဆောက်လုပ်ရေးကုမ္ပဏီတစ်ခုက . . တာဝန်ခံအင်ဂျင်နီယာတစ် ယောက်ပါ . . ကိုရဲ သွန်းကိုခင်သေးလားဟင် . .”

ရဲမိုး ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ရင်ခွင်နန်းတော်ကတော့ စစ်တလင်းနှင့် ပြာပုံအတိ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ . . ။

“ခင်ပါတယ် အရင်အတိုင်းပါပဲ၊ သွန်း ဘာဖြစ်လို့မေးတာ လဲ”

“ဪ . . သွန်းကို အရင်လိုခင်တုန်းပဲဆိုရင် သွန်းယူလိုက် တဲ့ ယောက်ျားကိုတော့ ကိုရဲ မုန်းမှာပေါ့နော် . . အဟင်း . . ဟင်း”

ရဲမိုး သွန်းရွှေစင်ပြောလိုက်သည်ကို ပြန်မဖြေဘဲ စကား လမ်းကြောင်းလွဲလိုက်၏။

“သွန်း . . အခု စာသင်တုန်းဘဲလား”

“ဟင်အင်း . . ကလေးတစ်ယောက် အလုပ်နဲ့တင် မအား ပါဘူး ကိုရဲရယ်”

“ဪ . . သွန်းက ကလေးတောင်ရနေပြီကို ကိုရဲဟောင် ခသိရပါလား”

ပြောကာ.. သွန်းဆီမှ အကြည့်ကိုလွှဲရင်း မျက်လွှာချလိုက်ရသည်။

“သားက ချစ်စရာလေးကိုရဲ့ရဲ့.. သူနာမည်က အနည်တဲ့”

“ကလေးက ဘယ်အရွယ်ရောက်ပြီလဲ.. သွန်း”

“ဆယ်လသားပဲ ရှိသေးတယ်”

ပြန်ဆုံခွင့်ရသော်လည်း.. ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရနိုင်တော့သည့် ချစ်သူအား နှမြောတသစ္စာ ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်မို့ ထိုအကြည့်၏အဓိပ္ပာယ်ကို သွန်း နားလည်လိုက်သည်။

ရဲမိုး အသက်မပါစွာပြုံးရင်း..

“ဂုဏ်ယူအားကျမိပါတယ် သွန်းရယ်.. ဟင်း.. ဟင်း”

ရဲမိုး သွန်းလှုပ်ရှားသမျှကို နှုတ်ခမ်းလေးအနည်းငယ်ရွှဲကာ မှဲပြုံးလေးနှင့် ကြည့်နေမိသည်။

“အဲလိုအကြည့်တွေနဲ့ မကြည့်ပါနဲ့လား ကိုရဲရယ်”

သွန်း ကန့်ကွက်လိုက်တော့မှ ရဲမိုး သတိဝင်သွားကာ.. အကြည့်လွှဲလိုက်ရသည်။

အရှက်ပြေ ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်ရင်း..

“ကိုယ့်အတွက် သုံးနှစ်ကျော်ကာလကြီးကို ဖြတ်သန်းလွန်မြောက်ခဲ့ပြီလေ၊ ကိုရဲ အခုဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်နေတယ်.. ၊ မနက်ဖြန်တိုင်းက ကိုယ့်အတွက် အံဝင်ခွင်ကျမဖြစ်သေးဘူး.. အတိတ်ရဲ့အရိပ်က လွှမ်းမိုးနေတုန်းပဲ၊ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ခုထိ သွန်းကို မေ့လို့မရသေးဘူးလေ”

“အို.. ကိုရဲရယ်”

အချင်းချင်း၏ ရင်ခုန်သံကို အပြန်အလှန်ကြားရလေ့မတတ်

တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ မပြောသင့်သည့် စကားတွေ ပြောလိုက်မိပြန်ပြီဟု ရဲမိုး သဘောပေါက်သွားခဲ့သည်။

“ကိုရဲ ဘာလို့ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးကြီး ကြုံလိုက်တာလဲကွာ”

“ကံကောင်းခြင်းတွေ ကိုရဲဘက်မှာ မရှိလို့ပေါ့ သွန်းရယ်”

သွန်း မျက်နှာကို လက်ဖြင့်အုပ်ထားလိုက်ရင်း..

“အဲဒီနေ့က ကိုရဲကို ကစားကွင်းခေါ်မသွားသင့်ဘူး၊ သွန်း ကြောင့်လို့ ခံစားနေရတယ် ကိုရဲရယ်”

“သွန်း မှတ်မိသေးလား.. မိုးပျံ့ရထားစီးချင်တာက သွန်းရဲ့ ဆန္ဒလေ၊ လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခဲ့တာက ကိုယ့်ဆန္ဒ၊ အဲ.. ဆောရီး ကိုယ်ဘာတွေပြောနေမိမှန်း မသိတော့ပါဘူး၊ ခုနေပြန်တွေးကြည့်တော့လည်း ရယ်စရာတွေပါပဲ”

“သွန်း.. (၂)နှစ်လောက် စောင့်ခဲ့ပါသေးတယ်”

ရဲမိုး အသံထွက်ရုံလေး ရယ်လိုက်မိသည်။ လျှောင်သည့်သဘော နာကျည်းသည့်သဘော.. မဟုတ်မှန်းတော့ ကိုယ့်ဘာသာသိသည်။ အတိတ်ကို ပြန်လည်တမ်းတနေလို့ကော.. အကျိုးတစ်စုံတစ်ရာ မရှိနိုင်တာသိပြီး ရဲမိုးစကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်၏။

“ဒါနဲ့.. ဘယ်ကဘယ်လိုသတင်းရပြီး ရောက်လာတာလဲ သွန်း”

“ကိုရဲအကြောင်းကို အားလုံးပြောနေကြတာပဲ.. ဂျာနယ်ထဲမှာ တကယ့်နာမည်ကြီး ဖြစ်နေပြီလေ”

“ဟုတ်တယ် ကိုယ်လည်းအဲဒီကိစ္စကြောင့်ပဲ ခေါင်းကိုက်နေရတာ..”

“နောင်ဖြစ်မယ့် အကြောင်းတွေကို ကြိုပြောခဲ့တာ တကယ်

ပဲလား ကိုရဲ”

“မပြောတတ်တော့ပါဘူး. . သွန်းရယ်၊ ကိုယ်တော့. . ငယ်ငယ်တုံးက ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ပုံပြင်တွေလို အဆက်အစပ်မရှိ အိပ်မက်မက်နေရသလိုမျိုးပဲ ခံစားနေရတယ်၊ အခုလောလောဆယ် စဉ်းစားနေတာတော့ သွန်းနဲ့ နောက်ဆုံးပျော်ခဲ့တဲ့ အချိန်လေးတွေကိုပါပဲ. . သွန်းကို ပြန်ပို့ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကိုယ်ဘာမှ မသိရတော့ဘူးလေ၊

ဥပမာ. . စာရေးဆရာတစ်ယောက်လိုပေါ့၊ သူ သေသွားပေမယ့်. . သူ့ရဲ့စာကြောင်းတွေကတော့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ကျန်နေခဲ့မှာပဲလေ. . အဲဒီလိုပဲ သွန်းအပေါ် ကိုရဲချစ်ခဲ့တဲ့ အချစ်တွေက ကိုရဲနဲ့လုံးသားထဲမှာ သေရာပါတဲ့အထိ စွဲကျန်ရစ်နေတယ်လေ”

ရဲမိုး သက်ပြင်းရိုက်ပြီး သွန်းအား အမှတ်မထင် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သွန်းက အကြည့်ချင်းမဆုံအောင် မျက်နှာလွှဲသွားခဲ့သည်။

သွန်း မျက်ရည်များကျလာခဲ့ပြီး. .

“သွန်းလည်း ကိုရဲကို အရမ်းချစ်ခဲ့ပါတယ်”

“ကိုရဲ လိုချင်နေတာ ဒါပဲလေ. . ”

သွန်းက အပြစ်ရှိသူတစ်ယောက်လို ခေါင်းငုံ့သွား၏။

“ဂျာနယ်ထဲမှာတွေ့တော့ နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား သိချင်တာနဲ့ ရောက်အောင်လာခဲ့ရတာ၊ အဆင်ပြေတာသိရလို့ ဝမ်းသာပါတယ်. . ကဲ. . သွားဦးမယ်နော် ကိုရဲ”

Honda FIT ကားလေးပေါ်တက်သွားသည့် သွန်းအား လက်ပြနုတ်ဆက်မိသည်။ ရဲမိုးမှာတော့ တည်ငြိမ်နေသည့် ကန်ရေပြင်ထက် ခဲကျလာသလို လှိုင်းထဂယက်ထင်ကာ ရင်ဖိုလှိုက်မော့စွာ

ဖြင့် ကျန်ခဲ့ရလေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ထိန်းနိုင်ရန် ပေါက်မြားလေးများနှင့် ပစ်မှတ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ လှမ်းပေါက်တော့လည်း အလွဲလွဲအချော်ချော်သာ ဖြစ်နေလေတော့၏။

ဒေါက်တာ

တာရဲမြင့်၏ ရုံးခန်းအတွင်း ရဲမိုး ရောက်နေသည်မှာ ဆယ်မိနစ်ခန့်ရှိပြီ။ ဒေါက်တာရဲမြင့်က အရေးကြီးကိစ္စရှိ၍ ဆေးရုံသို့ ခဏလာခဲ့ရန် ဖုန်းဆက်ခေါ်သည်။ သူ့ကျန်ရေးကိစ္စပဲ ဖြစ်မည်ထင်ပြီး ရဲမိုး ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဒီရောက်တော့မှ Media group တစ်ခုနှင့် ချိန်းထားအင်တာဗျူးလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားကြောင်း သိရ၏။ ဆရာဝန်ကြီး ရောက်လာသည်နှင့် ရဲမိုးက...

“ကျွန်တော်သဘောမတူဘူး ဆရာ. . ဂျာနယ်လစ်တွေက အနှံ့တစ်ခုရလိုက်ရင် မီးခိုးကြွက်လျှောက် လိုက်စုံစမ်းကြတာ၊ ဒီကိစ္စတွေပြန်မပြောချင်တော့ဘူး. . အိပ်မက်ဆိုးက နိုးထချင်ပြီဗျာ”

“မောင်ရဲမိုး အင်တာဗျူးကို ရုပ်သံက တိုက်ရိုက်အသံလွှင့်ဖို့ လုပ်ထားတယ်တဲ့. . Channel 1 HD ကလေ၊ သူတို့ Channel က အရမ်းအောင်မြင်ပြီး လူကြိုက်လည်းများကြတယ်လေ၊ မောင်ရဲမိုးက ဆရာလူနာလည်းဖြစ်နေတော့ လာအကူအညီတောင်းတာနဲ့. . ဆရာကူညီပေးမယ်ဆိုပြီး ပြောခဲ့တာ၊ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ဆရာမျက်နှာကိုထောက်ထားပြီး ကူညီပေးလိုက်ပါ. . သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့မေးတာတွေကို ပြန်ဖြေရုံလောက်ပါပဲ”

ဒေါက်တာရဲမြင့်က တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောနေသည်မို့ ရဲမိုး ယတိပြတ်ငြင်းဖို့ အခက်တွေ့နေသည်။ သို့နှင့်. . မတတ်သာတော့၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရလေတော့၏။ အင်တာဗျူးလုပ်ရာ ခန်းမသို့ ရောက်သွားသည်တွင် သူ့အတွက်အသင့်ပြင်ထားသောနေရာ၌ ရဲမိုး ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မိုက်ခွက်တင်ထားသော စားပွဲခုံရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံတွင်ဖြစ်၏။

သူ့ရှေ့တွင်တော့ ခုံများအစီအရီချထားကာ Channel 1 HD ကလည်း ရဲမိုးကို မလွတ်တမ်းရိုက်နေလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့ကို မည်သူ့မှာ ပေါ်မလာသေး. . သိပ်မကြာခင် အချိန်လေးမှာပင် Channel ၆၁ အင်တာဗျူးမည့်သူ ဖြစ်ဟန်တူသူမှာ. . မင်းသားအောင် အရှုံးပေးရလောက်အောင် ဝတ်ဆင်ထားပြီး သူ့ရှေ့ထိုင်ခုံသို့ လာထိုင်၏။

ရိုက်ကူးနေသော ကင်မရာကို လက်ပြနွှတ်ဆက်နေသေး

သည်။

“မင်္ဂလာပါ..”

ပြီးတော့မှ မတ်တတ်ထကာ ရဲမိုးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် ဟန်နှင့် လက်လှမ်းပေးပြီး..

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော် အောင်ဇင်ပါ”

ရဲမိုး မော့ကြည့်တော့ မရှိသည့်မျက်ခုံးမွေးကို လိုင်နာအမည်းများ ဆိုးထားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ရဲမိုး လက်ကမ်းမပေးဘဲ ထိုင်ဖို့ကိုသာ ညွှန်ပြလိုက်သဖြင့် Presenter အောင်ဇင် အတော်ပင် ရှက်သွား၏။ နှုတ်ခမ်းကိုတွန့်လိုက်ကာ မဲ့ပြုံးလေးပြုံးရင်း..

“ဟုတ်ကဲ့.. ကိုရဲမိုးမှာ သဘာဝလွန်စိတ်ခံစားမှုတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား”

အောင်ဇင်က အိုက်တင်ချိန်းရင်း မယုံသလိုလေသံနှင့်မေး၏။

“အများက ဒီလိုပဲသတ်မှတ်ကြပါတယ်”

“အရင်ကရော ဒီလိုအတွေ့အကြုံမျိုး ရှိခဲ့ဖူးပါလား။ ဥပမာ တရားထိုင်တာတို့.. သမထကျင့်စဉ်တို့ပေါ့”

“မရှိပါဘူး..”

အောင်ဇင်က သူ့ရဲ့ဂန္ဓာမငြိမ်သော လက်တွေ့ကိုလှုပ်ရင်း မေး၏။

“ကိုရဲမိုးက ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးမဆို ကြိုတင်ခန့်မှန်းနိမိတ်ဖတ်နိုင်ပါသလား။ ငလျင်လှုပ်မှာတို့.. မုန်တိုင်းကျမှာတို့ကော ကြိုသိနိုင်ပါသလား။ နောက်ပြီး ရွေးကောက်ပွဲနီးလာတဲ့အတွက် ခုတလော သိပ်ကိုရေပန်းစားနေတဲ့ တစ်သီးပုဂ္ဂလအမတ်လောင်း ဦးရဲရင့်ရဲ

အနာဂတ်ကို နည်းနည်းကြိုပြောပေးပါလား ခင်ဗျာ”

“ရွေးကောက်ပွဲက ကျုပ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ နယ်မြေမဟုတ်ဘူးလေ။ သုံးနှစ်အိပ်ပျော်ခဲ့တဲ့အတွက်.. သူတို့ကိုလည်း ကျုပ်မသိဘူး။ စိတ်လည်းမဝင်စားဘူး”

ရဲမိုး ဒေါသထောင်းခနဲဖြစ်သွားသဖြင့် စိတ်ထဲရှိရာ ဘွင်းဘွင်းပဲ ပြောချလိုက်သည်။ အရင်ကလို ဆင်ဆာလည်းမဖြစ်၊ Delay လည်းမဟုတ်ဘဲ Live ပြနေသဖြင့် တီဗွီဖန်သားပြင်တွင် ကြည့်နေသော ပရိသတ်များမှာ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲဆိုပြီး စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

“ဆရာမ နော်လေးခိုင်တို့အိမ် မီးလောင်တာကို ကြိုတင်သိတာကရော ကိုရဲမိုး”

အောင်ဇင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မေးခွန်းတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု မေးနေ၏။

“ခင်ဗျားမေးတဲ့မေးခွန်းတွေက အခြေအနေခြင်း မတူဘူးလေ.. နော်လေးခိုင်ကိစ္စက လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်မိမှ သိရတာ”

“ဟုတ်ပြီ.. ဟုတ်ပြီ.. ဒါဆို ကိုရဲမိုးပြောတာ ကျွန်တော်သိပြီ”

အောင်ဇင် ထိုင်ခုံမှထလာကာ ရဲမိုးဘေးလျှောက်လာ၏။ တင်မရာသမားကို အချက်ပြကာ အောင်ဇင် သတိပေးလိုက်သည်။ တင်မရာသမားကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်ကို မလွတ်တန်းလိုက်ခိုက်နေ၏။ အောင်ဇင်က မယုံသလိုပုံစံဖြင့် ရဲမိုးကို လက်ကမ်းမေးလိုက်ပြီး..

“ကဲ.. ဒါဆို ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ကြည့်ဗျာ၊ ဟုတ်ပြီ

လာ.. ကိုရဲမိုး ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ကြည့်လိုက်ပါ”

အောင်ဇင်၏ ပြောပုံဆိုပုံနှင့် အမူအရာကို ရဲမိုး မနှစ်သက်၊ ဆောင့်ကြားကြားနှင့် မာန်တက်လွန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ ရဲမိုးက ကိုယ့်ဂုဏ်ကိုယ်ဖော် မော်ကြားချင်၍ ဒီပွဲကို ကျင်းပတာမဟုတ်.. Channel 1 HD နာမည်ကြီးဖို့ သူတို့ကသာ သတင်းထူးလိုချင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ အောင်ဇင်လုပ်ရပ်က အခြေအနေအတော်ဆိုးလာ၏။

“လုပ်ပါ.. ပြောပြပါ။ ကျွန်တော့်အိမ် မီးလောင်နေပြီလား ကိုရဲမိုး”

ထိုစဉ် ဆရာဝန်ကြီး ဦးရဲမြင့်မှာ ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့်.. ဒီအစီအစဉ်ကိုရပ်ဖို့ လှမ်းပြောနေလေပြီ။

ရဲမိုးက.. ရပါတယ် ပုံစံမျိုးဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်မှ ဦးရဲမြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်၏။

ရဲမိုး လက်ချင်းမထိခင်..

“ခင်ဗျားအိမ်အကြောင်းကိုဘဲ ပြောရမှာလား၊ ခင်ဗျား ဘာတွေသိချင်တာလဲ၊ အနာဂတ်ကို သိချင်တာလား.. သေရင် ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ သိချင်တာလား”

အောင်ဇင် ကမချိပြုံးပြုံးရင်း သူ့ကိုသာ ခေါင်းညိတ်ပြနေသည်။

“တစ်နေ့ကျရင် ခင်ဗျားလည်းသေမှာပဲ.. ကိုယ်လည်းသေမှာပဲလေ.. အနာဂတ်က ဘာဆန်းလို့လဲ”

အောင်ဇင်ပါးစပ်က ဘာသံမှ ထွက်မလာတော့.. သူ့ကို စမ်းသပ်လို၍.. အောင်ဇင် အကျိုးအကြောင်းမရှိ လုပ်နေခြင်းဖြစ်

သည်။ ရဲမိုး ဇတ်ခနဲ အောင်ဇင်လက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်သည်။

ထို့နောက်.. ရဲမိုးက ဆက်တိုက်ဆိုသလို ပြောလေတော့သည်။

“ခင်ဗျား မနက်ဖြန်သေရမှာ.. ဒါကို သိချင်နေတာ မဟုတ်လား.. နောက်ပြီး ခင်ဗျားချစ်သူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာလို့ သတ်သေသွားလဲဆိုတာကိုရော သိချင်သေးလား၊ ဒီကနေ လူတွေအကုန်လုံးသိသွားအောင် ပြောပြလိုက်ရမလား”

အောင်ဇင် မျက်လုံးပြူးသွားတော့သည်။

“ဟုတ်ပါပြီ.. ဟုတ်ပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူ ဆုံးသွားတာတော့ မှန်ပါတယ်၊ ကျန်တာ ကျွန်တော်မသိချင်တော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် မသိပါရစေနဲ့တော့”

ရဲမိုးလက်ကို အတင်းတွန်းဖယ်ရင်း ထိုင်ခုံမှထမည်အပြု အောင်ဇင်ပခုံးကိုဖမ်းဆွဲပြီး ရဲမိုးပြန်ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး.. ခင်ဗျားကို ပြောပြပါရစေဦး”

“ကျွန်တော်မသိချင်တော့ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုလွတ်ပါတော့”

“ခင်ဗျား.. ချစ်သူဟာ..”

“မပြောနဲ့.. မပြောနဲ့.. အဲဒီကိစ္စတွေ ဆက်မပြောနဲ့တော့..”

ရဲမိုးကို အောင်ဇင် ဆောင့်တွန်းချလိုက်တော့သည်။ ရဲမိုးလဲကျသွားတော့မှ အောင်ဇင်လည်း ရှက်ရှက်နှင့် ဟောခန်းထဲက ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ ဒါကို ကင်မရာက မလွတ်တမ်းလိုက်ရိုက်နေလေတော့သည်။ ဆရာဝန်ကြီး သူ့ကိုဆွဲထူကာ ရိုက်ကူးနေ

ခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ကိုအောင်ဇင် မနက်ဖြန်မှာ သေမယ်ဆိုတာ တကယ်လား
ကိုရဲမိုး”

အားမရသေးသည့် သတင်းထောက်များ၏ မေးခွန်းတွေက
ရဲမိုးနောက်သို့ လိုက်လာဆဲ. . ။ ဒေါက်တာရဲမြင့် အခန်းတံခါးကို
ပိတ်ကာ Lock ချလိုက်မှပဲ စပ်စုသံတို့နှင့် ကင်းလွတ်သွားတော့၏။
ရဲမိုးမှာတော့ ချွေးသံရဲရဲနှင့် ဒေါသတွေ ရင်ဝယ်ပိုက်လျက်. .

အခန်း(၁၃)

မိုး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အမေ့ကို ဆရာဝန်ခေါ်ပြနေ
တာ တွေ့လိုက်ရသည်။ လေဖြန်းသွားခြင်းမို့. . ဆရာဝန်က လိုအပ်
သော ထရပ်ဆွဲ(နံ)များပေးပြီး ဆေးရုံတင်ရန်တိုက်တွန်းသည်။

ခင်ပွန်းသည်နှင့်သားက ဘယ်လိုနားချနားချ အမေက
ခေါင်းမာစွာငြင်းဆန်လျက် ဆေးရုံမတက်ဟု တွင်တွင်ပြောနေသည်။
အဖေကလည်း အမေ့ဆန္ဒကိုလိုက်လျောပြီး အင်္ဂလိပ်နည်းနှင့် ကုသ
သလို မြန်မာဆရာကို အိမ်သို့ပင့်၍လည်း အကြောပြင် နှိပ်နယ်စေ

သည်။ ရဲမိုးလည်း သင်တန်းချိန်မှလွဲလျှင် အမေ့နားမှာပဲ ရှိနေကာ အနီးကပ်ပြုစုသည်။

အမေ့ပါးတစ်ဖက် အနည်းငယ်ရွံ့သွား၏။ ရဲမိုးက ဗမာ ဆရာမှာထားခဲ့သလို ရွံ့သွားသော ပါးတစ်ဖက်ကို သံပရာသီးနှင့် လှိမ့်ပေးရသည်။ စိတ်ပါလက်ပါ ပြုစုနေခိုက်. .

“သား. . သွန်းဆိုတဲ့ ကလေးမကို မေ့လို့မရသေးဘူးလား”
ကောက်ကာငင်ကာမေးလိုက်သည့် မေးခွန်းကြောင့် ရဲမိုး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရသလို ရုတ်တရက်လည်း အဖြေမပေးနိုင် ခဲ့. . .

“သူလည်း လင်နဲ့သားနဲ့ ဖြစ်နေပြီလေ”

“ဟုတ်ကဲ့. .”

“အမေတို့မရှိတော့ရင် သားကို ဘယ်သူစောင့်ရှောက်မှာလဲ သားလည်းအိမ်ထောင်ပြုတော့လေ”

“ဟုတ်. .”

အိပ်ရာထဲ လဲနေသည့်မိခင်က ထူထူထောင်ထောင် သား အတွက် စိတ်ပူပေးနေသည့်အတွက် ရဲမိုး မျက်ရည်ဝဲရတော့သည်။ ကျေးဇူးအနန္တတွေကို တသသဆင်ခြင်လျက် ရင်ထဲမချီအောင် ခံစား လိုက်ရ၏။ အရိုးပြင်းပြင်းနှင့် မိခင်၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ပါးမှာ အပ်ထားမိသည်။

ရဲမိုး မျက်ဝန်းထဲ ဝင်းခနဲလက်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ တစ်ကိုယ် လုံး တုန်ယင်သွားသည်။ အမေက. . ခုတင်ပေါ်လဲလျောင်းရင်း ဂျာနယ်ဖတ်နေလေသည်။ ဂျာနယ်ထဲက ဘယ်လိုသတင်းကို ဖတ်မိ သည်မသိ အမေအမောဖောက်ပြီး အသက်ရှူကြပ်ကာ တဂီးဂီး

တဂဲဂဲ ခွဲသံတွေမြည်နေရှာသည်။

ရင်ဘတ်ကို လက်နှင့်ဖိရင်း မခံစားနိုင်တော့ဟန်နှင့် လူ့ လှိမ့်လို့နေသည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပင် မေးတစ်ချက်နှစ်ချက်ထိုးကာ ဇက်လည်ကျသွားလေတော့သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်တွေ့လိုက်ရ သည့်ရဲမိုး အမေ့အတွက်ပူပန်သွားမိသည်။ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည့် အမေနှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံတော့ ရဲမိုး ဦးစွာအကြည့်လွှဲလိုက်၏။

“ဘာလဲ သား. . အမေ့ရဲ့ မရဏခရီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရ လို့လား”

“ဗျာ! . . ဟို. . ဟို”

မိခင်၏အမေးအား ရဲမိုး မဖြေနိုင်တော့. . .

“အမေ့ နောက်ဆုံးရက် နီးလာပြီမဟုတ်လား”

“မဟုတ်. . မဟုတ်. . မဟုတ်တာ အမေရယ်၊ သား ခေါင်း တွေ တအားကိုက်လာလို့ပါ”

“မညာပါနဲ့ သားရယ်. . အမေ့ဝမ်းနဲ့လွယ်ပြီး မွေးခဲ့ရတဲ့ သားပါ။ သူများတွေကို ညာရင်ညာလိုရပေမယ့် အမေ့ကိုတော့ သား ညာလို့မရပါဘူး၊ သားမျက်လုံးထဲက အမှန်တရားတွေကို အမေ တွေ့နေရတယ်”

“အမေရယ်. .”

ရဲမိုး ချုံးပွဲချ ငိုချလိုက်တော့သည်။

“အချိန်မရှိတော့ဘူး သား၊ အမေတစ်ယောက်တည်း တရား မှတ်နေပါရစေ”

“ဟို. . ဟိုလေ. . အမေ့နားမှာ”

“သံယောဇဉ်တွေ တွယ်တာမူတွေကြောင့် အမေ့ အပါယ်

မလားပါရစေနဲ့ကွယ်၊ ခုလိုကြိုတင်သိမြင်တာဟာ . . မွေးကျေးဇူးကို ငါ့သားဆပ်လိုက်တာပဲ၊ အမေတို့ အသက်အရွယ်နဲ့တော့ သံယောဇဉ်တွေ၊ စွဲလမ်းတာတွေ မရှိသင့်တော့ဘူး . . သွားတော့ . . သား”

အမေက မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ရဲမိုးအား နှင်ထုတ်လိုက်သည်။ အမေအပါယ်မလားဖို့ သူပေကပ်နေ၍ မဖြစ်တော့မှန်း သိသည့်အတွက် အမေအခန်းထဲမှ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ထွက်လာခဲ့ရလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ ဂျာနယ်စာမျက်နှာပေါ်တွင် ရဲမိုးနှင့် အောင်ဇင်၏ စကားစစ်ထိုးပွဲအကြောင်း ပါလာ၏။ ရဲမိုးအား သေမင်း၏ တမန်တော်၊ နိမိတ်ဆိုးဖတ်သူ . . စသည့်စကားလုံးများဖြင့် သုံးနှုန်းတင်စားထားကြသည်။ အောင်ဇင်အား ယနေ့သေမည်ဟု မနေ့က ရဲမိုး ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့ခြင်းအပေါ် တုံ့ပြန်ရေးသားချက်များကလည်း ပြင်းထန်လှသည်။ နိမိတ်ဖတ်ခြင်း မမှန်ကန်ခဲ့ပါက မဟုတ်မမှန် မတရားစွပ်စွဲပြောဆိုမှုနှင့် တရားစွဲမည်ဟု ကြိမ်းသူက ကြိမ်းသလို . . လူလိမ်ဟု သတ်မှတ်ပြီး Black List စာရင်းသွင်းမည်ဟု ဆိုသူကဆိုသည်။

ရဲမိုး ဂျာနယ်များကိုဖတ်ပြီး ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် လုံးခြေကာ လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ရဲမိုး နေရထိုင်ရတာ စိတ်မသက်သာဖြစ်နေလေ၏။ သင်တန်းမှာ သင်ကြားပြသရတာလည်း အဆီအငေါ်မတည့်၊ ဒီကြားထဲ သင်တန်းသားတွေက ရဲမိုး၏ နိမိတ်ဖတ်မှုမှန်မမှန် လောင်းကြေးထပ်နေကြသေး၏။

အချိန်စေ့၍ သင်တန်းလွှတ်လိုက်သည့်အခါမှာတော့ သင်တန်းသားတစ်ယောက် သူနားကပ်လာ၏။

“ဆရာ . . ဟဲ့ . . အောင်ဇင်ဆိုတဲ့ကောင် သေမယ်ဆိုတာ တကယ်လားဟင်”

“သူက သိချင်နေတော့ မြင်တာကို ပြောခဲ့တာပါကွာ”

“မမှန်ခဲ့ရင်တော့ ဆရာကို တရားစွဲတော့မှာနော်”

“ကိုယ့်ဘက်က လိပ်ပြာသန့်ပါတယ်”

ချာတိတ်ကိုစကားဖြတ်ပြီး အတင်းပြန်ခိုင်းရသည်။ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တော့မှပဲ ရဲမိုး အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ခုခဲ့တော့၏။ အချိန်က နေဝင်ဖျိုးဖျရောက်လာပြီမို့ အလင်းစစ်သည်တို့ အင်နှင့်အားနှင့် ဆုတ်ခွာစပြုလာပြီ . . ။

အများက စိတ်ဝင်စားနေကြသလို ရဲမိုးလည်း သူ့ဟောကိန်းသူ ရင်ခုန်စွာ စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။ သူပြောတာတွေ လွဲချော်သွားပါက ကြုံတွေ့ဖြေရှင်းရမည့်ကိစ္စတွေက တောင်လိုပုံနေမှာ သေချာသည်။ အချိန်များများစားစား မကျန်တော့သည့် ဒီနေ့တစ်နေ့တာကို ဘယ်လိုကျော်ဖြတ်ရမည်လဲဆိုတာ ရဲမိုး မတွေးတတ်တော့ . . ။

ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည့်ရဲမိုး အခန်းထဲခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လမ်းလျှောက်နေစဉ် ဖုန်းသံမြည်လာသည်။ အလောတကြီးဖွင့်ကြည့်လိုက်သော်လည်း သူ မသိသော နံပါတ်တစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

“ဟဲလို . . ”

“ဟဲ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ဘယ်လိုလဲဗျ သေမင်းရဲ့ တမန်တော်ဦး၊ နေကောင်းပါတယ်နော် . . ”

“ဘာပြောချင်လို့လဲ အောင်ဇင်”

“ခင်ဗျားပြောတော့ ဒီနေ့ကျုပ်သေမယ်ဆို . . ဟဲဟဲ”

“နေ့က မကူးသေးဘူးလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ညဆယ့်နှစ်နာရီအထိပဲ အကုံးဝင်တာလေ၊ ကျုပ် အိမ်ထဲကအိမ်ပြင်တောင်မထွက်ဘူး..”

“ကောင်းပါတယ်.. မင်းမှာ မနက်ဖြန်ရှိသေးရင် တွေ့ချင်ပါတယ်ကွာ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. စိတ်ချထားလိုက်၊ မနက်ဖြန် ခင်ဗျားဆီကို ကျုပ်လာခဲ့မယ်၊ ပြီးရင်.. ခင်ဗျား မျက်ခွက်ကို စုတ်ပြတ်သွားအောင် ထိုးပစ်မှာ.. ရှင်းလား”

အောင်ဇင်က ဒေါမာန်ပါပါပြောဆိုရင်းက ဖုန်းချသွားသည်။ သူ တကယ်ပဲ မိဒီယာသမားတွေစွတ်စွဲကြသလို.. သေမင်း၏တမန်တော် ဖြစ်နေပြီလား၊ ထို့အတွက် ဝမ်းသာရမှာလား ဝမ်းနည်းရမှာလားဆိုတာ ရဲမိုး စဉ်းစားမရတော့ချေ။

အောင်ဇင်အိမ်မှာတော့ ညဉ့်နက်သည်အထိ.. ဘယ်သူမှ မအိပ်ဘဲ စောင့်နေကြသလို.. တရားခွေလည်း တစ်ခွေပြီးတစ်ခွေ ဆက်တိုက်ဖွင့်ပေးထားကြသည်။ အောင်ဇင် ဆိုဖာတွင် ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေသော်လည်း စိတ်ကမငြိမ်၊ ရဲမိုး၏ နိမိတ်စကားကြောင့် သေဒဏ်ပေးခံရသည့် တရားခံတစ်ယောက်လို ခံစားနေရသည်။ သူ့အတွက် တစ္ဆေကြီးညမှာ သင်္ချိုင်းထဲရောက်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေ၏။ မခံစားနိုင်တော့သည့်အဆုံး အောင်ဇင် ထရပ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့သား.. ဘာလုပ်မလို့လဲ.. ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“အမေ.. သား မနေနိုင်တော့ဘူး.. အရက်သောက်မယ်၊ မူးပြီး အိပ်ပျော်သွားမှ စိတ်ဆင်းရဲတာ သက်သာသွားတော့မှာ”

“သားရယ်.. မသောက်တတ်ဘဲသောက်ရင် ပြန်အန်ထွက်ပြီး အန်ဖတ်ဆိုနေပါဦးမယ်”

“အမေကလည်းဗျာ.. သားတအားကြောက်နေပြီဗျ”

“ကဲပါကွာ.. နှစ်ပတ်လောက် သောက်ခိုင်းလိုက်၊ သူ အိပ်ပျော်သွားလည်း တစ်မျိုးကောင်းတာပဲ”

အောင်ဇင်၏ဖခင် ဝင်ပြောလိုက်မှ.. အရက်သောက်ခွင့် ပါမစ် ရသွားတော့၏။ အမေနှင့်ညီငယ် ထကာ အောင်ဇင် အရက်သောက်လို့ရအောင် ပြင်ဆင်ပေးကြသည်။ ကြောက်လှုပ်လား၊ သွေးတောင်းနေတာလားမသိ၊ အောင်ဇင် တစ်ပက်ခန့်.. သုံးခွက်ဆက်တိုက်ကို ဂေါ်ရင်ဂျီလို မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။

ဘီယာလောက်သာသောက်ဖူးသည့်အောင်ဇင် ချက်ချင်းလို အမူးရှိန်ဆောင့်တက်ကာ ဒေါင်ချစိုင်းသွားသည်။

“အမေ.. ညဆယ့်နှစ်နာရီကျော်တာနဲ့ အဲဒီမိစ္ဆာကောင် အိမ်လိုက်သွားပြီး သူ့မျက်နှာကို ဆွဲထိုးရမှ သားကျေနပ်မှာနော်”

“အေးပါ သားရယ်.. အမေတို့ လိုက်ပို့ပါမယ်၊ အမေ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒင်းကို ပိုးစိုးပက်စက် ပြောပစ်ချင်သေးတာ”

“ဟဲ.. ဟဲ.. ဒါမှငါ့အမေ၊ အဟင်း.. ခုပဲ ဆယ်နာရီခွဲပြီ သား တစ်ရေးအိပ်လိုက်ဦးမယ်”

“အိပ်.. သားလေး.. အိပ်.. အိပ်.. အမေတို့ရှိတယ်၊ စိတ်ချလက်ချအိပ် ခြင်တောင်မကိုက်စေရဘူး”

အောင်ဇင် သက်ပြင်းရှိက်ကာ စိတ်လျော့ပြီး လှဲအိပ်လိုက်တော့သည်။ သားနှင့်ထပ်တူ စိတ်ပူနေသည့်အမေက ယပ်တောင်တစ်ချောင်းနှင့် ခြင်မကိုက် ယပ်မနားအောင် ဂရုစိုက်နေရသည်။ နေနေသော အောင်ဇင် ချက်ချင်းဆိုသလို အိပ်ပျော်သွား၏။

“အဖေကြီး.. သားလေး ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူးနော်”

“မင်းကလည်းကွာ.. ပြောတဲ့ကောင်က ဘာလဲ၊ အကြားအမြင်ဆရာလား.. ရှေ့ဖြစ်ဟောတဲ့ကောင်လား၊ အလကားပါကွာ.. ညာဝါးပြီးဖြန်းနေတာပါ.. ငါက အစကတည်းက ယုံကိုမယုံတာ”

လင်သား၏ အာမခံစကားကြောင့် အောင်ဇင်၏မိခင် စိတ်အေးသွားရှာသည်။ ယပ်တောင်ဖြင့် မနားတမ်း ခတ်ပေးရင်း နာရီကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေရှာသည်။

ကြမ္မာဆိုးဝင်မည့်ရက်တစ်ရက် ကုန်ဆုံးဖို့ စက္ကန့်ပိုင်း၊ မိနစ်ပိုင်းမျှသာ လိုတော့၏။ တိုင်ကပ်နာရီမှ ဆယ့်နှစ်ဂဏန်းပေါ် လက်တံနှစ်ချောင်းထပ်သွားသည်အထိ သားလေးဘာမှမဖြစ်လျှင် ကြမ္မာဆိုးမှ လွတ်ပြီဟု ဆိုနိုင်တော့မည်။ ထိုမိနစ်ပိုင်းကာလလေး လွန်မြောက်သွားဖို့စောင့်ဆိုင်းရတာ ကမ္ဘာပျက်မည့်နေ့ကို မျှော်ရသလို ဖြစ်နေ၏။

မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေရင်း လက်တံသုံးချောင်းထပ်သွားသည့်အခိုက် ထွက်ပေါ်လာသော နာရီသံကြောင့် အားလုံးတဒိန်းဒိန်း ရင်ခုန်အောင် လန့်ဖျပ်သွားကြရှာသည်။ မူးမူးနှင့် အိမ်နေသည့် အောင်ဇင်လည်း တစ်ယောက်ယောက်က လှုပ်နှိုးလိုက်သလို လန့်နိုးလာလေ၏။ နိုးသည်နှင့် အောင်ဇင် လှမ်းကြည့်တာ တိုင်ကပ်နာရီကိုသာဖြစ်သည်။

အချက်ပေးသံ ဆယ့်နှစ်ချက်လုံးကို အောင်ဇင်လိုက်၍ ရေတွက်သည်။ အသံစုံသွားတော့ ထခုန်ကာ လက်သီးလက်မောင်းတန်းပြီး အော်လိုက်တော့၏။

“လွတ်ပြီ.. လွတ်ပြီ.. ကြမ္မာဆိုးက လွတ်ပြီ၊ သား မသေတော့ဘူးမေမေ.. ဟိုကောင်ပြောတာ မှားသွားပြီ.. ဟား.. ဟား

ဟား..”

“ဟုတ်တယ်.. ဟုတ်တယ်.. သားမှာ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိတော့ဘူး၊ အားလုံးပြီးသွားပြီ.. ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်”

မိသားစုဝင်တွေ အကုန်ပျော်ရွှင်နေကြသည်။

“ရဲမိုးဆိုတဲ့ကောင်ဆီ သားသွားမယ်”

“သားရယ် အချိန်မတော်ကြီး.. မနက်ကျမှ သွားပါလားတဲ့”

“ဟင့်အင်း မေမေ၊ တစ်ရက်ကျော်ကျော်လောက် စိတ်ဆင်းရဲကိုယ်ဆင်းရဲဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြွေးကို.. ခုချက်ချင်း သွားဆပ်ချင်တာကောင်းတယ်”

“အေး.. သွားမယ် အဖေလည်းလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့.. ခဏလေး ဖေဖေ.. သား အပေါ့သွားလိုက်ဦးမယ်.. ပလီ(စ်)ဝိတ်”

“သား.. ညီလေးကို ခေါ်သွားလေ”

“ဟား.. အိမ်သာထဲ မခေါ်ချင်ပါဘူး.. မဟုတ်တာ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီလည်း ကျော်သွားပါပြီ အမေရဲ့.. Don't Worry မာမီ”

အောင်ဇင်က ရွှင်ဖြူးစွာပြောရင်း ရေချိုးခန်းဆီသို့ တစ်ယောက်တည်းထွက်သွား၏။ အမူးမပြေသေး၍ ခြေလှမ်းတွေက ဆိုင်တိုင်တိုင်နှင့် ရေချိုးခန်းထဲအဝင် ဘေစင်ပေါ်လက်ထောက်ထိုင်ရာ ဆပ်ပြာခွက် အောက်ပြုတ်ကျသွား၏။

ပြီးနောက်.. အိပ်သာကမုတ်ဆီသို့အလှမ်း အောက်သို့ ပြုတ်ကျနေသော ဆပ်ပြာတုံးကိုနင်းမိသွားကာ.. အောင်ဇင် ခြေပစ်ထုတ်ပစ် လဲကျသွားလေတော့သည်။

“အား!..”

“ခွပ်!”

အိမ်သာကမုတ်နှင့် ခေါင်းဆောင်မိသော အောင်ဇင်မှာ အားခနဲ တစ်ချက်သာ အော်နိုင်တော့သည်။ ပါးစပ်အဟောင်းသာ ပွင့်လျက် မျက်လုံးကြီးကလည်း ပြူးလို့နေသည်။ ထိုမျက်လုံးများတွင် နားမလည်နိုင်ခြင်း၊ မယုံကြည်နိုင်ခြင်းနှင့် လက်သင့်မခံလိုခြင်းတို့ ပျော်ဝင်နေ၏။ ရေချိုးခန်း ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျနေသော အောင်ဇင်၏ဦးခေါင်းအောက်မှ နီဆွေးဆွေးသွေးတို့က အလျဉ်းမပြတ် စီးဆင်း လို့နေသည်။

အောင်ဇင် လုံးဝငြိမ်သက်သွားချိန်တွင် လမ်းထိပ်ကင်းတဲမှ ဆယ့်နှစ်နာရီသံချောင်းခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ အောင်ဇင်တို့ အိမ်မှနာရီနှင့် ငါးမိနစ်တိတိကွာနေသော ထိုသံချောင်းခေါက်သံတို့ သူတို့အိမ်သားတွေ သတိမှထားမိပါလေစ...။

အခန်း(၁၄)

နက်ခင်း၏ ကြည်လင်တောက်ပသော ကောင်းကင် ထက်တွင် ကျေးဇူးတို့ လမ်းသလားနေကြပြီ။ လူသားတို့လည်း ဗုဒ္ဓကံအံ့ တုတ်နှင့်ထိုးလိုက်သလို ရွှံ့စိုတက်အောင် လူးလားခေါက်ပြန် သွားလာနေလေ၏။ ထိုလူများထဲ ရဲမိုးလည်း အပါအဝင်ဖြစ်၏...။ ညက တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ခဲ့၊ အိပ်တစ်ဝက် နိုးတစ် ဝက်နှင့် အိပ်မက်ဆိုးတွေသာ မက်နေခဲ့သည်။

ချိုင်းထောက်လွတ်သွားပြီဖြစ်သော်လည်း လမ်းလျှောက်

တုတ်ကောက်ကိုတော့ အားပြုနေရဆဲ။ ရဲမိုး တုတ်ဆွဲ၍ အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ အနီးဆုံး ဂျာနယ်အရောင်းဆိုင်က ဘတ်(စ်)ကားဂိတ် မှာမို့ . . ရဲမိုး ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့၏။

ဂျာနယ်ဆိုင်ရောက်တော့ ဆိုင်ခင်းခါစပဲရှိသေး၍ စောင့်နေ ရသေးသည်။ စက်ဘီးသမားတွေလာပို့သည့် ဂျာနယ်ထုပ်များထဲမှ The Best Daily တစ်စောင် . . ဝယ်လိုက်သည်။ ထွေထွေထူးထူး ရှာနေစရာမလို The Best Daily မျက်နှာဖုံးမှာပင် စာလုံးမည်းကြီး တွေနှင့် ပြူးတူးပြတ် ပါလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

‘ယမမင်း၏ တမန်တော်ပြောသည့်အတိုင်း အစီအစဉ်တင် ဆက်သူ အောင်ဇင် ယမန်နေ့ည ဆယ့်နှစ်နာရီအတိတွင် အိမ်သာ ကမုတ်ဖြင့် ခေါင်းဆောင့်ကာ သေဆုံးခြင်း . . .’ ဆိုသည့် ခေါင်းစဉ် ကြောင့် ရဲမိုး ယိုင်လဲမသွားအောင် တုတ်ကောက်ကို အားပြုထား လိုက်ရလေသည်။

ရဲမိုး အိမ်ပြန်လာတော့ ဝမ်းနည်းဖွယ် အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုက ဆီးကြိုနေ၏။ ထိုအဖြစ်ဆိုးမှာ အမေဆုံးပြီဆိုသော သတင်းဆိုးဖြစ် သည်။

“အဖေလည်း ဂျာနယ်ဖတ်ရင်း စောင့်နေတာ . . အဲဒါ မင်း အမေက ခေါက်ဆွဲပြုတ်စားချင်တယ်ဆိုတာနဲ့ သွားလုပ်ပေးနေတုန်း ဂျာနယ်ကို ယူဖတ်တယ်နဲ့တူပါတယ် သားရယ်၊ သားကို လူသတ် သမားလို့ စွပ်စွဲထားတဲ့ သတင်းကိုဖတ်ပြီး နှလုံးခုန်ရပ်သွားတော့တာ ပဲ”

သူ့သတင်းကြောင့် အမေ ခုလိုဖြစ်သွားရတာသိတော့ ရဲမိုး ပိုပြီးဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားရသည်။ အမေ ဒီလိုသေမည်ကို

လည်း ရဲမိုးကြိုသိထားခဲ့သည်။

သားအတွက် . . တတ်စွမ်းနိုင်သည်ထက် ပိုမိုပေးဆပ်သွား သော အမေ၏နောက်ဆုံးခရီးကို ရဲမိုး ခမ်းနားစွာကျင်းပပေးခြင်း ပြင်သာ ဖြေရတော့၏။ အမေ၏ ဈာပနာအခမ်းအနားသည် ရဲမိုး အား စပ်စုချင်သောပရိသတ်ကြောင့် . . အထူးတလည်စည်ကားခဲ့ သည်။ သတင်းရရှိအတွက်ဆို အားမနာလျှာမကြီး အင်တာဗျူးတတ် သည့် ပါပါရာစီ(သတင်းထောက်)များကြောင့်လည်း ဈာပနာအခမ်း အနားမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရလေသည်။

ဒီလိုနှင့် သားအဖနှစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သလိုစားကြသည့် တစ်ခုသောထမင်းပိုင်းတွင် . . .

“သားရဲ့ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့အပေါ်မှာ အဖေ ဘယ်လိုမြင်လဲ” ဦးဖိုးအောင် စားလက်စထမင်း ရပ်သွား၏။ အတန်ကြာ . . တွေးငေးစဉ်းစားရင်း ရေတစ်ခွက်သောက်၍ လည်ချောင်းရှင်းလိုက် ပြီးမှ . .

“လူတစ်သန်းမှာတစ်ယောက်၊ တစ်ကုဋေမှာတစ်ယောက် ရနိုင်ခဲ့တဲ့ အစွမ်းသတ္တိပဲလေ . . အဖေဂုဏ်ယူတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သဘာဝတရားကို လွန်ဆန်သလို ဖြစ်နေတဲ့အတွက် . . သိပ်တော့ ဘဝင်မကျဘူး၊ ခုဆို ငါ့သားကို ဂုဏ်ပြုတဲ့အနေနဲ့ လက်ချင်းဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ရတဲ့သတ္တိ အဖေ့မှာမရှိတော့ဘူးလေ . . ”

အဖေ့အပြောကြောင့် ရဲမိုး စိတ်မသက်မသာစွာနှင့်ပင် ရယ် လိုက်တော့သည်။ နှစ်ယောက်လုံး ထမင်းကိုလက်စသတ်ပြီးနောက် အတူတကွ သိမ်းဆည်းဆေးကြောရင်း . . .

“ခုတလော ဂျာနယ်တွေ ဖတ်ရတာလဲ . . . အဖေ့ကျင့် လူ

သတ်မှုတွေ များလာသလိုပဲ၊ လွှတ်တော်မှာတော့ ဒီကိစ္စဆွေးနွေးကြတယ်ပြောတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် အဖေ.. ရမ္မက်ကျူးတဲ့ လူဘီလူးတွေ သောင်းကျန်းနေကြတာ”

“အဓမ္မကျင့်ပြီး ခရေပန်း သုံးပွင့်ချန်ထားခဲ့တဲ့.. လူသတ်မှုကတော့ လူပြောအများဆုံးပဲ၊ အဲဒီပုံစံအတိုင်း ကျူးလွန်ခဲ့တာ.. နှစ်မူရှိပြီနော်.. အဲဒါကော ဘယ်လိုထင်လဲ.. သားရဲ့”

“သူ့ဆန္ဒပြည့်ဖို့ အဓမ္မကျင့်ရတာကို ဝါသနာထုံနေတဲ့ကောင်နဲ့ တူတယ်.. ရဲကိုတောင် သဲလွန်စချန်ထားပေးခဲ့တာနော်၊ ဥပဒေကို စိန်ခေါ်တဲ့လုပ်ရပ်ပဲလို့မြင်တယ် အဖေ”

“မှန်တယ်.. ဒီလိုလူစားတွေပေါ်လာတာ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းအတွက် အမှိုက်ပဲ.. မကောင်းဘူး”

“တင်.. တောင်..”

သားအဖတွေ စကားကောင်းနေစဉ်.. အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ဘဲလဲသံ ကြားလိုက်ရသည်။ ရဲမိုး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရာ.. သူ မသိသောလူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုလူက နှစ်လို့ဖွယ်ပြုံးပြရင်း..

“ကိုရဲမိုးပါလား ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့.. ကျွန်တော်ပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ဘာကိစ္စများပါလဲ”

“ကျွန်တော်က အထူးစုံစမ်းစစ်ဆေးရေးက ခုရဲအုပ်ကျော်စိုးပါ။ ကိုရဲမိုးကို မေးစရာလေး ရှိလို့ပါ၊ ကျွန်တော် အိမ်ထဲဝင်လို့ ရပါသလားခင်ဗျာ”

“ဪ.. ရပါတယ် ဝင်ပါ”

ရဲမိုး အိမ်ထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ ကျော်စိုးမှာ ထိုင်ခဲ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် လာရင်းအကြောင်းကို စကားစလေသည်။

“အခုတလော မိန်းကလေးတွေ အဓမ္မကျင့်ခံနေရတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းတွေတော့ ကိုရဲမိုး ကြားပြီးလောက်ပါပြီ၊ ခရေသုံးပွင့်နဲ့ သဲလွန်စချန်ခဲ့တဲ့ မုဒိမ်းကျင့်ပြီး လူသတ်ခဲ့တဲ့အမှုတွေပေါ့”

“အင်း.. ကြားမိပါတယ်..”

“ဒီအမှုတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တရားခံကိုမိဖို့ ကျွန်တော်တို့ အတော်ခက်ခဲနေပါတယ်..”

“အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လိုများပတ်သက်နေလို့လဲ..”

“မပတ်သက်ပါဘူး.. အကူအညီတောင်းချင်တာပါ”

“ဘယ်လိုများလဲ..”

“ကိုရဲမိုးရဲ့ ထူးခြားတဲ့စိတ်စွမ်းအင်နဲ့ တရားခံကို ဖော်ထုတ်ပေးဖို့ပါ”

သူ့ကို လာနောက်နေသည်လား အတွေးနှင့်.. ကျော်စိုးမျက်နှာကို ရဲမိုးစေ့စေ့ကြည့်ကာ အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကျော်စိုးအမူအရာက တည်ငြိမ်လွန်းနေသည်။ ရဲမိုး စိတ်ပျက်သောအမူအရာနှင့် ခေါင်းခါရင်း..

“အားတော့ နာတယ် ကိုကျော်စိုး၊ ကျွန်တော်ကူညီနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး..”

“စဉ်းစားပါဦး ကိုရဲမိုးရယ်၊ အစော်ကားခံရပြီး အသက်ဆုံးရှုံးမယ့် မိန်းကလေးတွေ ထပ်တိုးလာမှာစိုးလို့ပါ..”

ရဲမိုး သက်ပြင်းသာရှိက်မိတော့သည်။ ဦးဖိုးအောင်က ဘေးတွင်ထိုင်နေရင်းက ရဲမိုးကိုလက်တို့ကာ..

“ဘာပဲပြောပြော ဒီကိစ္စ သားကူညီပေးသင့်တယ်. . သား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့အတွက် လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားပေးစေချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီမယ်လို့လည်းထင်မိပါတယ်”

ယဝါပြတ်ငြင်းဆိုရန် ရဲမိုး ခေါင်းယမ်းပြလိုက်တော့သည်။

“မှားနေပြီ ကိုကျော်စိုး၊ ကျွန်တော် အရမ်းစိတ်ပျက်နေလို့ မကူနိုင်ပါဘူး”

အပြီးအပြတ်ပြောလိုက်သည့်စကားကြောင့် ကျော်စိုးမျက်နှာမကောင်းဘဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ ဦးဖိုးအောင်က အားတုံအားနာအပြုံးနှင့် ကျော်စိုးအားကြည့်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ကိုရဲမိုးရထားတဲ့ ဘုရားပေးတဲ့ လက်နက်ကို အကျိုးရှိစွာ အသုံးချစေချင်တယ်”

ရဲမိုး ခေါင်းခါပြရင်း..

“ခင်ဗျားကို ပြောပြီးပြီပဲဗျာ. . ကျွန်တော်မကူညီနိုင်ပါဘူးလို့”

“ကောင်းပါပြီ ကိုရဲမိုး. . ကျွန်တော်ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်. . တကယ်လို့များ စိတ်ပြောင်းသွားခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ကိုဆက်သွယ်ပေးပါဗျာ”

ကျော်စိုးက. . လိပ်စာကတ်တစ်ခု လှမ်းပေးကာ ရည်မှန်စွာ ပြုံးပြလျက် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားရှာသည်။ ဒီကိစ္စ အဖေနှင့် ဆက်ဆွေးနွေးနေရမည် စိုးသောကြောင့် ရဲမိုးက ဦးအောင်ရှောင်ထွက်ကာ သူ့အခန်းထဲဝင်နေလိုက်တော့၏။

ထိုကိစ္စက ထိုမျှနှင့်ပြီးမသွား၊ နောက်တစ်နေ့ထုတ် ဂျာနယ်

များတွင်. . အဓမ္မကျင့် အသတ်ခံရသည့် (၁၆)နှစ်သမီးလေးတစ်ယောက်အကြောင်း ပါလာပြန်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ခရေပန်းသုံးပွင့်ချန်ထားခဲ့သည်မို့. . မုဒိမ်းကောင် လူသတ်သမားက တစ်ယောက်တည်းဟု ကောက်ချက်ချချရေးသားထားသည်။

တရားခံက သားကောင်ကို ဂရုတစိုက်ရှာဖွေကာ စနစ်တကျ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးမှ ကျူးလွန်သည်ဖြစ်၍ တရားခံကို ခြေရာခံဖို့ ရဲတွေအတွက် ခက်ခဲနေပုံလည်းရသည်။

ထိုသတင်းကိုဖတ်အပြီး ဦးဖိုးအောင်က. .

“သား. . မင်းရဲ့အစွမ်းအစကို ဒီနေရာမှာ အသုံးပြုကြည့်သင့်နေပြီနော်”

ဖခင်၏တိုက်တွန်းမှုကို ရဲမိုး ချက်ချင်းမတုံ့ပြန်မီ၊ အုပ်ထိန်းမှုမကင်းသေးသည့် သေဆုံးသူကောင်မလေးကို ပုံဖော်မြင်ယောင်ကြည့်ကာ စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်မိ၏။ အညွန့်ကျိုးရရှာသည့် ပွင့်သစ်စပန်းကလေးအတွက် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ရတော့မလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ. . ။

“မင်းအမေသာရှိနေသေးရင် မင်းကိုကူညီခိုင်းမှာပဲ. . သား၊ ဒါလည်း သူများအသက်ကယ်တဲ့ ကုသိုလ်အလုပ်ပဲ မဟုတ်လား”

အဖေအပြောကောင်းသည့်အတွက် ရဲမိုး ဆုံးဖြတ်ချက်ပြင်ကာ ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးထံ ဖုန်းဆက်လိုက်တော့သည်။

သူ့အား ကျော်စိုး ရဲကားနှင့် စခန်းသို့လာခေါ်သွားသည်။ စားပွဲရှေ့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ကျော်စိုးက ခုံပေါ်သို့ အခင်းဖြစ်နေရာမှ သိမ်းဆည်းလာသည့် သေဆုံးသူမိန်းခလေး၏ ပစ္စည်းပစ္စယများထည့်ထားသော သက်သေခံအိတ်ကို ထုတ်ပေးသည်။

“ဒီပစ္စည်းတွေပေါ်မှာ စစ်ဆေးကြည့်ပြီးပြီ၊ သေသူရဲ့ လက် ခွေရာကလွဲပြီး ဘာမှမတွေ့ရဘူး.. ကိုရဲမိုး”

ရဲမိုးက ပလတ်စတစ်အိတ် အပေါ်မှပင် သက်သေပစ္စည်း များကို ထိတွေ့နိုင်တွယ်ကာ အာရုံခံကြည့်သည်။

ရဲမိုး ကြိုးစားပမ်းစား အာရုံခံကြည့်သော်လည်း ဘာကိုမှ မမြင်မတွေ့ရ.. ဆယ်မိနစ် လောက်အာရုံခံအပြီးတွင်တော့ ရဲမိုး လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

“ဘာမှမမြင်ရဘူး ကိုကျော်စိုး”

“ဒါဆို ဘယ်လိုဆက်လုပ်ကြမလဲ.. ကိုရဲမိုး”

“အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာ ကျွန်တော့်ကိုလိုက်ပြီဗျာ”

သို့နှင့် ကျော်စိုး၏ ရဲကားနှင့်ပင် သုဝဏ္ဏအားကစားကွင်း ဘေးမှ ခုံးကျော်တံတားအောက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။

“အခင်းဖြစ်တဲ့နေရာက ဘူတာအနီးတစ်ဝိုက်တွေမှာပဲဖြစ် ခဲ့တာနော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုရဲမိုး..”

“လူသတ်သမားက သုဝဏ္ဏထဲက မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“အဲလိုလည်း ပုံသေတွက်လို့မရဘူးဗျ.. သူက ရထားလမ်း ဝန်းကျင်ကို ပြစ်မှုကျူးလွန်ဖို့နေရာအဖြစ် ရွေးချယ်ထားတာ၊ ဒါ ကြောင့်ရထားလမ်းတစ်လျှောက် ချောင်ကျတဲ့နေရာတွေမှာ.. ည ဘက်ကင်းပန်းဝပ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေရတာ”

“ဒါဆို တရားခံက အသတ်ခံရတဲ့ မိန်းခလေးတွေနဲ့ သိကျွမ်း ပြီးသားပဲဖြစ်လိမ့်မယ်.. ဒါမှသာ အလွယ်တကူခေါ်လာလို့ ရမှာ ပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်.. မရင်းနှီးတောင် မျက်နှာသိထဲကပဲ ဖြစ် လိမ့်မယ်”

“သေသူအားလုံးကရော.. တစ်မြို့နယ်တည်းကလား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုရဲမိုး၊ နှစ်ယောက်က တာမွေ၊ တစ်ယောက် က မေတ္တာညွန့်”

“နီးတော့ နီးသားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်.. ဒါကြောင့် တာမွေထဲက လူဆိုးစာရင်းဝင် တွေကို အသေးစိတ်စစ်ဆေးနေတာပေါ့”

စကားတပြောပြောနှင့်ပင် ခုံးတံတားနှင့် အနီးဆုံးနေရာ သို့ရောက်လာကြသည်။ ရထားလမ်းရောက်အောင် ကားပေါ်မှ ဆင်း လျှောက်ကြရသည်။ တစ်ဖက်ခြမ်းတွင် သုဝဏ္ဏအားကစားရုံကြီးရှိပြီး ဒီဘက်ခြမ်းမှာ ဝန်ထမ်းတိုက်ခန်းတွေရှိနေသည့်အတွက် တရားခံနှင့် အသတ်ခံရမည့်မိန်းခလေးမှာ ရထားလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။

ရထားလမ်းနှစ်လမ်း၏အလယ်တွင် ထုံးဖြူထားသော လူပုံ သဏ္ဌာန်ကောက်ကြောင်းတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ လူတစ်ယောက် အ သက်ပျောက်ခဲ့သော နေရာပါလားဟု တွေးမိပြီး ရဲမိုး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား၏။

ထုံးဖြူကောက်ကြောင်းအတွင်းမှ မြေသားကို လက်နှင့်ထိ ကိုင်ကြည့်၏။

ဖြစ်စဉ်ကို အာရုံစိုက်ပြီး.. ဦးနှောက်အား အလုပ်ပေးလိုက် သည်။ ဘာအာရုံကိုမှ မခံစားရသဖြင့် ရဲမိုး လက်လျှော့လိုက်ရ၏။

“ကောင်မလေးအလောင်းရော”

မိုး..

“မူခင်းဆရာဝန်စစ်ဆေးပြီးလို့ သင်္ကြိုဟ်ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ ကိုရဲ

ရဲမှီး တစ်နာရီနီးပါးလောက် အချိန်ပေးပြီး ဘာမှမသိရသည့် အတွက် သူတို့နှစ်ယောက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ပြန်ခဲ့ကြရလေ၏။

အချိန်တွေသာ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ခရေ ပွင့်သုံးပွင့် လူသတ်မုဒိမ်းကောင်ကိုတော့ မမိနိုင်သေး။ လူမှုကွန်ရက် အဖွဲ့အစည်းများကလည်း ထိုတရားခံအား အမြန်ဆုံးဖမ်းဆီးဖော် ထုတ်ပေးဖို့ ဆန္ဒဖော်ထုတ်ပွဲတွေ လုပ်လာကြသည်။

ထိုသို့ . . . အုန်းအုန်းကြွက်ကြွက် ဖြစ်နေချိန်တွင်မှ နောက် ထပ်မုဒိမ်းကျင့်သတ်ဖြတ်မှုတစ်ခု ထပ်မံဖြစ်ပွားလာပြန်သည်။ ထူးစံ အတိုင်းပင် ခရေပန်းသုံးပွင့်ကို အလောင်းပေါ်တင်သွားသေးသည်။

ယခုတစ်ကြိမ်ဖြစ်သည်က ကန်တော်ကြီးမျှော်စင်ကျွန်းတွင် ဖြစ်၏။ လူသတ်သမားကလည်း ပုံစံတူ လေးကြိမ်တိုင် ကျူးလွန်ခဲ့ သည့် တစ်ယောက်တည်းသော တရားခံဖြစ်နေ၍ ကွင်းဆက်အမှုတွဲ အား ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးပင် ဆက်လက်ကိုင်တွယ်နေရသည်။

အခင်းဖြစ်နေရာမှ အမျိုးသမီးအလောင်းကို စစ်ဆေးနေ ရင်း ကျော်စိုးက ရဲမိုးအား သတိရသွားသည်။ အလောင်းကို ဆေးရုံ သို့မပို့ခင် ရဲမိုးတွေ့လိုက်လျှင် အခြေအနေထူးခြားမည်ဟု သူ ယူဆ လိုက်သည်။ သို့နှင့် ရဲမိုးထံ ဖုန်းဆက်ကြည့်သည်။

“ကိုရဲမိုး မုဒိမ်းမှုထပ်ဖြစ်ပြန်ပြီ၊ ခင်ဗျားအားရင် အခုချက် ချင်း ကန်တော်ကြီးမျှော်စင်ကျွန်းကို လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်၊ ကျွန်တော် ရဲကားတစ်စီး လွှတ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ. . ကျွန်တော်လိုက်ခဲ့မယ်”

မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်အကြာတွင် အိမ်ရှေ့သို့ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် ရောင်စုံမီးတန်းပါသော ရဲကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားလမ်း တွေပိတ်နေသဖြင့် ကန်တော်ကြီးသို့ နာရီဝက်လောက်ကြာမှ ရောက် ခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ်ရာနေရာအထိ ကားက တောက်လျှောက်မောင်း ဝင်လာခဲ့သည်။

ရဲအစောင့်အကြပ်တွေ ချထားသည့်နေရာအရောက်တွင် ကားရပ်လိုက်၏။ ကျော်စိုး ကားနားထိလာကာ. . .

“လာ. . ကိုရဲမိုး. . အားလုံးစောင့်နေကြတာ”

“သဲလွန်စတွေ ရှာတွေ့သေးလား ကိုကျော်စိုး”

“အရင်အမှုတွေလိုပါပဲ၊ ခရေသုံးပွင့်ကလွဲပြီး ဘာမှမတွေ့ ရပါဘူး”

စကားပြောရင်း လျှောက်ခဲ့ကြရာ ကန်စပ်အနီး ချုံပုတ်ဘေး မှ အလောင်းရှိရာသို့ ရောက်လာကြသည်။ ပက်လက်အနေအထား နှင့် မလုံမခြုံဖြစ်နေသော သက်မဲ့မိန်းကလေးပုံစံက. . . သနားစရာ ကောင်းလှသည်။ လွန်ရောကျွံရောရှိလှမှ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်နှင့် လှတပတ မိန်းကလေးမှာ သွေးဆာနေသော ရမ္မက်ဘီလူး၏ သား ကောင်ဖြစ်ရပြန်လေပြီ. . .

စိတ်မကောင်းဖြစ်မှုကို မျှိုသိပ်၍ ရဲမိုး အလောင်းဘေးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်လိုက်၏။ ကျော်စိုးအား တစ်ချက်မော့ကြည့်ရင်း. . .

“အလောင်းကို ထိလို့ကိုင်လို့ ရပါတယ်နော်”

“ရပါတယ်၊ ကြိုးစားကြည့်ပါအုံး ကိုရဲမိုးရယ်”

ရဲမိုး စိတ်ကိုတင်းကာ. . . ဖြူဖွေးပြာနှမ်းနေပြီဖြစ်သော. . . မိန်းကလေး၏ ဘယ်လက်အား သူ့ညာလက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် တွင် ဓါတ်လိုက်ခံရသကဲ့သို့ ရဲမိုး ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ရဲမိုး ဗလုံးဗထွေးနှင့် စကားတွေ စပြောလေ သည်။

“သိတယ်. . သိတယ်. . သူတို့အချင်းချင်းသိနေတယ်”

“ဘယ်သူတွေ. . သိတာလဲ၊ ဘာတွေမြင်လို့လဲ ကိုရဲမိုး”

“ကောင်မလေး သူ့ကိုသိနေတယ်၊ လူသတ်သမားနဲ့. . ဒီ မိန်းကလေးက ကားဂိတ်မှာဆုံကြတာ မှောင်ရီပျိုးနေပြီ၊ ကောင်မ လေးနဲ့ စကားတွေအကြာကြီးပြောနေတယ်၊ ဒီကို တက္ကစီနဲ့လာတာ၊ ခုခိမ်းကောင်ရဲ့မျက်နှာကို မြင်နေရတယ်. . . သူ့နာမည်က စောဦး ဆို. . ကောင်မလေး ခေါ်လိုက်တဲ့အသံ ကြားရတယ်”

“သူ့မျက်နှာပုံစံက ဘယ်လိုမျိုးလဲ ကိုရဲမိုး”

ကျော်စိုး... ရဲမိုး၏ စိတ်စွမ်းအင်ကို အလွန်အမင်း အံ့အားသင့်သွားမိသည်။ ကျော်စိုးအမေးကို ရဲမိုးပြန်မဖြေနိုင်သေး...။ ရဲမိုးမှာ အခင်းဖြစ်ရာနေရာရှိ လူသတ်သမားနှင့် မိန်းကလေးရွှေသို့ ရောက်နေသလိုမျိုး မြင်နေရသည်။ သူတို့ကတော့ ရဲမိုးကို မြင်ပုံပေါ်ပေ...။

ကန်တော်ကြီးထဲမှ ဆိုင်ခန်းများပိတ်ချိန်အထိ သူတို့နှစ်ယောက် မပြန်နိုင်သေး...။ သူတို့ လမ်းလျှောက်လာရင်း လူသူပြတ်သောနေရာသို့အရောက်တွင် စောဦးဆိုသူက ကောင်မလေးတို့တွန်းလှဲကာ အဓမ္မကျင့်ရန် ကြိုးစားသည်။ ကောင်မလေး အော်မည်ကြံ၍ လက်တစ်ဖက်က ပါးစပ်ကိုအုပ်ရင်း ကျန်လက်တစ်ဖက်က ကောင်မလေးမျက်နှာကို ထိုးချလိုက်တော့သည်။

ဝန်းကျင်ကလည်း မှောင်မည်းနေသည်မို့ ကာမတိလူးအတွက် မင်္ဂလာအခါတော်ဖြစ်သွားလေ၏။ သူ့လိုဘဆန္ဒတွေ ပြည့်သွားမှ ခဏနားကာ အိတ်ထဲမှ လူသတ်လက်နက်ဖြစ်သော ခလုတ်ဓားကိုထုတ်ပြီး ကလေးမ၏နံကြားကို ထိုးသွင်းလိုက်၏။

“ဟေ့... ဟေ့ကောင်... မလုပ်နဲ့”

အလောင်းလက်ကိုကိုင်ရင်း တစ်ယောက်တည်း အော်နေသော ရဲမိုးကိုကြည့်ကာ ကျော်စိုးတို့ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

စောဦးမှာ ကလေးမလေးနှာခေါင်းကို အတန်ကြာအောင် ပိတ်ထားပြီးမှ အသက်ရှူမရှူ စမ်းကြည့်သည်။ ကောင်မလေး ငြိမ်သက်သွားပြီဆိုမှ အသင့်ပါလာသော ခရေပန်းသုံးပွင့်ချကာ ခြေရာလက်ရာများ ဖျောက်ထားခဲ့၏။ စောဦး သဲလွန်စဖောက်ဖျက်နေပုံထဲ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ရှိလှ၏။

“သူ... သူ... အိမ်ပြန်သွားပြီ၊ ဘုရားကြီးတစ်ဆူကို မြင်နေရတဲ့ ရပ်ကွက်မှာနေတာ၊ အိမ်နံပါတ် (၆၄)အိမ်ထဲဝင်သွားပြီ...။ ဟင်!...”

“ဘာ!... ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုရဲမိုး၊ ဘာမြင်ရလို့လဲ”

“ခါတ်... ခါတ်ပုံချိတ်ထားတယ်၊ စောဦးဆိုတဲ့ကောင်က ရဲသူနီဖောင်းနဲ့ဗျ...”

“ဟင်!...”

သိသင့်တာတွေအားလုံး သိလိုက်ရပြီမို့ ရဲမိုးအလောင်းရဲထက်ကို လွှတ်လိုက်တော့သည်။ ဝိုင်းကြည့်နေသော လူအုပ်ထဲမှ သူပုံတစ်ပြက်မီးရောင်များ လင်းလက်သွား၏။ မီဒီယာများ ရောက်လာကာ ခါတ်ပုံဝိုင်းရိုက်နေကြသဖြင့် ကျော်စိုး ဝင်တားနေရသည်။

ကျော်စိုးထံ ပုန်းဝင်လာသည်။ စောဦးနှင့် ပတ်သက်သော နယ်ရေးအချက်အလက်များ ဖြစ်၏။ ထို့နောက်... ရဲမိုးကိုခေါ်ကာ မုဒိမ်းကောင်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“စောဦးဆိုတဲ့ကောင်က ရဲတစ်ယောက်ပဲ၊ မြို့ထဲက ရွှေဆိုင်ဆေးပြင်တိုက်လို့ ရဲဘက်ကအထုတ်ခံရပြီး ထောင်ကျသွားတာ...။ သွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နဲ့ ပြန်လွတ်လာတာလေ”

“ဪ...”

“သူ့အထုတ်ခံရတာနဲ့ ပတ်သက်လို့... ရဲတွေအပေါ် အငြိုးစားပြီး စိန်ခေါ်တဲ့ပုံစံနဲ့ လူသတ်ပြနေတာ...။ မုဒိမ်းကျင့်တာကတော့ သူ့ဝါသနာနဲ့တူပါတယ်”

တရားခံနေထိုင်ရာမြို့နယ်သို့ ရောက်သောအခါတွင်လည်း ချော်တို့၏ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအရ ဝရမ်းအပြင် သက်ဆိုင်ရာရပ်ကွက်

လူကြီးကိုပါ သက်သေအဖြစ် ခေါ်ရသေးသည့်အတွက် အချိန်အတော်ဖင့်သွားသည်။

စောဦးနေအိမ်ကို ဝိုင်းထားပြီးသည်နှင့် ရဲမိုးလည်း ရပ်ကွက်လူကြီးနှင့်ရောကာ အိမ်ထဲအထိ ဝင်လိုက်သွားဖို့ အသင့်ပြင်ထား၏။ ထိုစဉ် အိမ်ပေါ်ထပ်ပြတင်းမှ လိုက်ကာလှုပ်ရှားသွားတာ ရဲမိုး မြင်လိုက်သည်။ ဖျတ်ခနဲသာ မြင်ရခြင်းဖြစ်သော်လည်း.. . ထိုလူသည် စောဦးဖြစ်ကြောင်း ရဲမိုး တပ်အပ်သိသည်။

ရပ်ကွက်လူကြီးနှင့် ရဲများ တံခါးခေါက်လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် လာဖွင့်ပေးသည်။

ထိုအမျိုးသမီးက လေသံမာမာနှင့်.. .

“ဘာများလဲကွဲ့.. .”

“ကျွန်တော် ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးပါ။ အစ်မကြီးရဲ့သား စောဦးနဲ့ စကားပြောချင်လို့ပါ”

“သူ ဒီမှာမနေဘူး”

“သူ ဒီမှာရှိပါတယ်၊ စောစောက အပေါ်ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်နေတာ ကျွန်တော်တွေ့လိုက်တယ်”

ရဲမိုး ဝင်ပြောသော်လည်း အမျိုးသမီးကြီးက ဇွတ်ခံငြင်းနေသည်။ ရဲမိုးကိုလည်း ဒေါသတကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်နေသေး၏။

“ကျွန်တော်တို့ကို ဝင်ခွင့်ပြုပါအမကြီး”

တာဝန်ရှိသူတွေ ဘယ်လိုပြောပြော တံခါးကို ဟရံသာထားသည့်အတွက် ကျော်စိုးက ပခုံးစောင်းနှင့်တွန်းတိုက်၍ အတံဖွင့်ဝင်သွားသည်။ အမျိုးသမီးကြီးကလည်း ဇွဲမလျှော့၊ ဝင်လာသည့်လူတွေကို ထုပ်ဆီးတိုးသလို ကာဆီးပြီး တွန်းဖယ်နေသည်။ ရဲမိုး

သွားတော့လည်း အတင်းပိတ်၍ ကာဆီးထားသည်။ တွန်းဖယ်တိုးတိုက်ရင်းနှင့်ပင် အမျိုးသမီးကြီးလက်ကို ရဲမိုး ကိုင်မိသွားတော့၏။

အသားချင်းထိမိသည်နှင့် ရဲမိုးတစ်ကိုယ်လုံး တုန်တက်သွားသကဲ့သို့ အမြင်အာရုံတို့ ပြောင်းလဲသွား၏။ ထိုအမျိုးသမီးမှာ စောဦးအမေဖြစ်ပြီး သားကျူးလွန်သမျှကို သိသိနှင့် ဖုံးကွယ်ထားသူလည်း ဖြစ်သည်။

“ဟင်!.. . အစ်မကြီး.. . အစ်မကြီး အကုန်သိနေတာပဲ”

စောဦးအမေမှာ သူ့ကိုအံ့အားသင့်စွာ ကြောင်ကြည့်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်မှတ်လား အစ်မကြီး”

“မင်း.. . မင်း.. . မင်းဟာ မကောင်းဆိုးဝါးကောင်ပဲ”

အမျိုးသမီးကြီးမှာ အလန်တကြားဖြစ်သွား၏။ ထိုအချိန်တွင် ကျော်စိုးနှင့် ရဲများက အိမ်ထဲအနှံ့ လိုက်ရှာနေကြပြီဖြစ်သည်။

ရဲမိုးက အမျိုးသမီးကြီးကို တွန်းဖယ်ကာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ဆွင့်ကြည့်သည်။ အပေါ်ထပ်တွင် ဘာသံကိုမှ မကြားရ။ တကယ်တော့ စောဦးမှာ အိမ်ကိုရဲတွေ လာဝိုင်းစဉ်ကတည်းက ပြေးလို့မထွက်တော့မှန်း သိနေသည်။ သူကျူးလွန်ခဲ့သည့် ပြစ်မှုများအတွက် ငြိမ်သက်စိရင်ခြင်းခံရလျှင် အနိမ့်ဆုံးက သေဒဏ်သာဖြစ်မည်ဟု.. . သိထားပြီးလည်းဖြစ်သည်။

ထောင်လည်းကျ သိက္ခာလည်းကျနှင့် မရှုမလှဘဝဆုံးရသည့်အဟူတူ သူ့ဘဝကို သူ့ကိုယ်တိုင်ရပ်ပစ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပုံရ၏။ စောဦး တည်ငြိမ်စွာပင် ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

ဘေစင်မှန်ရှေ့ရပ်ရင်း သူ့ကိုယ်သူ နှုတ်ဆက်သလို ကြည့်မိတ်သေးသည်။ မိန်းကလေးတွေ စွဲလမ်းတပ်မက်ကြသည့် နှစ်လို

ဖွယ်ရပ်သွင်ကို သူမြင်နေရသည်။ ဒီရုပ်အားကိုးနှင့်ပင် မိန်းကလေးပေါင်းများစွာကို သူဖျက်ဆီးခဲ့သည်။ ခုတော့ . . သူ့အောင်မြင်မှုတွေ နှိပ်ချုပ်တော့မည်။ စောဦး နားမလည်နိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိ၏။

ပစ္စည်းသက်သေ မျက်မြင်သက်သေ လုံးဝမကျန်အောင် ရဲထွက်ပီပီ စနစ်တကျ ကျူးလွန်ခဲ့ပါလျက် ဘယ်လိုလုပ် ခြေရာခံမိသွားသလဲဆိုသည့် အချက်ပင်ဖြစ်သည်။ စောဦး တွေဝေနေစဉ်မှာပင် အိမ်ပေါ်တက်လာသော ခြေခံများကို ကြားလိုက်ရတော့ သူ့အတွက် အချိန်များစွာမကျန်တော့ . . ။

မနေ့ညက အသုံးပြုခဲ့သည့် လူသတ်လက်နက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ သံမဏိဓားသွားတွင် သွေးစသွေးနုလေးတွေပင် ကျန်ရှိနေသေးသည်။ ထိုစဉ် . . ရေချိုးခန်းတံခါးကို ထုနှက်ရိုက်ပုတ်သံတို့ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဒုန်း! . . ဒုန်း! . . ဒုန်း! . . ”

စောဦး တံခါးဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ ဓားကိုင်ထားသော ညာလက်မှာ တဖြည်းဖြည်း မြောက်တက်လာကာ . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဆုံးစီရင်လိုက်တော့၏။

တရားခံလွတ်သွားမည်စိုး၍ ကျော်စိုး တံခါးကို အားပါပါနှင့် ဆောင့်ကန်ကာ ဖွင့်လိုက်သော်လည်း . .

“ဟင်! . . ” “ဟာ! . . ”

ရေချိုးခန်းထဲမှ မြင်ကွင်းကြောင့် ရဲများ အာမေဍိတ်သံတွေ ထွက်သွားကြသည်။ စောဦးမှာ အသက်မရှိတော့ပြီ။ သား၏ အဖြစ်ဆိုးကို မြင်လိုက်ရသော မိန်းမကြီးမှာ ပူဆွေးကြေကွဲဝမ်းနည်းရမည့် အစား ဒေါသပူနံ့ထပြီး မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးများနှင့် ရဲမှီးကို

ကြည့်လျက် . .

“သတ်မယ် . . နင့်ကို ငါသတ်မယ်၊ ငါ့သား သေသလို နင်လည်းသေစေရမယ် သေမင်းတမန် မိစ္ဆာကောင်၊ နင့်ကို အရှင်မထားဘူး”

သားဇောနှင့် ပေါက်ကွဲသောင်းကျန်းနေသည့် မိန်းမကြီးအား ရဲများက ဝိုင်းဝန်းချုပ်နှောင်လိုက်၍ ရဲမှီး သက်သာရာရသွားသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . ခရေသုံးပွင့် လူသတ်သမား သို့မဟုတ် မုဒိမ်းကောင် ဇာတ်သိမ်းသွားအောင် ရဲမှီး ကူညီနိုင်ခဲ့ပြီလေ . . ။

ဝန နေ့ ဒေါက်တာရဲမြင့် ဧည့်သည်တစ်ယောက်ခေါ်လာသည်။ ရှမ်းတရုတ်ကပြားဖြစ်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံသား ခံယူထားသူ သူဌေးဦးခွန်နောင်က ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ် သားငယ်ကို ဂီတပညာသီးသန့်သင်ကြားပေးဖို့ လာပြောခြင်းဖြစ်သည်။

“သီးသန့်အချိန်ပေးဖို့တော့ . . မလွယ်လောက်ဘူး ဦးခွန်နောင်”

“ကြိုးစားပေးပါဆရာ . . ကျုပ်မှာ ဒီသားလေးတစ်ယောက်တည်းရှိလို့ပါ . . ကျုပ်သားလေးအတွက်လည်း လိုအပ်နေလို့ပါ”

“မသင်ပေးချင်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်မှာ အချိန်ပိုမရှိလို့ပါ”

ရဲမှီး ဘယ်လိုပဲ ငြင်းငြင်း ဦးခွန်နောင်က မရမက ပြောနေသည်။

“အပန်းမကြီးရင် သင်ပေးလိုက်ပါ မောင်ရဲမှီးရယ်”
ဒေါက်တာရဲမြင့်ကပါ ဝင်တောင်းပန်လာတော့ ရဲမှီး ခေါင်းညိတ်ရပြန်လေသည်။ ဒီလိုနှင့် ညနေငါးနာရီအချိန်တွင် ဦးခွန်နောင်ထံမှ ကားလာကြိုမည်မို့ ရဲမှီး ရေချိုးအဝတ်အစားလဲကာ အဆင်သင့်စောင့်နေလိုက်သည်။

ကားရောက်လာ၍ ကားပေါ်အနိမ့်သား လိုက်ပါသွားရင်း ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း ရဲကားလည်းစီးရ သူဌေးကားလည်းစီးရနှင့် အခွင့်ထူးခံလိုဖြစ်နေသည့် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်တွေးကာ သဘောကျပြီးမိသည်။

အင်းယားလမ်းရှိ ခြံဝင်းကျယ်ကြီးထဲ . . ရောက်လာတော့လည်း ထင်ထားသည်ထက် ပိုမိုကြွယ်ဝသော ဦးခွန်နောင်၏ ဓနအင်အားကို အံ့အားတသင့်ဖြစ်ရလေသည်။

ဂိတ်ဝမှ အိမ်ကြီး၏ဆင်ဝင်အရောက် ကိုက်နှစ်ရာလောက် အကွာအဝေးကို ဖြတ်သန်းရသေးသည်။ ဆင်ဝင်အနီးတစ်ဝိုက်တွင်လည်း မြင်ဖူးနေကျမဟုတ်သော ကား(၄)စီးခန့် ရပ်ထားတာ တွေ့၏။ ဒရိုင်ဘာ တံခါးဖွင့်ပေး၍ ကားပေါ်မှဆင်းပြီးနောက် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ်မှာပင် အိမ်ထဲမှ လူတစ်စုထွက်လာ၍ ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

ဦးခွန်နောင်နှင့် လူသုံးယောက်အပြင် . . သဇင်ဖွေး ပါလာ

သည်။ သင်္ဃန်းမှာ ခုတလော ရေပန်းစားနေသည့် . . မော်ဒယ် အလှမယ်လေးဖြစ်သည်။ သူတို့အုပ်စုက အချင်းချင်း စကားဖောင်ဖွဲ့ ပြောလာကြသည်။ ရဲမိုးကိုမြင်တော့ ဦးခွန်နောင်က နွေးနွေးထွေးထွေး ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်၏။

“ဆရာရောက်လာပြီကိုး . . ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ခဏလေး နော် ဧည့်သည်တွေကို နှုတ်ဆက်ရဦးမှာမို့”

“ရပါတယ် ဦးခွန်နောင် ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဦးခွန်နောင် ပျာပျာသလဲ ပြန်လှည့်သွားသည်မို့ ဧည့်သည် များမှာ သာမန်မဟုတ်ကြောင်း ရဲမိုး ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

မိဂါဘော(စ်)နှင့် အလှမယ်ဆိုသည်က ဘီယာနှင့်ချို(စ်)လို လိုက်ဖက်လွန်းလှသည် မဟုတ်လား။ တော်ရုံလူ အနားကပ်လို့ မရ သည့် အလှမယ်လေးကို အခွင့်သာခိုက်မှာ ရဲမိုး အလွတ်ရလှမတတ် ပင် ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုအုပ်စု ကားနှစ်စီးနှင့် ထွက်ခွာသွားချိန်တောင် ဦးခွန် နောင် ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် လက်ပြနှုတ်ဆက်နေသေးသည်။ ခြံဝင်းထဲမှ ကားတွေထွက်သွားတော့မှ . . ဦးခွန်နောင် သူ့ဘက်လှည့်နိုင်တော့ သည်။

“ဆောရီးပဲ ဆရာ၊ သူက အကောင်လည်းကြီး အမြီးလည်း ရှည်ဆိုတော့လေ . . .”

“ရပါတယ်ဗျာ . . ဒါနဲ့ သူကဘယ်သူလဲ”

“ဪ . . ဒီနေ့ရေပန်းစားနေတဲ့ တစ်သီးပုဂ္ဂလ အမတ် လောင်း ဦးရဲရင့်ဆိုတာပေါ့။ ခရီးနီအကြီးစားကြီးပေါ့ ဆရာရယ် . . ဓနပြည့်စုံနေတော့ အာဇာနည်ကံ ခြေဦးလှည့်ပြန်ပြီပေါ့။ သူတို့ဘဝ

က ပြီးပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေပဲဆရာ၊ ကဲ . . အိမ်ထဲကြွပါဆရာ . . ကျွန်တော့်သား အိုက်လေနဲ့ မိတ်ဆက် ပေးရအောင်”

အိုက်လေသည်လည်း ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းပြီး ထက်မြက် မည့် ရုပ်ရည်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ မိတ်ဆက်ပေးပြီးသည်နှင့် ဦးခွန်နောင် က လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနိုင်ဖို့ ရှောင်ထွက်သွားသည်။

“သား . . ဦးအကြောင်း အများကြီးဖတ်ဖူးတယ် . . ဦးက နာမည်ကြီးတစ်ယောက်ပဲ”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့ . . ဒါပေမယ့် အဲဒီကိစ္စအ ပေါ်မှာတော့ ဦးသာယာမနေပါဘူး”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် . . လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အမြဲမကျေ မနပ် ဖြစ်နေကြတာပဲလေ”

စာဖတ်များပြီး ဗဟုတုသင်္ကြယ်သူလေးဟု ရဲမိုး သုံးသပ်မိ ၏။ အမေမရှိတော့ပြီဖြစ်သော ဆယ့်သုံးနှစ်သားအရွယ် အိုက်လေ၏ စိတ်ခံစားမှုကို ကိုယ်ချင်းစာလို့ရသွားသည်။ ဒီလိုနှင့် ရဲမိုးနှင့် အိုက် လေးတို့ လေပေးဖြောင့်သွားကြ၏။ ကလေးကို သင်ပြအပြီး ရဲမိုး ပြန်ဖို့တာစူသည်။

“အဆင်ပြေလား ဆရာ”

“ပြေပါတယ် ဦးခွန်နောင်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ ကျွန်တော်က အလုပ်တွေများတော့ သား ကိုဂရုမစိုက်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတာ . . ဆရာရဲ့အချိန်နည်းနည်း ဖုန်း သားကို အဖော်လုပ်ပေးပါလားဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်နားလည်ပါပြီ၊ နေ့တိုင်း ညနေလေး

ဒါနဲ့မှာ ကျွန်တော့်ဆီကို လွှတ်ပေးပါ ဦးခွန်နောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

စနေ တနင်္ဂနွေမှအပ . . နေ့စဉ် ညနေငါးနာရီခွဲတွင် ဦးခွန်နောင် မပျက်မကွက် သူသားကို လာကြိုလေ့ရှိသည်။ ယနေ့လည်း ငါးနာရီခွဲအတိတွင် ဦးခွန်နောင် ရောက်လာ၏။

“သား . . ကားထဲကစောင့်နေ၊ ဖေဖေ ဆရာနဲ့ ခဏစကားပြောဦးမယ်”

“ဟုတ် . . ”

အိုက်လေထွက်သွားသည်နှင့် . .

“ဘယ်နှယ်လဲဆရာ . . သားရဲ့အခြေအနေ”

“သူက ထက်မြက်ပါတယ် . . ဒါပေမဲ့ အပေါင်းအသင်းနဲ့ မနေတတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ . . အဲဒါကြောင့် သားအတွက် စိုးရိမ်နေတာ”

“ကျွန်တော် သူ့အတွက် ယုံကြည်မှု တည်ဆောက်ပေးနေပါတယ်၊ သူက စာဖတ်တာကလွဲပြီး ဘာမှစိတ်ဝင်စားတဲ့ပုံ မပေါ်ဘူးနော်”

ထိုစဉ် ရဲမိုးဖွင့်ထားသော တီဗွီမှ ဦးရဲရင့်အကြောင်း လာနေ၍ နှစ်ယောက်သားအကြည့်က တီဗွီဆီသို့ ရောက်သွား၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ အင်း . . လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ ဆိုသလိုပဲ၊ ဦးရဲရင့်တို့ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုအား ကောင်းလွန်းတယ်ဗျာ”

“အမတ်လောင်းဆိုတဲ့သူလား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ၊ သူက ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး ကောင်းတယ် . . လူဝင်ဆန့်တယ် . . စည်းရုံးရေးကျွမ်းတယ်၊ ခရိုနီထဲမှာတော့ သူ့ထက်ခိုင်တဲ့သူ မရှိသလောက်ပဲ”

“ဟုတ်လား . . ကျွန်တော်တော့ နိုင်ငံရေး စိတ်မဝင်စားလို့ ဘာမှမသိဘူးဗျာ”

“စီးပွားရေးလောကမှာ သြဇာအာဏာကြီးလာတော့ အဲဒီအခြေခံကောင်းကိုယူပြီး နယ်ချဲ့ရင်း အာဏာစည်းရုံးဘက် ပြောင်းချင်တဲ့သဘောပေါ့”

“အင်း . . ဒီလူက ရည်မှန်းချက်ကြီးတယ်နော်”

တီဗွီထဲမှ ဦးရဲရင့် လမ်းတွင်တွေ့သမျှလူများကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေ၏။ အမှိုက်သိမ်းသည့် လူပါမကျန် လိုက်လံစကားပြောနှုတ်ဆက်နေပုံက လူတွေအထင်ကြီး လေးစားလောက်ပေသည်။

“အင်း . . လူကလည်း ထက်တယ်လေဗျာ၊ သူမလုပ်ရတာ ဘာမှမရှိဘူးဗျ၊ ကဲ . . ကဲ . . အချိန်လည်း မနည်းတော့ဘူး . . ခွင့်ပြုပါဦး ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဦးခွန်နောင်”

ဦးခွန်နောင် ပြန်သွားတော့ ရဲမိုးနားထဲ၌ ဦးရဲရင့် အမည်ကပဲ့တင်ထပ်လျက် . . လူနပ်ချမ်းသာ ဆိုတဲ့စကားက ဦးရဲရင့်လို လူစားအတွက် ချန်ထားခဲ့ခြင်းလား။ ထိုအကြောင်း မတွေ့တော့ဘဲ ရဲမိုးအိပ်ဖို့ပြင်ဆင်သည်။

နံနက်အိပ်ရာထတော့လည်း ပြတင်းပေါက်ဖွင့်လိုက်နှင့် ဓါတ်တိုင်တိုင်းတွင် ဦးရဲရင့်က နေရာယူလို့နေသည်။ ရွေးကောက်ပွဲမဲဆွယ်လှုံ့ဆော်ရေး ဗီဒီယိုစတားများတွင် ဦးရဲရင့်ပုံကြီးက အထင်း

သားဖြစ်၏။

ထိုပိုစတာများက နိုင်ငံရေးစိတ်မဝင်စားသော ရဲမှီးလိုလူ
 ဘားကိုပင် စိတ်လှုပ်ရှားအောင် ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိနေသည်။ ရဲမှီးက
 ခနစ်ယှက်သူဌေးတွေကို . . အထင်မကြီးသည့်အပြင် . . လူပေါ်လှည့်နှံ
 ခူးစားသည့် ကတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်ချင်သော လူတန်းစားဟု သတ်မှတ်
 ထားသူလည်းဖြစ်သည်။ ဒီလိုလူစားက အာဏာထိုင်ခုံကို ငွေနှင့်ဝယ်
 ဦးမည်တဲ့လား . . ။

“ဗင်း” တော်တော်တိုးတက်လာပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . ”

“မင်းက တူရိယာပိုင်းကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားတဲ့သူဆိုတော့ . .
 အောင်မြင်မှုရဖို့ဆိုရင် အပေါင်းအသင်းကောင်းမှ ဖြစ်မယ်”

“ဘာလို့လဲဦး”

“ဂီတဆိုတာ စုပေါင်းအင်အားနဲ့မှ ပြီးပြည့်စုံတာလေ . . ၊
 တစ်ယောက်တည်း ဖန်တီးလို့မှ မရတာ၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူနဲ့မဆို
 ခင်ခင်မင်မင်ဆက်ဆံဖို့ လိုတယ် . . အိုက်ဇေ အခြေခံပိုင်သွားရင်

အများနဲ့ရောပြီး အတူသင်တော့ပေါ့”

ရဲမိုးက. . ပြတင်းပေါက်မှ ဓာတ်တိုင်ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြကာ. .

“ဦးရဲရင့်ဆို ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေး တအားကောင်းတာ သူ့ကို အတုယူပေါ့ အိုက်ဇေ”

“ဟာ. . သူ့ကိုတော့ အတုမယူချင်ပါဘူး။ သူ့မှာ မိန်းမတွေ အများကြီးပဲ။ သူ့တပည့်တွေကလည်း လူမိုက်တွေချည်းပဲ။ လူကောင်း မဟုတ်ဘူး ဆရာရဲ့”

“လူကောင်းမဟုတ်ရင် အမတ်လုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ”

“တင်. . တောင်. . ”

ထိုစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရဲမိုး သွားဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ လက်ကမ်းကြောငြာတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဘာကိစ္စများပါလိမ့်”

“ကျွန်တော်တို့က တစ်သီးပုဂ္ဂလအမတ်လောင်း ဦးရဲရင့်ရဲ့ ဝိုင်းတော်သားတွေပါ။ ဒီရပ်ကွက်က မဲဆန္ဒရှင်ပြည်သူတွေနဲ့ မနက်ဖြန်မှာ တွေ့ဆုံဖို့ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့်. . အကဲဖြတ်လို့ရအောင် တွေ့ဆုံပွဲ တက်ရောက်ဖို့ ဖိတ်စာလာဝေတာပါ”

“ဪ. . ”

ထိုစဉ် ဦးရဲရင့်၏ ဗီနိုင်းပုံ ချိတ်ထားသော လိုက်ထရပ်ကား တစ်စီး အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်လာသည်။ ကားပေါ်မှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆင်းလာပြန်၏။ ရဲမိုး လှမ်းကြည့်မိစဉ် အံ့သြခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်မိရလေသည်။ ဆင်းလာသူ အမျိုးသမီးက သွန်းရွှေစင် ဖြစ်နေ

သောကြောင့်ပင်. . . ။

“ဟင်! . . သွန်း”

“ကိုရဲမိုး. . ဖိတ်စာရပြီးပြီပေါ့”

“အင်း. . ”

သွန်းက အရင်ရောက်နှင့်နေသူ အမျိုးသား၏ လက်မောင်းတို့ ဖက်တွယ်လိုက်ပြီး. . .

“ဒါ. . သွန်း အမျိုးသားလေ. . ကိုကောင်းမြတ်တဲ့၊ ကိုကိုဒါက သွန်းပြောပြောနေတဲ့ ကိုရဲမိုးတဲ့”

“ဪ. . ကြားဖူးတာတော့ ကြာပါပြီ။ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ခုတော့ ဖိတ်စာတွေလိုက်ဝေရမှာမို့လို့ နောက်မှပဲ အေးဆေးဆုံကြမယ်ဗျာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ. . ”

“ကိုကိုသွားနှင့်. . သွန်း ခဏစကားပြောလိုက်ဦးမယ်”

ကောင်းမြတ် နှစ်လိုဖွယ်ပြီးပြကာ တစ်ဖက်အိမ်သို့ ကူးသွားသည်။ ရဲမိုး သွန်းကို ခပ်ကြာကြာလေး စိုက်ကြည့်နေမိ၏။ မှတ်မှတ်ရရ လွမ်းတသသ ဖြစ်နေဆဲ. . . ။

“ကိုရဲ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင်! . . ဪ. . ဘာ. . ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး. . ဒါနဲ့. . သွန်းတို့ ဦးရဲရင့်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်လို့လဲ”

“ကိုကောင်းမြတ် အမျိုးလေ၊ ဒါကြောင့်. . ရွေးကောက်ပွဲအောင်နိုင်ရေးအတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးနေကြတာ”

“ဪ”

“မနက်ဖြန် တွေ့ဆုံပွဲကို ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်၊ သွန်းလည်း

ရိုနေမှာ”

“အင်း.. အားရင်လာခဲ့မယ်”

“ဒါဆို.. ကျေးဇူးပဲ၊ သွားမယ်နော် ကိုရဲ”

ထွက်သွားသော ချစ်သူဟောင်း သွန်းအား လူလုံးပျောက်သည်အထိ ကြည့်နေမိသည်။ စိတ်ခံစားမှုက ဘယ်လောက်နုနယ်နေသည်မသိ သွန်းအကြောင်း တွေးရင်းနှင့်ပင် ရဲမိုး မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက် ကျလာသည်။

တံခါးကို လေးလံဖြည်းညင်းစွာ ပိတ်လိုက်၏။ အခန်းထဲမှာ အိုက်ဇေရိုနေသော်လည်း ကျောပေးကာ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပဲ တံခါးကိုမီလျက် ငိုနေမိသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလောက်တောင် ဝမ်းနည်းမိရတာလဲ၊ စိတ်ထိန်းစမ်းဟု ကိုယ့်ဘာသာ အားတင်းနေခိုက်..

“ဦး.. ငိုနေတာလား.. ဘာ.. ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

အိုက်ဇေ လာမေးတော့မှ ရဲမိုး ပိုလို့ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ အိုက်ဇေ နောက်မှ သူ့လက်ကို လာကိုင်လေလျှင် ရဲမိုးအတွေးအခေါ်ထဲ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် ဝင်းလက်လို့သွားလေသည်။ အာရုံထဲ ပြတ်သားထင်ရှားသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

အိုက်ဇေနှင့် သူငယ်ချင်းတွေ ကားပြိုင်ကွင်းထဲတွင် ကလေးများမောင်းနှင်သည့် kart racing ပြိုင်ကားဝယ်လေးများ မောင်းနှင်နေကြသည်။ ဝိုင်းကြည့်နေသော ပရိသတ်ကြီးမှာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အားပေးနေကြ၏။

သူတို့အားလုံး ပြိုင်ပွဲဝင်နေပုံပေါ်၏။ ပြိုင်လမ်းအကွေ့တစ်နေရာအရောက်တွင် အိုက်ဇေ၏ ပြိုင်ကားငယ်မှာ ဟန်ချက်ပျက်ပြီး အရှိန်ပြင်းစွာမောင်းနှင်နေသော အခြားကားများနှင့်တိုက်မိပြီး တိမ်း

ဆောက်ကာမီးစွဲလောင်လေတော့သည်။ ထိုမြင်ကွင်းကြောင့်.. ရဲမိုး အလွန်အမင်း စိုးရိမ်သွားမိ၏။

“ဦး.. ဦး.. ဘာဖြစ်တာလဲ.. ဘာဖြစ်တာလဲ သတိထားပါဦး”

အိုက်ဇေက ရဲမိုး အားအတင်းလှုပ်ယမ်းကာ တတွတ်တွတ် မေးရင်း လက်ချင်းဖြုတ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ လက်ချင်းခွာလိုက်သည်နှင့် ရဲမိုးမြင်တွေ့နေရသည်များ ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားတော့သည်။

“အိုက်ဇေ.. မင်း ပြိုင်ကားမောင်းတတ်လား”

“ဟုတ်.. kart racing ပြိုင်ကားမောင်းတယ်ဦး၊ အိမ်မှာ တောင်လေ့ကျင့်ဖို့.. အဖေက ကွင်းလုပ်ပေးထားတယ်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ ပြိုင်ပွဲရှိတယ်လေ”

“မင်း မပြိုင်ပါနဲ့လား အိုက်ဇေ”

ထိုအချိန်တွင် အိုက်ဇေကို လာကြိုသောကား ရောက်လာ၏။ ဦးခွန်နောင် ပါမလာသဖြင့် ရဲမိုး အိမ်ထဲလိုက်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အခုတစ်လောမှ နာလာသော ခြေထောက်ကြောင့်.. တုတ်ကောက်ကို လှမ်းဆွဲယူလိုက်ရသည်။

“ဦး သားနဲ့လိုက်ခဲ့မယ်”

အိုက်ဇေ ဘာမှပြန်မပြော၊ သဘောတူဟန်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြုသည်။ လမ်းတလျှောက်လုံး ဘာစကားမှမပြောဖြစ်ကြ၊ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဦးခွန်နောင်မှာ အိမ်ထဲတွင်မရှိ.. ခြံထဲက ကားပြိုင်ကွင်းသို့ ရောက်နေလေသည်။

“ဟော.. ဆရာ လိုက်လာတာကိုး”

ဦးခွန်နောင်က သူ့သားမောင်းမည့် kart ပြိုင်ကားငယ်လေး

ကို စစ်ဆေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒါ ဘာလုပ်မလို့လဲ . . ဦးခွန်နောင်”

“တနင်္ဂနွေနေ့မှာ . . kart racing မှာ သားပြိုင်ဖို့ရှိတယ်လေ အဲဒါဗျာ . . လေ့ကျင့်လို့ရအောင် အိမ်ကကွင်းမှာ ပြင်ဆင်ပေးတာ . . .”

“အိုက်ဇေလေးကို ဝင်မပြိုင်စေချင်ဘူး ဦးခွန်နောင်၊ သူ့အသက်အန္တရာယ် စိုးရိမ်ရတယ်”

ဦးခွန်နောင် မျက်ခုံးကျုံ့သွားကာ လုံးဝလက်မခံသည့် ပုံစံနှင့် . .

“ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်သားကို ပြိုင်စေချင်တယ်၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး အောင်မြင်မှုရစေချင်တဲ့သဘောပါ၊ ပြီးတော့ . . ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ငယ်ဘဝကို ဒီလိုထက်ထက်မြက်မြက် ပုံစံမျိုးနဲ့ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာဆိုတော့ သားကိုလည်း ကျွန်တော့်လိုပဲ ကျားကျားလျားလျား ဖြစ်စေချင်တယ်”

ဦးခွန်နောင်၏ ဟန်ပန်အမူအရာက တဖြည်းဖြည်းတင်းဆလာခဲ့ပြီ၊ ရဲမှီးကလည်း လုံးဝအလျှော့မပေး၊ ကြားထဲက အိုက်ဇေလေးသာ ဖခင်နှင့်ဆရာအကြား မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေတာ၏။ ရဲမှီးပြောမရသည့်အဆုံး . .

“ဦးခွန်နောင် . . ခင်ဗျားက ကိုယ့်သားကိုယ် သတ်နေတဲ့လူပဲ”

အိုက်ဇေမှာ ကြောက်လန့်သွားပြီး . . .

“ဖေဖေ . . သား . . ပြိုင်ပွဲမဝင်ချင်တော့ဘူး၊ သားကြောင်တယ်ဖေဖေ”

“သား . . ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူး၊ ဆရာကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲဗျာ . . ၊ သား . . ပြိုင်ကားတွေက safe ဖြစ်ပါတယ် . . စိတ်ပူစရာမရှိပါဘူး”

ဦးခွန်နောင်မှာ သားကိုချော့မြူနေသဖြင့် ရဲမှီးစိတ်မရှည်နိုင်တော့ . .

“ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ . . ဦးခွန်နောင် မသိဘူးနဲ့တူတယ်”

ဦးခွန်နောင် ရဲမှီးဘက် ဖျက်ခနဲလှည့်လိုက်ပြီး . .

“သိပ်သိတာပေါ့ ကိုရဲမှီးရာ . . ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားသိထားဖို့က ကျုပ်သားရဲ့ဘဝကို စမ်းစစ်ဖို့ ဘယ်တော့မှမလုပ်မိပါစေနဲ့၊ ကျုပ်သားကို ဂီတသင်ပေးဖို့ ခင်ဗျားကို အကူအညီတောင်းတာကလည်း ဘာဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဂီတသင်ပေးဖို့သက်သက်ပဲ၊ အကြားအမြင် ဗေဒင်ပညာ သင်ပေးဖို့မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် ဒါမျိုးတွေ အယုံအကြည်မရှိဘူး၊ အခု ခင်ဗျားကျုပ်ကို ဘာမှထပ်မပြောပါနဲ့တော့”

ရဲမှီး လက်ထဲမှတုတ်ကောက်နှင့် အလှဆင် ပန်းအိုးတစ်လုံးအား ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ခွမ်း! . .”

“ခင်ဗျားသား ရေနစ်သေလိမ့်မယ်”

ဦးခွန်နောင်လည်း ဒေါသပေါက်ကွဲသွားကာ ရဲမှီးကို လက်ညှိုးထိုးရင်း . .

“ခင်ဗျား ကျုပ်အိမ်ထဲက အခုထွက်သွားပါ၊ အခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ်သားကို ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်တော့မှမသင်တော့ဘူး”

“ကျုပ်မရှေးဖူးဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ် ဦးခွန်နောင်၊ ကျုပ်

ပြောတာကို ယုံပါ”

ဦးခွန်နောင် သူ့ကိုကျောခိုင်းလိုက်ရင်းက..

“ကျုပ်တို့ မတွေ့ဖူးဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။ ခင်ဗျား ပြန်ပါတော့..”

အိုက်ဇေမှာ မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ဆရာဖြစ်သူကို ကြည့်နေ၏။

“အိုက်ဇေ ဆရာ မင်းကိုနှုတ်ဆက်ခဲ့ချင်တယ်”

ရဲမိုး လက်လှမ်းပေးနေသဖြင့် အိုက်ဇေလေး လက်ကမ်းပေးလိုက်၏။ ရဲမိုး အိုက်ဇေလေးလက်ကို ဖမ်းကိုင်လိုက်ချိန်တွင် တော့.. သူ့အာရုံထဲတွင် ဘာမှပေါ်မလာတော့။ အနက်ရောင် ပိတ်ကားကြီးတစ်ချပ် ပိတ်ကာထားလိုက်သလို အမည်းရောင် ပြင်ကြီးကိုသာ ရဲမိုးမြင်နေရသည်။ စောစောက မြင်တွေ့ခဲ့ရတာတွေအကုန် ဘာမှမမြင်ရတော့.. ။

ရဲမိုး အိုက်ဇေလေးရဲ့အနာဂတ်ကို ပြောင်းလဲနိုင်ခဲ့ပြီလား။ ထိုအခါမှ ရဲမိုး အိုက်ဇေကို ပြုံးကြည့်ရင်း..

“မင်း ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဦးဆုတောင်းခဲ့ပါတယ်ကွာ”
ထိုသို့ပြောပြီး ရဲမိုးထွက်သွားတော့၏။

နက်လင်းသည်နှင့် အသံချဲ့စက်မှ သီချင်းသံများကြားနေရသည်။ ရပ်ကွက်ထဲ ဘာပွဲတွေကျင်းပနေသည်မသိ။ ရဲမိုး.. ပြတင်း ပေါက်ဖွင့်ပြီး စူးစမ်းကြည့်သည်။ ထိုအခါမှ ရပ်ကွက်လူထုနှင့် အမတ်လောင်း ဦးရဲရင့်တို့ တွေ့ဆုံစည်းရုံး မဲဆွယ်ပွဲရှိနေတာ သတိရသွားသည်။ တစ်သီးပုဂ္ဂလအမတ်လောင်း ဦးရဲရင့် အသိုင်းအဝိုင်းမှ လူတွေ အသံချဲ့စက်ဖွင့်ကာ စည်းရုံးလှုံ့ဆော်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

စိတ်ဝင်စားမှုမရှိလှသည်မို့ ရဲမိုး မျက်နှာသစ်ရေခိုးပြီး နံနက်စောစောကို အဖေနှင့်အတူ စားလိုက်ကြသည်။

“ရဲရင့်ကတော့ မဲဆွယ်စည်းရုံးပွဲ စနေပြီ၊ ဒီကောင်မှာ ပိုက်ဆံက ထားစရာနေရာတောင် မရှိတော့ဘူးတဲ့”

“ဒီလိုလူတွေကို လွှတ်တော်ထဲပို့ဖို့ သင့်တော်ပါ့မလား”

“သားမှာ မဲပေးပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လေ၊ လွှတ်တော်ထဲ မရောက်အောင် သားအသုံးချလို့ရတာပေါ့”

“တခြားပါတီက အမတ်လောင်းကို မဲပေးရမယ်ဆိုပါတော့”

“ဒါပဲပေါ့ သားရယ်၊ ဪ့ . . ဒါနဲ့ . . စောစောက အဖေမုန့်ဟင်းခါးနဲ့ လက်ဖက်ရည်ထွက်ဝယ်တုံးက သွန်းရွှေစင်ကို တွေ့ခဲ့တယ်၊ သူလည်း ရဲရင့်ရဲ့ စည်းရုံးရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်ပဲ”

“ဟာ . . ဟုတ်သားပဲ၊ မနေ့ကပဲ တွေ့ဆုံပွဲတက်ဖို့ ဖိတ်စာလာပေးသွားသေးတယ်”

သူတွေ့ချင်နေတာက ဦးရဲရင့်ဆိုသူမဟုတ် သွန်းရွှေစင်သာဖြစ်သည်။ မည်သို့မှသက်ဆိုင်ခြင်း မရှိနိုင်တော့သော်လည်း တွေ့ချင်စိတ်ကို ထိန်းမရဖြစ်နေတာက ခက်သည်။

ထမင်းစားပွဲမှထပြီး ရဲမိုး အဝတ်အစားလဲသည်။ ချစ်သူနှင့် ချိန်းထားသည့် လူပျိုပေါက်တစ်ယောက်လို ရဲမိုး ရင်ခွန်မြန်နေ၏။ အဖေလှမ်းကြည့်နေသဖြင့် ရဲမိုး ကသုတ်ကရက်ထွက်လာခဲ့ရာ လမ်းလျှောက်တုတ်ကောက်ကိုပင် ယူဖို့မေ့သွားသည်။ တကူးတက ပြန်မယူချင်တော့သည်မို့ အားတင်းပြီးသာ လျှောက်ခဲ့ရ၏။

ဦးရဲရင့်၏ ဝိုင်းတော်သားများရှိရာနေရာတိုင်း သူရောက်သည်။ သွန်းရွှေစင်က သေချာသော်လည်း မျက်စိလျှမ်းနေ၍လား မပြောတတ်။ အခမ်းအနားကျင်းပရာ အနီးတစ်ဝိုက် ခေါက်တံခေါက်

ပြန်ရှာကြည့်သည် . . မတွေ့ . . ။

ထိုအချိန်တွင် သွန်းရွှေစင်က အခမ်းအနား ကျင်းပရာ အဆောက်အအုံထဲရောက်နေ၍ ရဲမိုးနှင့် လွဲနေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ် လူအုပ်ကြီး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားတာ သတိပြုမိလိုက်၏။ ဘာဖြစ်တာလဲ စူးစမ်းကြည့်တော့ . . .

“ဦးရဲရင့် . . လာနေပြီ၊ အမတ်လောင်း လာနေပြီ . . ”

ရဲမိုးလည်း လူအုပ်နှင့်ရောယောင်ပါသွား၏။ ကားလမ်းတလျှောက် တန်းစီကာထွက်ကြိုကြတော့၏။ ဦးရဲရင့် ကားပေါ်မှဆင်းလာသောအခါ . . လက်ရှိနိုင်ငံခေါင်းဆောင်လည်းမဟုတ် နာမည်ကျော် အနုပညာရှင်လည်း မဟုတ်ဘဲနှင့်ပင် လူတွေဝိုင်းအုံသွားသည်။ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ချင်သူတွေ တအားများနေလေသည်။

သိသူတွေရော မသိသူတွေပါ အုံခဲ့နေ၏။ ရဲမိုးလည်း လူကြားထဲညပ်ပါသွားလေရာ ဦးရဲရင့်လာရာလမ်းကြောင်းသို့ ရောက်သွား၏။

တစ်ယောက်ချင်းစီကို နှုတ်ဆက်လာသော ဦးရဲရင့်မှာ ရဲမိုးအနားရောက်လာသည်။ တွေ့သမျှလူတိုင်းကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေသဖြင့် ရဲမိုးကိုလည်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင်တော့ ရဲမိုးတစ်ကိုယ်လုံး ဖျဉ်းခနဲဖျဉ်းခနဲဖြစ်ကာ ဦးနှောက်ထဲ ဝင်းလက်တောက်ပသွားတော့သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် ဦးရဲရင့် ပါဝင်ပတ်သက်နေသော အဖြစ်အပျက်များကို ရုပ်ရှင်ကြည့်နေရသလို တစ်ကွက်ချင်းမြင်လာတော့သည်။

နည်းအမျိုးမျိုးနှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရထားသော သိမ်းဆည်းထားသည့် လယ်မြေများပေါ်တွင် နွမ်းနွမ်းပါးပါးလူတစ်စု သန့်ပြနေကြ

၏။ ထိုနေရာသို့ ဦးရဲရင့်ရောက်လာပြီး လယ်သမားများအား ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းစွာပြောဆိုကာ အတင်းမောင်းထုတ်နေတာ တွေ့ရသည်။

သာမန်နှုတ်ဆက်ချိန်ထက် ကြာမြင့်သည်အထိ. . ရဲမိုးက လက်ကိုလွှတ်မပေးသည့်အခါ ဦးရဲရင့် မျက်စိမျက်နှာပျက်လာတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရဲမိုး၏ အာရုံခံစားမှု စိတ်လွှင့်ပြင်မှာလည်း ပုံရိပ်တွေ ပြောင်းလဲသွားပြန်၏။ ခမ်းနားသည့် အိပ်ခန်းတစ်ခုအတွင်း ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်တွင် ဦးရဲရင့် ထိုင်နေသည်။ လူမိုက်ပုံစံနှင့် တပည့်များက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုခေါ်လာကြသည်။ ဦးရဲရင့်က ထိုမိန်းကလေးအား စာချုပ်တစ်စောင်တွင် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းသည်။

မိန်းကလေးက ငြင်းဆန်၏။ ထိုအခါ ဦးရဲရင့်က ဓါတ်ပုံတစ်ထပ်ကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ထိုဓါတ်ပုံများကိုကြည့်ပြီး မိန်းကလေးမှာ မျက်နှာကို လက်ဝါးအုပ်၍ သည်းထန်စွာငိုကြွေးနေရှာသည်။ ဒါကို ကြည့်ပြီး ဦးရဲရင့်က သဘောကျစွာ ဟားတိုက်ရယ်မောနေ၏။

ထို့နောက်တွင်တော့ မိန်းကလေးမှာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် စာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ရတော့သည်။

ဦးရဲရင့်၏တပည့်များက ရဲမိုးအား အတင်းပင်တွန်းထိုးချုပ်နှောင်ကာ သူတို့ဆရာ၏လက်ကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါမှပဲ ဦးရဲရင့် ရှေ့တိုးလို့ရသွားတော့၏။

ရဲမိုးအား ဦးရဲရင့်တပည့်များက ဘုကြည့်ကြည့်ကာ တွန်းဖယ်သွားကြသည်။ ဦးရဲရင့်၏ ချွေးသုတ်သော လက်ကိုင်ပဝါလေးပင် မြေကြီးပေါ်ကျကျန်နေရစ်ခဲ့၏။ ရဲမိုးလည်း ထိုလက်ကိုင်ပဝါကို

ကောက်ယူကာ အိတ်ကပ်ထဲထည့်ရင်း လူအုပ်ကြီးနောက်သို့ လိုက်သွားခဲ့သည်။

အစိုးရက ခွင့်ပြုပေးထားသော ခန်းမထဲတွင် ပရိသတ်က ပြည့်လျှံနေသည်။ သူကသာ အမတ်လောင်းအကြောင်း မသိသော်လည်း သိသူတွေအတော်များပုံရ၏။ များမကြာမီမှာပင် ဦးရဲရင့်က မိတ်ဆက်စကားပြောကြားသည်။

“မဲဆန္ဒရှင် မိဘပြည်သူအပေါင်းတို့ ခင်ဗျား. . ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံကြီး တိုးတက်ကြီးပွားဖို့အတွက် အဓိကစွမ်းပကားဟာ မိဘပြည်သူတွေရဲ့ အသည်းကြားက မဲတစ်ပြားပဲဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်သာ လွှတ်တော်ထဲရောက်သွားရင်. . မိဘပြည်သူတွေအတွက် ဘာမဆို လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်. . ၊ ကျွန်တော်ဟာ မဲဆန္ဒရှင်များကို ဘယ်တော့မှ မလိမ်ဘူးဆိုတာပါပဲ”

အာပေါင်အာရင်းသန်သလို ‘အသံဩဇာလည်းကောင်းသည့် ဦးရဲရင့်စကားအဆုံးတွင် ဗရိသတ်၏ လက်ခုပ်ဩဘာသံကြီးက ခန်းမကြီးထဲတွင် ဟိန်းထွက်လာ၏။

“ဆက်ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ဟာ. . စီးပွားရှာစရာမလိုလောက်အောင် ခနအင်အားပြည့်စုံကုံလုံနေပြီမို့လို့. . ရာထူးအာဏာရခဲ့ရင်တောင်မှ အာဏာအလွဲသုံးစားလုပ်ပြီး စီးပွားရှာစရာအကြောင်း လုံးဝမရှိပါဘူးလို့ပဲ ပြောလိုက်ပါရစေ. . ၊ ကျွန်တော်ရှာထားတဲ့ငွေတွေက သမ္မာအာဇီဝ ငွေတွေပါ။ ကျွန်တော်က ပြည်သူတွေနဲ့ တသားတည်းဆိုတော့ ကျွန်တော့်ပိုက်ဆံကလည်း ပြည်သူပိုက်ဆံပဲပေါ့”

လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေ အုန်းအုန်းထသွားပြန်သည်။ လက်

ခင်မတီးသူဆို၍ ရဲမိုးတစ်ယောက်ပဲ ရှိမည်ထင်၏။ ဦးရဲရင့်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မိစဉ်က ခံစားတွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် လက်ခုပ်တီးဖို့ လက်တွန့်နေခြင်းဖြစ်မည်။

ဦးရဲရင့်၏ ဟောပြောမှုများကို စိတ်ဝင်စား၍မရတော့၊ ကန့်လန့်ကာအကွယ်မှ စိစဉ်ပေးနေသည့် သွန်းရွှေစင်အား တွေ့လိုက်ရ၍ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မြန်ပြောစမ်းပါဟုသာ စိတ်ထဲက ပြောလိုက်တော့သည်။

ရဲမိုး မျှော်လင့်ထားသည့်အချိန်က နောက်နာရီဝက်ကြာမှ ရောက်လာခဲ့၏။ သွန်းကို မျက်ခြေမပြတ်ကြည့်နေသည့် ရဲမိုး.. သွန်းထံသို့ချက်ချင်းဆိုသလို ရောက်သွားခဲ့သည်။

“သွန်း..”

“ဟင်.. ကိုရဲ ရောက်နေတာကြာပြီလား..”

“ပွဲစကတည်းက ရောက်နေတာ”

“သွန်းတို့ရဲ့ အမတ်လောင်းကြီးကို လာအားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲကိုရဲ”

“ကိုယ်.. ဦးရဲရင့်အကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိချင်တယ် သွန်း”

“ရတယ် ကိုရဲ.. သွန်းစိစဉ်ပေးမယ်”

သွန်းက သူ့ဝိုင်းတော်သားများထံ ပြေးသွားကာ ဦးရဲရင့်၏ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း၊ မြန်မာပြည်အနှံ့ စည်းရုံးရေးခရီးစဉ် မှတ်တမ်းများနှင့် ဦးရဲရင့် ကိုယ်တိုင်ရေးသားပြုစုထားသည်ဆိုသော မြန်မာ့စီးပွားရေးစစ်တမ်း စာတမ်းတစ်စောင်ကိုပါ စုဆောင်းပေးလိုက်သည်။

“ဦးရဲရင့်မှာ.. ရေပေါ်ဟိုတယ်လို့ ပြောလို့ရတဲ့ အပျော်

စီးသင်္ဘောကြီးတစ်စင်း ရှိတယ်လေ၊ ကိုရဲ အဲဒီသင်္ဘောပေါ်က တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်အဖြစ်လုပ်မလား.. ပြောပေးမယ်လေ”

“ဘာလဲ.. အဲဒီအတွက် ကိုရဲ သူ့ကိုမဲပေးရမယ်ပေါ့”

“အဟင်း.. ဟင်း.. အဲဒီသင်္ဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကိုယ် စဉ်းစားပါဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ.. နောက်မှဆုံကြမယ်နော် ကိုရဲ.. အခု.. နောက်တစ်ပွဲဆက်ရဦးမှာမို့”

ကသုတ်ကရိုက် နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသော သူ၏အငြိမ်းစားချစ်သူဟောင်းအား.. အကြွင်းအကျန် သံယောဇဉ်လေးများနှင့် ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ ရဲမိုး ရပ်ကြည့်နေမိတော့၏။

အခန်း (၁၉)

ဟန် နေသောစာတမ်းကို ပစ်ချပြီး ရဲမှီး အကြောဆန်
ကာ သမ်းဝေလိုက်သည်။ သင်တန်းပြီးချိန်မှစပြီး ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့
ရာ ဦးရဲရင့်အကြောင်း အတော်လေးပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိခွင့်ရခဲ့၏။

ထုံးစံအတိုင်း ယခင်အစိုးရခေါင်းဆောင်များနှင့် အလွမ်း
သင့်သည့် လက်တစ်ဆုပ်စာလူစာရင်းတွင် ဦးရဲရင့် ပါခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘောလုံးကွင်းဆိုလည်း မြန်မာပြည်အနှံ့
သူတစ်ယောက်တည်း ဆောက်လုပ်ခွင့်ရခဲ့သည်။

ငွေကိုလေလိုသုံးနိုင်သည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် ရပ်တည်

နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏စီးပွားရေးစစ်တမ်း အရေးအသားကို
လေ့လာရာတွင်လည်း သွေးနုထင်ရောက် အရေးအသားများနှင့်
ငါတကောကောလိုသည့်စိတ်ဓါတ်ကို ခြေရာခံတွေ့ရှိရသည်။

ပန်းဖလက်မှ ဓါတ်ပုံများကို လေ့လာရာတွင်လည်း ကောက်
ကျစ်စဉ်းလဲသည့် မျက်ဝန်းများကို ရဲမှီး အတိအကျခံစားလို့ရသည်။

အဖေဖြစ်သူ ဦးဖိုးအောင်လည်း အမတ်လောင်း၏ ကိုယ်
ရေးအကျဉ်းစာအုပ်ကို ပိတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ရင်း..

“လူကသာ ဆယ်တန်းမအောင်တာ၊ မြန်မာ့ဘီလျံနာစာရင်း
မှာတော့ ပါသားကွ..”

“ဒါဆို အမတ်ဖြစ်သွားရင် စီးပွားကူးသန်းဝန်ကြီးအထိ ဖြစ်
နိုင်တဲ့သဘောလား။”

“ဝန်ကြီးဆိုတာ ပြည်သူက တိုက်ရိုက်ခန့်လို့မှ မရတာ..
ဖြစ်ချင်ရင်လည်းဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

“ဘာပဲပြောပြော ခုတလော ပရဟိတလုပ်ငန်းတွေထောင်၊
ဖောင်ဒေးရှင်းတွေလုပ်နဲ့ဆိုတော့ အမတ်လောက်ကတော့ သေချာ
နေပြီပေါ့”

“ဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ အင်း.. ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လွတ်လပ်
ရေးရပြီးကတည်းက ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ တိုင်းပြည်ကြီးပွားအောင်
လုပ်ခဲ့တဲ့ ခေါင်းဆောင်မပေါ်သေးတာတော့ အမှန်ပဲသားရယ်”

ဦးဖိုးအောင်မှာ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကိုငဲ့သောက်ရင်း..

“မြန်မာ့ရှုပ်ရှင်လောကကိုဘဲ ကြည့်ပါလား၊ ခေတ်နောက်
ကျနေတာ နှစ်(၁၀၀)လောက်ရှိတော့မယ်၊ ဗီဒီယိုဆိုရင်တော့ ပြော
မနေနဲ့တော့.. ဟိုတုန်းက အဖေတို့ကြည့်ခဲ့တဲ့ ဗိုလ်အောင်ဒင်

ပြီးပြီ။ ဟာတစ်လုံးခေါင်းကျား၊ ဤလူ့ဘောင်တွင်၊ စက္ကောမ...
အများကြီးဘဲ၊ သူတို့သရုပ်ဆောင်တာတွေ ရိုက်ချက်တွေ၊ စက်တင်
တွေကိုကြည့်လေ...။

အခုခေတ်သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ သူတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့်စမ်းပါ။
အကယ်ဒမီနဲ့ တန်သလားဆိုတာ မေးရတော့မှာဘဲ...။ အခုဟာက
မျက်နှာကြီး နီရဲပြကားပြီး အော်ငိုပြတာကလွဲရင် သူတို့ဘာအမူအ
ရာမှ မလုပ်တတ်ကြတော့ဘူး”

“အဖေရယ်... ပေးစရာလူကလည်း မရှိတော့ဘူးလေ...။
မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဒီလောကထဲဝင်တဲ့လူတွေလည်း အကယ်ဒမီရလို
ရနဲ့ ဗိုလ်အောင်ဒင်ခေတ်လောက် ရောက်ဖို့ကိုတောင် အတော်ထေး
နေပါပြီ”

သားအပနစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် ညဉ့်နက်မှ
အိပ်ရာဝင်ဖြစ်ကြသည်။ ရဲမိုး ချက်ချင်းအိပ်မပျော်ဘဲ သွန်းအား
နှင့်နှင့်နည်းနည်း သတိရနေသေးသည်။ ခုချိန်လောက်ဆို တစ်ပါးသူ
ရင်ခွင်မှာ မှေးစက်နေလောက်ပြီဟု အမှန်ကိုသိမြင်မှ စိတ်နာနာနှင့်
အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ ရောက်တော့၏။

အဆင့်မြင့် အစည်းဝေးခန်းမကြီးတွင် ဦးရဲရင့်နှင့် လူ
တစ်စု တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသည်။ ထိုခန်းမထဲသို့... ရဲမိုးလည်း
ရောက်နေ၏။ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မတွေ့မမြင်ကြ၍ သူ အံ့အားသင့်
ရသေးသည်။ ထိုအနေအထားကိုပင် ရဲမိုး သဘောကျသွားကာ ပြော
ဆိုနေသမျှကို နားစွင့်လိုက်၏။

“ခုကိစ္စက... ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စနော်၊ လုံးဝပေါက်
ကြားလို့မဖြစ်ဘူး...။ အဲဒီစီမံကိန်းဒေသက မြေကွက်တွေကို မုန့်
သလောက် ဝယ်ထားကြ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဝက်ကြီး.. အဲ.. ဝန်ကြီး”

“အရေးကြီးတာက.. ကျွန်တော်တို့နာမည် လုံးဝမထွက်ဖို့ ဘဲ.. ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ အတွေ့အကြုံ ခင်ဗျားတို့မှာ ရှိပြီး သားပါ”

“ဟုတ်ကဲ့.. စိတ်ချပါ ခင်ဗျာ”

“လုံလောက်တဲ့ မြေနုရောတွေရပြီဆိုမှ.. စီမံကိန်းကို ကြေညာမှာ.. ဒါဆိုပွဲသိမ်းပဲ.. အဟင်း.. ဟင်း”

လူတစ်စု၏ ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်စည်းဝေးပွဲက ဆိတ်ငြိမ်စွာ ပင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်။ ရဲမိုး အခြေအနေကို ဆက်စပ်တွေးခေါ် စဉ်းစား ကြည့်မိသည်။ သူ အနာဂတ်ကာလထဲသို့ ကြိုတင်ရောက်ရှိ နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိသွားသည်။ ရွေးကောက်ပွဲတွေပြီး၍ ဦးရဲရင့်ပင် အမတ်ဘဝမှ ဝန်ကြီးဖြစ်နေပြီဖြစ်ကြောင်း.. သဘော ပေါက်သွား၏။ မကြာမီ သမ္မတပဲ ဖြစ်တော့မလားမသိ.. ။

အနာဂတ်ကာလ ဝန်ကြီးတစ်ပါးက စီမံကိန်းတစ်ခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်ကျိုးရှာနေသည့်အဖြစ်ကို သူပက်ပင်းတွေ့ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ဦးရဲရင့်.. ခင်ဗျားဟာ သိုးရေချုံထားတဲ့ တကယ့်ဝံပုလွေပဲ.. တကယ့်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူ့ဘီလူးကြီး”

ဘယ်သူမှမရှိတော့သည့် စည်းဝေးခန်းမကြီးထဲမှ ရဲမိုး လေးပင်စွာ ထွက်လာခဲ့၏။ တံခါးဖွင့်လိုက်သည်တွင် နှင်းတွေကျနေသည့် မြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရဲမိုး အံ့သြမင်သက်မိသွားသည်။

အမြင်မှားနေတာလားအတွေးနှင့် မျက်လုံးကိုပွတ်သပ်ကြည့်လိုက်တော့ ပိုပြီးသေချာသွားသည်။ နှင်းတွေအဆုပ်လိုက်

အဆုပ်လိုက် ကျနေသည်မို့ ရဲမိုး ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ချမ်းလာလေ၏။

ဝန်းကျင်ကို အသေအချာလေ့လာကြည့်မိရာ.. မြင်တွေ့ရသည့်လူတွေ၏ ဝတ်ပုံစားပုံနှင့် လှုပ်ရှားပုံများအရ.. သူ မြောက်ကိုရီးယားသို့ ရောက်နေပြီဆိုတာပင်..

ရဲမိုး ချမ်းလွန်းလှသဖြင့် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုဆီ ပြေးသွားလိုက်သည်။ ထိုအဆောက်အအုံကို မြောက်ကိုရီးယားစစ်သားတွေ အမြောက်အမြား စောင့်ကြပ်နေ၏။ ရုတ်တရက်တော့ ရဲမိုး လန့်ပြီးထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားမိသေးသည်။ နောက်မှ သူ့ကိုဘယ်သူမှ မမြင်ရတာကို သတိရသွားကာ အားတက်လာ၏။

ဦးစွာ အချမ်းဒဏ်သက်သာအောင် အဆောက်အအုံကြီးထဲ ပြေးဝင်လိုက်၏။ အထဲမှာ အပူပေးစနစ်ရှိသဖြင့် ချက်ချင်းပင်နွေးထွေးသွားသည်။ အချမ်းသက်သာသွားပြီမို့ ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်းခိုက်မှာပင် အဆောက်အအုံရှေ့သို့ ကားနက်ကြီးတွေ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ထိုးစိုက်လာတော့သည်။ မြောက်ကိုရီးယား စစ်သားတွေ အလေးပြုကြ.. ၊ ကားတံခါးပြေးဖွင့်ကြနှင့် အလုပ်ရှုပ်သွားကြသည်။

ထိုသို့တလေးတစား ဆီးကြိုခံရသူ.. ကားပေါ်မှဆင်းလာတာမြင်မိတော့ လန့်ပြီးမအော်မိအောင် ပါးစပ်ကို ကမန်းကတန်း ပိတ်လိုက်ရသည်။

“ဦး.. ဦးရဲရင့်.. သူ.. သူ မြောက်ကိုရီးယားကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ထိုစဉ်မှာ ခန်းမကြီးအတွင်းဘက်မှ မြောက်ကိုရီးယား ခေါင်းဆောင် ကင်ဂျုံအီ ထွက်လာတာ မြင်တွေ့ရသည်။ ဘေးတွင်လည်း

သားရည်တများများနှင့် ခွေးနက်ကြီးနှစ်ကောင်၊ မကြာသေးမီကမှ ပုန်ကန်သူ သူဦးလေးအသားကို စားထားသည်နှင့် တူ၏။ ကင်ဂျုံအီ ကိုယ်တိုင် ထွက်ကြိုရသည့်အဆင့်ဆိုတော့ ဦးရဲရင့်က ပေါ့သေးသေး လူတစ်ယောက်တော့မဟုတ်မှန်း ရဲမိုး သိလိုက်သည်။ သူတို့ အချင်း ချင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရုံမက ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်နေကြသေးသည်။

ကင်ဂျုံအီဦးဆောင်ကာ ဦးရဲရင့်အား အစည်းဝေးခန်းမသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ရဲမိုး အသာကပ်ပြီးလိုက်သွား၏။ အခန်းထဲသို့ အနီရောင်လိုက်ကာကြီးတွင် ချိတ်ဆွဲထားသော ရက်စွဲကိုမြင်မှ... (၂၀၁၆)ခုနှစ် အနာဂတ်ကာလသို့ သူရောက်နေမှန်းသိလိုက်ရ၏။ ကင်ဂျုံအီနှင့် ဦးရဲရင့်တို့ အချိန်မဆွဲဘဲ စည်းဝေးပွဲစသည်။ ပြောဆို ဆွေးနွေးကြသည့် အကြောင်းအရာကို ကြားရသောအခါ ရဲမိုး မျက် လုံးပြူးသွားတော့သည်။

မြောက်ကိုဗိုးယား အကူအညီနှင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် နူးကလီးယားဓာတ်ပေါင်းဖို့ ဆောက်လုပ်ကာ... လက်နက်ထုတ်ဖို့ ဆွေးနွေးနေကြခြင်းဖြစ်မှန်း သိရ၍ ရဲမိုး အထိတ်တလန့်ပင်ဖြစ်သွားသည်။ ဦးရဲရင့်ဆိုသည့်လူက တကယ့်အန္တရာယ်ကောင်ကြီးဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရသည်မို့ ရဲမိုး အလွန်ပင် စက်ဆုပ်သွားရ၏။

ကမ္ဘာ့အလယ်တွင် ထယ်ဝါတောက်ပလာစ မြန်မာနိုင်ငံတို့ အန္တရာယ်ချောက်ထဲ တွန်းချမည်လူစားမှန်း ကြိုတင်သိလိုက်ရသည့် အတွက် ရဲမိုး ကျေနပ်မှုတော့ရှိသွားသည်။ ဒီလိုလူစားကို အမတ်လောင်းမဖြစ်အောင် တားမှဖြစ်တော့မည်ဟုလည်း ရဲမိုး နားလည်သွားပြီ။ ဦးရဲရင့်နှင့် ကင်ဂျုံအီတို့ ဆွေးနွေးပွဲမပြီးသေးသော်လည်း ရဲမိုး ထိုခန်းမကြီးထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့တော့၏။

အပြင်ရောက်သည်နှင့် အအေးခါတ်က ဆီးကြိုပွေ့ဖက်သည်။ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်အေးလာသည့်အတွက် ရဲမိုး လန့်သွား၏။ ထိုအခါမှ သူအိပ်ရာထက်မှာ ခြင်ထောင်မထောင် စောင်မမြဲပဲ အိပ်ပျော်သွားမှန်း သဘောပေါက်သွားသည်။

ဒါဆို ဦးရဲရင့်အကြောင်း သူတွေ့မြင်ခဲ့ရတာတွေက အိပ်မက်တွေများဖြစ်နေသလား...။ ရဲမိုး ဇဝေဇဝါနှင့် ထလိုက်စဉ်... သူလက်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုဆုပ်ကိုင်ထားကြောင်း သတိပြုမိ၍ ကြည့်လိုက်တော့... လက်ကိုင်ပုဝါတစ်ထည်...။

“ဟင်!... ဒါ... ဒါ... ဦးရဲရင့်ရဲ့ လက်ကိုင်ပုဝါပဲ... ငါ့လက်ထဲ ဘယ်လိုရောက်နေတာလဲ၊ လက်ကိုင်ပုဝါကတစ်ဆင့်... သူ့ရဲ့ အနာဂတ်ကို မြင်တွေ့ခဲ့တာပါလား။”

ရဲမိုး သူ့အဖြစ်သူ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားကာ အတော်ခေါင်းခြောက်သွားရ၏။ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ခြေလှမ်းတွေသွက်နေသည့် ဦးရဲရင့်လုပ်ရပ်တွေက အနာဂတ်မှာ တကယ်ဖြစ်လာတော့မှာလား... ဝေခွဲမရတော့...။

အခန်း(၂၁)

က. . ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်သဖြင့် ရဲမိုး နေမြင့်မှ အိပ်ရာက နိုးလာခဲ့သည်။ အဖေက နံနက်စာစားဖို့ . . ဂျာနယ်ကို ဖတ်ရင်း စောင့်နေဟန်တူ၏။

စားပွဲခုံပေါ်မှ မုန့်ဟင်းခါး ခပ်ထည့်စားနေသော်လည်း . . ရဲမိုး တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးနေမိ၏။ သူ့အာရုံထဲ . . ဦးရဲရင့် အကြောင်းက လွှမ်းမိုးနေသည်။ မုန့်ဟင်းခါးကို အရသာမခံဘဲ စားနေရင်း ဂျာနယ်မျက်နှာဖုံးဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

“Kart Racing ကားမောင်းပြိုင်ပွဲတွင် မတော်တဆမှုကြောင့် ပြိုင်ပွဲဝင်ကလေးတစ်ယောက် သေဆုံးခြင်း. . ”

ဂျာနယ်ရက်စွဲကြည့်တော့ တနင်္လာနေ့ ဖြစ်နေလေပြီ. . ။ အိုက်ဇေးလေးအတွက် စိုးရိမ်သွားကာ ရဲမိုး ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထထွက်လာလိုက်သည်။ သူ့ဖုန်းက အိပ်ခန်းထဲကျန်နေခဲ့သဖြင့်. . . အောက်ထပ်မှ ကြီးဖုန်းနှင့်ပင် ဦးခွန်နောင်အိမ်ဖုံးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အချိန်အတော်ကြာ ဖုန်းခေါ်နေသော်လည်း ကိုင်မည့်သူမရှိ။

တကယ်တော့. . . တစ်ဖက်တွင် အဆက်မပြတ်မြည်နေသည့် ဖုန်းဘေး၌ ဦးခွန်နောင် တွေ့တွေ့ကြီး ထိုင်နေခြင်းသာဖြစ်၏။

“ကလင်. . ကလင်. . ကလင်”

အရက်ပုလင်း ရှေ့ချကာ နောင်တကြီးစွာ ရနေပုံနှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေတော့သည်။ ရဲမိုးလည်း ပူပန်နေသောစိတ်ဖြင့် မကိုင်မချင်း ခေါ်နေလေသည်။ ခဏအကြာတွင်တော့ ဖုန်းခွက်ကောက်ကိုင်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟလို. . ”

အိုက်ဇေးအသံကို ကြားလိုက်သဖြင့် ရဲမိုးကျေနပ်သွားမိသည်။

“ဘယ်သူပါလဲ. . ခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်မှ ဘာမှမပြောဘဲ ဖုန်းကိုင်ထားသဖြင့်. .

“ဦး. . ဦးလား”

ဖုန်းခွက်ကို ရင်ခွင်တွင်အပ်ရင်း ရဲမိုးသက်ပြင်းချမိတော့သည်။ ဝမ်းသာအပြုံးလေးနှင့်အတူ ဘာစကားမှမပြောတော့ဘဲ ရဲမိုးဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်လေ၏။ ထိုနေ့က အိုက်ဇေး ပြိုင်ပွဲဝင်ဖြစ်ခဲ့၍

အသက်ဘေးမှ လွတ်ခဲ့ခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

စိတ်ရှုပ်ထွေးလာလျှင် လုပ်လေ့ရှိသည့်အတိုင်း... ရဲမီး
ပစ်မှတ်စက်ဝိုင်းကို မြားနှင့်ပစ်ပေါက်နေလိုက်၏။ သူ့လက်မှန်းက
လွဲသည့်အခါလွဲ၊ စိုက်သည့်အခါစိုက်နှင့် တည်ငြိမ်မှုမရှိ...။

အိပ်

ချင်စိတ် ဖြစ်မလာအောင်... စလောင်းမှ HD
Movie လိုင်း ဖွင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။ အက်ရှင်အသားပေး...
စုံထောက်ဇာတ်လမ်းက တဒိုင်းဒိုင်းပစ်ခတ်နေ၍ အိပ်ချင်စိတ်
ပျောက်သွားကာ ဇာတ်လမ်းနောက်သို့ မျောပါသွားခဲ့၏။ တစ်ပိုအ
မြင့်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းခန်းကလည်း စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းလွန်းနေ
သည်။

အမေရိကသို့လာရောက်သည့် အစွဲရေးဝန်ကြီးချုပ် မိန့်ခွန်း

ပြောကြားမည့်ရင်ပြင်တွင် ဟစ်ဆိုတာ အကြမ်းဖက်သမားတို့က. .
စနိုက်ပါနှင့် ပစ်ခတ်လုပ်ကြံသည့် ဇာတ်ဝင်ခန်းဖြစ်သည်။ FBIအဖြစ်
သရုပ်ဆောင်သော မင်းသားက သက်စွန့်ကြိုးပမ်း ကာကွယ်လိုက်
နိုင်သည်။

ကြည့်နေသည့် တစ်လျှောက်လုံး ရင်တမမဖြစ်အောင် ဆွဲ
ခေါ်သွားနိုင်သည့် အံ့မခန်းရိုက်ချက်များကြောင့် ဇာတ်ကားပြီးသွား
ချိန်မှာ မောဟိုက်လိုက်ဖို့စွာကျန်ခဲ့ရ၏။ အမောပြေရသောက်ရင်း
သူလည်း ဟစ်ဘိုလာပြောကြားတွေလို ဦးရဲရင့်ကို လုပ်ကြံရလျှင်
ကောင်းမလားဟု တွေးရင်း ပြုံးလိုက်မိသေး၏။

ဒီမှာက သေနတ်မပြောနှင့် ဗျောက်အိုးတောင် လွယ်လွယ်
ဝယ်မရသည်မို့ ထိုအကြံကိုလက်လျှော့ကာ အိပ်ရာဝင်ခဲ့သည်။
မအိပ်ခင် ဦးရဲရင့် လက်ကိုင်ပဝါလေးကို ယူကြည့်နေမိသေးသည်။
မကြာခင် ရဲမိုးအိပ်ပျော်သွား၏။

အိပ်မက်ထဲတွင် ဦးရဲရင့်က သမ္မတ ဖြစ်နေလေပြီ။

“လုပ်ပါ. . ကာချုပ်၊ လက်မှတ်သာထိုးလိုက်ပါ”

“ကျုပ်မလုပ်နိုင်ဘူး သမ္မတကြီး”

“ဘောပင်ကိုင်ပြီး လက်မှတ်မြန်မြန်ထိုးလိုက်ပါ ကာချုပ်”

သမ္မတကြီးဦးရဲရင့်က လေသံမာမာနှင့် အော်ပြောနေလေ
၏။

“ကာချုပ် လက်မှတ်ထိုးပြီးတာနဲ့. . ကျုပ်တို့ သမိုင်းသစ်ကို
ထူထောင်လိုရပြီ”

“ယိုးဒယားကို သိမ်းမယ့်အရေးက အကြီးကျယ်ဆုံး လူသေ
မှုတွေ၊ လူသတ်မှုကြီးတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ် သမ္မတကြီး”

သမ္မတကြီးဦးရဲရင့် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ဒေါသတကြီးတုန်
ပြန်တော့၏။

“ကာချုပ်က ပြည်သူတွေခန့်အပ်ထားတဲ့သူ မဟုတ်ဘူး၊
ကျုပ်ကသာ ပြည်သူတွေတင်မြှောက်ထားတဲ့ သမ္မတဗျ၊ ပြည်သူတွေ
မုန်းရင် ကျုပ်ကိုပဲမုန်းမှာ ကာချုပ်ကို မုန်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ လုပ်ပါ. .
ကာချုပ်. .”

အတင်းအကျပ် ပြောလာသဖြင့် ကာချုပ်လည်း လက်မှတ်
ထိုးပေးလိုက်ရလေသည်။

“ကဲ. . နျူးကလီးယား ထိပ်ဖူးတပ်ခုံးကျည်တွေ ယိုးဒယား
ကို စပစ်တော့. .”

သမ္မတကြီးဦးရဲရင့် အမိန့်ပေးသံကြောင့် ရဲမိုးလန့်နိုးသွားရ
သည်။ လက်ထဲတွင်တော့ သမ္မတကြီးမဟုတ်သေးသော ဦးရဲရင့်
လက်ကိုင်ပဝါလေးကိုင်ကာ ရဲမိုး နိုးလာခဲ့သည်။

ရဲမိုးနိုးနိုးချင်း. . မျက်နှာသစ်ကာ ဒေါက်တာရဲမြင့်ဆီ ပြေးရ
တော့သည်။ ရွှေတောင်ကြားလမ်းရှိ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာရဲမြင့်
အိမ်အရောက်. . ရဲမိုးဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို အကုန်ပြောပြလိုက်
သည်။

ဒေါက်တာရဲမြင့်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း. .

“ဂျာမနီမှာလိုပေါ့ဗျာ. . ဟစ်တလာ အာဏာကြီးလာတော့
ကိုယ့်မြေသယံဇာတနဲ့တင် မလုံလောက်တော့ဘူး၊ သူများနိုင်ငံတွေ
လိုက်သိမ်း၊ လူတွေအစုလိုက်အပြုံလိုက်သတ်နဲ့ အတော်ကြောက်
စရာကောင်းခဲ့တာ. . အခု ဦးရဲရင့်ရဲ့ လုပ်ရပ်ကလည်း ဟစ်တလာ
အစလို့ ပြောလို့ရတယ်. . မောင်ရဲမိုး”

“စောစောစီးစီး သူ့ကို အရင်သတ်နိုင်မှဖြစ်မယ်၊ အဲဒီတော့ ဒေါက်တာ ဘာလုပ်မလဲ..”

ကော်ဖီခွက်များကို ကိုယ်တိုင်မွှေးပေးနေရင်း ဒေါက်တာရဲ မြင့်က..

“ဘာလို့ ဒီမေခွန်း မေးတာလည်း မောင်ရဲမိုး”

ဒေါက်တာရဲမြင့်က ရယ်ရယ်မောမောပင် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာလေးတစ်ခုကို ပြော ပြချင်တယ် ဒေါက်တာ”

“ပြောပါ မောင်ရဲမိုး”

“ကျွန်တော် ဦးခွန်နောင်ရဲ့သား အိုက်ဇေလေးကို ဂီတသင် ပေးတုန်းက တွေ့ခဲ့တာ၊ အိုက်ဇေလက်ကို ကိုင်ကြည့်တော့.. သူ မောင်းနေတဲ့ ပြိုင်ကားလေး မီးလောင်သွားတာကို ကျွန်တော် မြင် လိုက်ရတယ်၊ ဒုတိယတစ်ခေါက် အိုက်ဇေလက်ကို ကိုင်ကြည့်ပြန် တော့ ပထမမြင်တာနဲ့ မတူတော့ဘဲ ကျွန်တော် ဘာမှမမြင်ရတော့ ဘူး.. အမည်းရောင်ကြီးဘဲ မြင်နေရတယ်၊ အဲဒီမှာ ထူးခြားတဲ့ အပြောင်းအလဲလေးတွေ တွေ့ရတယ်ဒေါက်တာ”

ဒေါက်တာရဲမြင့် သူ၏မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ ခုံပေါ်တင်လိုက် ရင်း.. ဆက်နားထောင်နေ၏။

“ဦးခွန်နောင်က သူ့သားကို ပြိုင်ပွဲဝင်စေချင်တယ်၊ ဒါကို ဝင်မပြိုင်ဖို့ ကျွန်တော်က တားတယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် ပထမမြင်ခဲ့ သလို အိုက်ဇေလေး မသေတော့ဘူး၊ သူ့အသက်ဆက်ရှင်နေတယ် ဒေါက်တာ”

“မောင်ရဲမိုးပြောတဲ့အရာဆိုရင်.. အင်း.. မောင်ရဲမိုးက

အနာဂတ်ကို ကြိုမြင်နိုင်ရုံတင်မကဘူး.. အနာဂတ်ကိုပါ ပြောင်းလဲ ပစ်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဒေါက်တာ၊ ကျွန်တော်အနာဂတ်ကို ပြောင်းလဲ နိုင်ခဲ့တယ်”

ဒေါက်တာရဲမြင့်မှာ သူ၏မှတ်စုစာအုပ်လေးကို အိတ်ကပ် ထဲမှထုတ်၍ ရဲမိုးနှင့် ပက်သတ်သမျှကို ရေးမှတ်နေလေ၏။

“ဒေါက်တာ.. ကျွန်တော်မေးထားတဲ့ မေးခွန်းကို မဖြေ သေးဘူးနော်”

ဒေါက်တာရဲမြင့် မှတ်စုစာအုပ်ရေးနေရင်းက ရဲမိုးကိုကြည့် ကာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

“ဘာလုပ်သင့်လဲ ဒေါက်တာ၊ ဒီလူကို သတ်သင့်လားပြော ပါ”

“အေးပါကွာ.. အေးပါကွာ.. မောင်ရဲမိုးမေးတာကို.. ဒေါက်တာဖြေပါမယ်”

လက်ထဲကိုင်ထားသောဘောပင်ကို ခုံပေါ်တင်လိုက်ရင်း..

“ဒေါက်တာဟာ လူတွေရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ရတဲ့.. ဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် လူသားတွေရဲ့အသက်ကို တာ ကွယ်ရတယ်၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ချစ်မြတ်နိုးတယ်ပေါ့၊ ဒါကြောင့်.. ဒေါက်တာမှာတော့ လူတွေကိုသေစေမယ့် ဦးရဲရင့်ဆိုတဲ့လူကို သတ် ကလွဲပြီး တခြားရွေးစရာနည်းလမ်း မရှိတော့ဘူး.. မောင်ရဲမိုး”

ဒေါက်တာရဲမြင့် ဖြေလိုက်သောအဖြေကို ရဲမိုး သဘောတ သွားမိသည်။

“ဒါပေမယ့်.. ဒီကိစ္စကိုတော့ ကျုပ် မလုပ်ဆောင်နိုင်ဘူး”

မောင်ရဲမိုး”

“ကျွန်တော်လုပ်မယ် ဒေါက်တာ..”

ဒေါက်တာရဲမြင့် အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ..

“ဒါဆို.. ဒေါက်တာမှာ သေနတ်တစ်လက်ရှိတယ်၊ ကျုပ်
အဖေလက်ထက်ကတည်းက သိမ်းထားခဲ့တဲ့ သေနတ်လေ၊ လိုင်စင်
မရှိဘူး.. ။ တစ်မျိုးသားလုံးရဲ့ အသက်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက်ဆိုရင်
တော့ ဒီသေနတ်ကို ကျုပ်ထုတ်ပေးမယ် မောင်ရဲမိုး”

Ruger SR9C 9mm အမျိုးအစား ပစ္စတိုတစ်လက်နှင့်
ကျည်ကန်တစ်ခုအား ဒေါက်တာရဲမြင့်.. ရဲမိုးကို ထုတ်ပေးလိုက်၏။
သေနတ်ကို သေချာသိမ်းကာ.. ဒေါက်တာရဲမြင့်ကို နှုတ်ဆက်ရင်း
ပြန်လာလိုက်သည်။

ဒို့ ရဲရင့်အကြောင်း စုံစမ်းကြည့်တော့ ပဲခူးရောက်နေ
ကြောင်းသိရ၍ ရဲမိုး ပဲခူးသို့လိုက်လာခဲ့သည်။

ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် ဦးရဲရင့်အကြောင်း စုံစမ်းရသည်။
ဆိုက်ကားဆရာကအစ ဦးရဲရင့်အကြောင်းကို သိနေ၏။
ထိုဆိုက်ကားနှင့်ပင် ဦးရဲရင့်ရှိရာသို့ ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“ဒီနေ့လုပ်မှာက ဘာအခမ်းအနားလဲ”

“ကုသိုလ်ဖြစ် ဆေးခန်းဖွင့်ပွဲဗျ၊ ပညာရေးထောက်ပံ့မှု မောင်
ဒေးရှင်းလည်း ထပ်ဖွင့်မယ်ကြားတယ် ဆရာ”

“သူက ပဲခူးသားလား”

“မဟုတ်ဘူးဗျ တစ်နိုင်ငံလုံး ပတ်လှူနေတာ၊ ဒီလူပဲရမှာပါ ဆရာရယ်”

“ဪ... ”

တစ်ကောင်ကျွေးပြီး သုံးလေးကောင် ဆက်တိုက်စားမည့် ဦးရဲရင့်၏လုပ်ကွက်ကို မမြင်နိုင်သူတွေကတော့... ခြုံထားသည့် သိုးရေကိုသာ မြင်ကြမည်လေ။ ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်၊ အနိုင်ကျင့်၊ လက်ရဲဖက်ရဲလုပ်ပြီး လုပ်ပိုင်ခွင့်အာဏာကို ငွေနှင့်လဲမည့်သူ မှန်း အထုပ်ဖြည်ပြလည်း... ဘယ်သူမှ ယုံကြမှာမဟုတ်တော့ ရဲမိုး အသာငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

ဦးရဲရင့် ဆောက်လှူသည့် အဆောက်အအုံရှိရာသို့ စကား တပြောပြောနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။ ပေသုံးဆယ်Xပေငါးဆယ်ခန့် ရှိမည့် (၂)ထပ်တိုက်သစ်လေးက ရပ်ကွက်အလယ်တွင် ဝံ့ထည်စွာ တည်ရှိနေသည်။

ဆေးခန်းရှေ့ မြေကွက်တွင်... ပလတ်စတစ်ခုံတွေ ချထား သည်။ စကားပြောစင်မြင့်တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရ၏။ အခင်းအကျင်း အနေအထားကို ရဲမိုး လေ့လာအကဲခတ်ပြီး... စင်မြင့်နှင့် အနီးဆုံး အိမ်တစ်လုံး၏ ဘေးလမ်းကြားတွင် နေရာယူလိုက်၏...။ စည်စည် ကားကား မဟုတ်သေးသော်လည်း လူတွေရုန်းစုရုန်းစုဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ရွာခံတွေသာ ရောက်နှင့်နေကြသည်ဖြစ်၍ သွန်းတို့ လင် မယားကို အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ရသေး။ သိပ်မကြာခင်မှာ တိုက်ပုံ တကားကား၊ ဖဲပြားရင်ထိုးတလွင့်လွင့်နှင့်လူတွေ ဖုန်းကိုယ်စီထုတ် ကာ ပြောဆိုဆက်သွယ်နေကြသည်။ မိုးပျံ့ပူဖောင်းတွေ ဖဲကြီးတွေ

သယ်လာသူများ၊ ရွာခံလှယဉ်ကျေးမယ်လေးများ... ပြင်ဆင်နှိုးပြနေ တာတွေ့လာရ၏။

ဦးရဲရင့် ရောက်လာတော့မယ်ဆိုတဲ့ စကားတွေကိုလည်း... နားစွန်နားဖျားကြားနေရသည်။ ရဲမိုးက ငေးကြည့်နေကြသည့် လူ များအလစ်တွင် သူ၏သေနတ်ကို သတင်းစာနှင့်အုပ်ကာ အသင့်ပြင် ဆင်ထားလိုက်သည်။ စိတ်ရှည်ရှည်နှင့်... နာရီဝက်လောက် သည်းခံ စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ဦးရဲရင့်တို့အဖွဲ့ပါသော ကားတန်းကြီး ဆိုက်ရောက် လာသည်။

အရန်မီးသတ်နှင့် ကြက်ခြေနီတွေ ခြေချင်းလိမ်ကုန်ကြ၏။ ရပ်မိရပ်ဖတွေလည်းမနေသာ၊ ဆိုင်ရာလူကြီးတွေလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွ နှင့် အားလုံးရှုပ်ယှက်ခတ်သွားသည်။

တိုက်ပုံအဝါနု၊ ရွှေဝါရောင် ပိုးပုဆိုးနှင့် ဦးရဲရင့်က နောက်ပါ အချွေအရံများ ဝန်းရံခံလျက် လှမ်းကြွလို့လာနေပြီ...။ မြို့ခံလူထုက အုတ်အော်သောင်းတင်း ကြိုဆိုကြ၏။ ဦးရဲရင့်က ပါးစပ်နားချိတ် မတတ်ပြီးလျက် လက်နှစ်ဖက်လုံး မအားရအောင် နှုတ်ဆက်နေရရှာ သည်။ တစ်ခါက အတူတွဲ၍တွေ့ခဲ့ဖူးသော အလှမယ်လေးကလည်း ဦးရဲရင့်နားက တစ်ဖဝါးမှမခွာဘဲ တစ်ရှူးလေးနှင့် ချွေးသုတ်ပေး လျက် လိုက်ပါလာ၏။

ရဲမိုး သွန်းကို ရှာကြည့်မိသည်။ ဦးရဲရင့်နှင့်အလှမယ်တို့ နောက်မှ ကိုယ်ရံတော်များ...။ ထို့နောက်မှာမှ သွန်းအား ကလေးချီ လျက်နှင့် တွေ့မြင်ရသည်။ သွန်းက သူ့သားကို ရင်ခွင်ပိုက် ချိပြီးခေါ် လာ၏။

သွန်းထံ အာရုံရောက်နေစဉ် ဦးရဲရင့်နှင့် မြို့ခံများက ဆေး

ခန်းအဆောက်အအုံထဲ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးနေကြသည် ထင်၏။ မြင်ကွင်းမှ ခဏပျောက်သွားသည်။

အပြင်မှ ကြွရောက်ချီးမြှင့်ကြသည့် ပရိသတ်နှင့် ဖဲကြီးဖြစ်ပြီး ဘောလုံးလွှတ်တင်မည့် မိန်းကလေးများလည်း ကူနေမရ ဖြစ်နေကြ၏။

ရဲမိုးလည်း ချွေးစို့လို့နေပြီ။ အလိမ်ခံရမည့် မဲဆန္ဒရှင်များကိုယ်စား သေမင်းတမန်သွဲ့ရသည့် ရဲမိုးက တာဝန်ယူသတ်သင်ပစ်မည်ဖြစ်သည်။ ဦးရဲရင့်၏ သေမင်းတမန်သည် သူသာဖြစ်ရမည်။

ထိုစဉ် . . . အသံချဲ့စက်မှ အခမ်းအနား စတင်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာလိုက်သည်။ လူတွေအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှုရှု ဖြစ်သွားကြ၏။ အဆောက်အအုံထဲမှ ဦးရဲရင့်နှင့် လူကြီးအုပ်စု ထွက်လာကြသည်။

အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်က ဦးရဲရင့်၏ လှူဒါန်းမှုအစုကို စာရင်းရှုတ်ပြနေသေးသည်။ အစီအစဉ် ငါးခုမြောက်တွင်မှ ဆေးခန်းအား ဖဲကြီးဖြစ် ဖွင့်လှစ်နိုင်သည်။ လူတွေ တအားရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်မို့ ရဲမိုး ပစ်ခွင့်မသာသေး . . .

ဆဌမ အစီအစဉ်က . . . ဦးရဲရင့် အမှာစကားပြောကြားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါ . . . ဒင်းအတွက် သေမင်းခေါ်ချိန်ဟု ရဲမိုး စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တော့သည်။

“မိဘပြည်သူများခင်ဗျာ . . . ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ပဲခူးမြို့ခံမိဘများအတွက် ကျန်းမာရေးစောင့်ရှောက်မှုကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာက ပါဝင်ကူညီ ကုသိုလ်ပြုခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော်အတိုင်းမသိ နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်မိပါတယ်”

ပရိသတ်က ငြိမ်သက်နေသလို ရဲမိုးလည်း အခါကောင်းကို ချောင်းမြောင်းလျက်ရှိသည်။ သွန်း သူ့ကိုမမြင်အောင်လည်း . . . သတိထားနေရသေး၏။ သတင်းစာအောက်မှ ပစ်မှတ်ကို အသေအချာချိန်သည်။ ဦးရဲရင့် အမူအရာပါပါနှင့် စကားပြောနေသည်မို့ သေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားသော ပစ်မှတ်က လှုပ်ရှားလို့နေသည်။ အခွင့်ကမသာသေး . . .

“ပဲခူးနဲ့ ရန်ကုန်ဆိုတာ . . . နှစ်နာရီသာခန့်ပဲ ရှိပါတယ်။ ပဲခူးကမိဘပြည်သူတွေ . . . ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်တဲ့ သူတွေရှိသလို . . . ဟိုမှာနေတဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းလည်းရှိမှာပါ . . . သူတို့ကိုဖုန်းလေးဖြစ်ဖြစ် တစ်ချက်ဆက်ပြီး အသိပေးလိုက်ကြပါ။ ရန်ကုန်မှာ ဦးရဲရင့်ကိုပဲ မဲပေးကြပါလို့”

လက်ခုပ်ဩဘာသံတွေ ဟိန်းထွက်လာ၏။

ရဲမိုး မဲပြုံးပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဦးရဲရင့်ကို မဲပေးရင် မိဘပြည်သူတွေ ဘာပြန်ရမှာလဲ . . . သေချာတာက . . . အခမဲ့ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်မှု အပြည့်အဝ ရစေရမယ်၊ ပြည်သူတွေဆီက သိမ်းထားတဲ့လယ်တွေ အကုန်ပြန်ပေးမယ်၊ တချို့နိုင်ငံတွေလို မိတာဖိုး၊ ရေဖိုး လုံးဝပေးဆောင်စရာမလိုဘူး၊ အသက်ငါးနှစ်ပြည့်တဲ့ကလေးတိုင်း အစိုးရက ထောက်ပံ့ကြေး ပေးအုံးမယ်၊ နှစ်ချုပ်လို့ အစိုးရရဲ့ အမြတ်ငွေတွေကို ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ဘဏ်စာအုပ်တွေထဲမှာ သင့်တော်သလို ထည့်သွင်းပေးမယ်”

လက်ခုပ်သံတွေကြားမှာ ဦးရဲရင့်မျက်နှာကြီးက ပြုံးပြုံးနှင့် . . .

မပြီးနိုင်မစီးနိုင်အောင် လက်ခုပ်တွေ တီးနေကြသဖြင့် . . .

ဦးရဲရင့် စကားဆက်မပြောနိုင်ဘဲ အသံစဲအောင် စောင့်နေရသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အမတ်လောင်းတစ်ယောက်ဟု မယူဆဘဲ... နိုင်ငံအကြီးအကဲတစ်ယောက်လို ဝင့်ကြွားနေပုံက အမြင်ကပ်စရာ ကောင်းလှ၏။

ကဲ... တော်လောက်ပြီး ကြောင်သူတော်ကြီးရေ...။

ရဲမိုး စိတ်ထဲကကြုံးဝါးရင်း... သတင်းစာကိုဖယ်ကာ... သေချာချိန်ပြီးမှ ဦးရဲရင့်ကို လှမ်းပစ်လိုက်လေသည်။

“ဒိုင်း!!...။”

အလေ့အကျင့်မရှိသဖြင့် ပစ်မှတ်လွဲသွား၏။

ကြောင်သူတော်ကြီးကို မထိဘဲ မိန့်ခွန်းပြောသည့်ခုံကို သွားမှန်သည်။ ရဲမိုးပစ်မှတ်ကို ထပ်ချိန်နေသည်။

“ဟာ... ဟို... ဟိုမှာ သေနတ်သမား”

ဦးရဲရင့်၏ ပြူးတူးပြုတ် အမူအရာကြောင့်... လူအများ၏ အကြည့်က ရဲမိုး ထံရောက်သွားသည်။

“ဟင်... ကိုရဲ”

သွန်းထံမှအသံကြောင့် ဦးရဲရင့် အာရုံက... သွန်းဆီတူရောက်သွားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဘယ်သူမှထင်မှတ်မထားသည့်လုပ်ရပ်ကို ဦးရဲရင့် လုပ်လိုက်လေ၏။

“ကလေးကို... ပေးစမ်း”

သွန်းလက်ထဲမှကလေးကို ဦးရဲရင့်က အတင်းအဓမ္မ လှယူကာ ကလေးနှင့်... မိန့်ခွန်းခုံနှင့် လွတ်နေသည့် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာအပေါ် ပိုင်းအား သတိလက်လွတ် ကွယ်ထားလိုက်သည်။ ထိုလုပ်ရပ်ကြောင့် ရဲမိုးသာမက မြင်တွေ့ရသူအားလုံး ထိတ်လန့်အံ့ဩသွားကြတော့

သည်။ သတင်းထောက်များကလည်း... ထိုလုပ်ရပ်တွေကို တဖျတ်ဖျတ်နှင့် အမီအရမှတ်တမ်းတင်နေကြ၏။

“မလုပ်ပါနဲ့... ကျွန်မသားကို မလုပ်ပါနဲ့”

ဦးရဲရင့် ကိုင်မြှောက်ကာ ကွယ်ထားသောသားလေးကို... သွန်း အတင်းလိုက်လုနေရသည်။ ရဲမိုးလည်း ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြင်းထွက်သွား၏။ ကိုယ့်အသက်အတွက် အခါလည်သားလေးကို အကာအကွယ်ယူရက်သော ဦးရဲရင့်လုပ်ရပ်ကို လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့...။

ကလေးကိုမှန်သွားမည်စိုး၍ ရဲမိုးဘာလုပ်ရမှန်း မသိခင်မှာပင်... သွန်းလက်ထဲသို့ ကလေးပြန်ရောက်သွား၏။

ပစ်ကွင်းရှင်းသွားပြီဖြစ်၍ ဦးရဲရင့်ထံ လှမ်းချိန်ကာ ပစ်မည်အပြု...။

“ဒိုင်း!!... ဒိုင်း!!...”

လုံခြုံရေးရဲများ ပိုင်းပစ်လိုက်သော ကျည်ဆံက ရဲမိုး၏ ရင်ခွင်ကို ထွင်းဖောက်သွားကာ အိမ်နံရံကိုပင် သွားထိမှန်လေသည်။

“အား!!...”

“ကိုရဲ...”

ရဲမိုး လဲကျသွားလေပြီ။ သေနတ်သံများကြောင့် ကြည့်နေသောပရိသတ်လည်း အထိတ်တလန့် ထွက်ပြေးကြလေတော့၏။

လုံခြုံရေးရဲများက ရဲမိုးကို သေနတ်တွေနှင့် ပိုင်းချိန်ထားကြသည်။ ရဲမိုးမှာ သေနတ်ဒဏ်ရာကြောင့် အသက်ငွေ့ငွေ့လေးသာ ကျန်တော့၏။

ထိုစဉ်... ဦးရဲရင့် ရဲမိုးအနားရောက်လာကာ...လက်သီးဖြင့်

ထိုးလေသည်။ ရဲမိုးအင်္ကျီစကိုဆွဲရင်း ဒေါသတကြီးဖြင့်..

“ခွေးမသား.. မင်း ဘယ်ကကောင်လဲ၊ မင်းကို ဘယ်သူ လွှတ်လိုက်တာလဲ”

အင်္ကျီစဆုပ်ကိုင်ထားသော ဦးရဲရင့်လက်ကို.. မရှိမဲ့ခွန်အားလေးဖြင့် ရဲမိုးဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ရဲမိုးအာရုံထဲ မြင်ကွင်းတို့ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည်။ ဂျာနယ်ရောင်းသူတွေ ပါးစပ်ဖျား၌ ဦးရဲရင့် နာမည်က ရေပန်းစားနေ၏။

‘လသားကလေးကို အကာအကွယ်လုပ်ပြီး ကိုယ့်အသက် ကို ကာကွယ်ခဲ့တဲ့ အမတ်လောင်း ဦးရဲရင့်ရဲ့ လုပ်ရပ်၊ အလားအလာ မရှိတော့တဲ့ ဦးရဲရင့်..’

ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် ‘ရဲမိုးဆိုတဲ့ အကြားအမြင်ရပုဂ္ဂိုလ်က ဘာကြောင့်အမတ်လောင်းကို လုပ်ကြံဖို့ကြိုးစားရတာလဲ’.. ဆိုသော အမေးက ဂျာနယ်တွေကို အရောင်းသွက်စေခဲ့သည်။

ထိုမြင်ကွင်းအပြီးတွင်တော့..

စားပွဲခုံပုလေး တစ်ခုပေါ်တွင် သေနတ်တစ်လက်ကိုတွေ့ရ ၏။ ထိုသေနတ်ဘေးတွင်တော့.. သောက်လက်စအရက်ခွက်နှင့် အရက်ပုလင်း.. ပြီးတော့ ဆေးလိပ်ပြာခွက်.. သေနတ်အောက် တွင်တော့ သူရိယနေဝန်းခေါင်းစည်းနှင့် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို တွေ့ ရသည်။

ထိုစဉ် လက်တစ်ဖက်က ဂျာနယ်ပေါ်မှသေနတ်ကို လှမ်းယူ လိုက်၏။ ဤတွင်တော့ ဂျာနယ်မျက်နှာစာကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရ လေတော့သည်။

‘ရဲရင့်ပေစွ’ဆိုသော ခေါင်းစည်းစာသားဖြင့်.. ကလေးကို

အကာအကွယ်ယူနေသော ဦးရဲရင့်ပုံဖြစ်နေလေသည်။

လက်တစ်ဖက်က ဆေးလိပ်ပြာခွက်ထဲသို့ ဆေးလိပ်ကို ထိုး ခြေလိုက်ပြီး.. သေနတ်ကိုင်ထားသော အခြားလက်တစ်ဖက်က ပြောင်းဝကို မေးစေ၌ ထောက်လိုက်၏။ ထိုသူမှာ.. ဦးရဲရင့် ဖြစ်နေ လေသည်။ ဦးရဲရင့် ဘာကိုမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သေနတ်မောင်း ခလုတ်ကို ဆွဲချလိုက်တော့သည်။

“ဒိုင်း!!..”

ကျယ်လောင်သော မြည်ဟီးသံကြီးနှင့်အတူ ဂျာနယ်ပေါ် သို့ သွေးများ ဖျန်းခနဲ လွင့်စင်လာတော့သည်။

ရဲမိုး ပြင်းထန်သောသေနတ်ဒဏ်ရာကို ခံစားနေရသော် လည်း.. ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်အပြီးတွင် ဦးရဲရင့်ကို ပြုံးကာကြည့်နေ မိ၏။ ပါးစပ်မှ စကားလုံးတို့ကို အားယူရင်း..

“အားလုံးပြီးသွားပါပြီ”

ဦးရဲရင့် ကြောင်အသွားကာ ရဲမိုးကိုကြည့်နေမိသည်။

“ခင်.. ခင်ဗျား.. အဆုံးသတ်.. သွား.. သွားပါပြီ”

ဆွဲထားသော အင်္ကျီစကို ဦးရဲရင့် လွှတ်ချလိုက်၏။ ပြီးမှ.. သူတပည့်တွေဘက်လှည့်ကာ..

“သတင်းထောက်တွေ ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ သူတို့ဓာတ်ပုံ တွေရသွားကြပြီ၊ သူတို့ကိုအမြန်တား.. အမြန်တားကြ”

တပည့်တွေမှာလည်း ဦးရဲရင့်လုပ်ရပ်တွေအပေါ် အမြင် မကြည်လင်ကြတော့..

“သူတို့.. သူတို့တွေ မရှိကြတော့ဘူး.. ဦးရဲရင့်”

“ခွေးသားတွေ.. တစ်ကောင်မှ အသုံးမကျဘူး ငါတို့”

၁၆၈ BOON

တိုင်လိုက်ရှာမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဦးရဲရင့် စင်မြင့်ထက်မှ ပြေးဆင်းသွား
လေတော့သည်။ ယောက်ျားဖြစ်သူရောက်လာ၍ . . ကလေးကို သူ
လက်ထဲပေးကာ သွန်း ရဲမိုးဆီအပြေးလေးလာသည်။ ရဲမိုးကို ပွေ့ချီ
ရင်း . . .

“ကိုရဲ . . ကိုရဲ . . ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ . . ”

သွန်းရင်ခွင်ထဲမှာပင် ရဲမိုးမျက်ရည်တွေ စီးကျလာခဲ့သည်။

“နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် . . သွန်း”

ရဲမိုးအတွက် နောက်ဆုံးစကားလေပဲလား . .

သွန်းမှာ ဝမ်းနည်းပက်လက်နှင့် ရဲမိုးကိုယ်ကို တင်းကျပ်စွာ

ဖက်ထားရင်း . . .

“ကိုရဲကို သွန်းအရမ်းချစ်ခဲ့ပါတယ်”

သွန်းရဲ့ ဆိုနှင့်ကြွေကွဲစွာ ပြောလိုက်သော စကားသံလေး
ကိုတော့ ရဲမိုး ကြားလိမ့်မည်မဟုတ်တော့ . . ။ ။

USING iPad

BURMESE
CLASSIC

AUNG MYINT (M.E., AUSTRALIA)